

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 55 / Temmuz 1986 / 2.-DM

DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİNİN PARTİYE VE DÜNYA İLERİCİ KAMUOYUNA ÇAĞRISI

Tarihin hiçbir döneminde Kürdistan dünyayı bu kadar ilgilendirmedi. Kürdistan üzerindeki hesaplar hiçbir dönemde bu kadar incelenmedi. Halkımız hiçbir zaman dış güçler tarafından bu kadar ciddiye alınmadı. Hiçbir zaman düşmanımızın nefretini bu kadar artırmadık. Talanı hiçbir zaman bu ölçülerde yaşamadık. Vahşet hiçbir zaman bu

boyutlarda olmadı. Zulüm gemi azıya almış gidiyor. Özgür halkların çoğunluğu bugün yaşadığımız zorlukları yaşayarak özgürlüğe vardılar. Bu, özgürlüğün bedelidir. Bu bedeli göze alamayanlar özgür yaşama şerefine ulaşamıyorlar. O halde, özgür yaşamın bedelini vermeye başlayan halkımıza selam! Kürdistan'da özgürlük ağacının dallarında tomurcuklar patladı.

Dağlarımızda tomurcuk gibi patlayan gerillaya selam! Halkımızın tarihe girdiği bu zorlu hesaplaşmada, organizatörü PKK'ye selam! Düşmana karşı mücadeleyi şahsında somutlaştıran, yarattığı değerle de Kürdistan halkının varlığını teminat altına alan, Ortadoğu'da çağdaş direnişin öncüsü büyük Önder APO'ya selam!

Devamı Syf: 5'te

YAZ ATILIMI, YOĞUNLAŞAN DİRENİŞ VE GÜÇLENEN EYLEMLERLE DEVAM EDİYOR

Faşist Türk Sömürgecileri Neden Suskun?

Bahar ve Newroz Atılımı ardından güçlenerek süren Yaz Atılımı ile sağlanan gelişmeler, sömürgeci faşistleri büyük bir suskunluk içine itti. Kürdistan'daki gelişmeleri ısrarla gizlemeye çalışan faşist cunta, hiçbir gelişme yok-

muş gibi davranmaktadır. Bir yandan yeni hazırlıklar içine girerken, diğer yandan da yaptığı açıklamalarla, "Bölücülüğün ömrü az kaldı" demektedir. Birbiryle zıtlık gösteren bu her iki davranış,

Devamı Syf: 2'de

BİNGÖL'DE DİRENİŞ GÜÇLENİYOR

Yaz Atılımının yoğun eylemlilikle yaşandığı alanlardan biri de Bingöl yöresidir. Hidayet Bozıyığı isimli alçağın teslimiyeti ile, Bingöl'deki devrimci gelişmelerin önüne engel olabileceklerini sanan sömürgeciler, bu alanda devrimci direnişin kökleşmeyeceğinin beklentisi içindeydiler. Bahar ve halen sürmekte olan Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen propaganda çalışmaları ve ulusal kurtuluş eylemleriyle sömürgecilerin tüm bu umut ve beklentileri yerle bir edildi.

Bingöl alanında devrimci direnişin kökleşti ve artık sökülmez boyutlara ulaştı. Bahar Atılımı ile yoğunlaşan silahlı direniş eylemlerimiz, Yaz süresince de devam etmektedir.

Haziran sonlarında, HRK birlikleri gerçekleştirdikleri bir dizi eylem neticesinde yoğun bir siyasi

Devamı Syf: 2'de

Devamı Syf: 2'de

PKK'li savaş esirleri işkenceleri belgelendirildi.

Yoğunlaşan Direniş Faşist Sömürgeciler İdam Cezaları ile Karşılık Veriyor

"Özgürlüğümüze Sahip Çıktığımız İçin Yargılanıyoruz"

Faşist Türk sömürgecileri, ulusal kurtuluş mücadelemizin başarılı atımlarla gelişimini sürdürdüğü bir dönemde, uzun süredir ara verdikleri mahkemelere yeniden başladılar. Savcıların çok sayıda idam talebi ile açılan bu davalarda, yoğunlaşan ulusal kurtuluş mücadelemize karşılık verilmeye çalışılmaktadır. Silahlı Kurtuluş Birliklerimizin karşısında aceze düşen sömürgeciler, savaş esiri yoldaşlarımıza yönelerek, direniş mücadelemizin önüne geçmeye cabalamaktadırlar.

Mahkemelerde, satın aldıkları birkaç itirafçıyı konuşturarak, direniş etkisiz kılmaya çalışan sömürgecilerin bu oyunu da tutmadı. İtirafçıhainler, sergilenen görkemli direniş karşısında efendilerine yalvararak, direnişin etkisiz kılınması için akıl vermeye çalışmaktadırlar. "Pişmanlık Yasası" vb. gibi ihanet yasalarının direniş duvarına çarparak etkisizleşmesi, faşist cuntanın yığılmasının da işaretidir. Mahke-

melerde halkımızın haykırın sesi, sömürgecileri tarihi olarak yenilgiye götürmüştür.

Cezaevlerinde olduğu gibi dışarıda da direnişin görkemli boyutlara ulaştığı bir dönemde faşist sömürgeciler, yeniden savaş esirlerine yönelerek, ulusal kurtuluş mücadelemize engel olabilecekleri gafletine düşmektedirler. Bunun için pespeşe açtıkları davalarda, idam cezalarını yoğunlaştırmakta; birçok idam cezasını ise onaylamaktadırlar. Böylece, direnişin yoğunlaşmasına, idam cezaları ile karşılık verip, acizliklerini gizlemek ve savaş esirleri ile halkımızın gözünü korkutmak istemektedirler. Dün olduğu gibi, bugün de cezaevlerinde ve mahkemelerde direnişin güçlü sesi yankılanmaktadır. Sömürgeci faşistler tüm çabalarına rağmen direnişin güçlenmesine engel olamamaktadırlar. PKK'nin adna layık bir direniş cezaevlerinde de ortaya konulmaktadır.

Devamı Syf: 3'te

KÜRDİSTAN'IN KALBİNDEN YENİ EYLEM HABERLERİ GELİYOR

Hakkari, Şırnak, Pervari ve Uludere alanlarında, Bahar ve Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen eylemlerde onlarca düşman askeri imha edildi. Düşman birlikleri ile sürekli bir çatışma içinde bulunan devrimci birliklerimiz, değerli savaşçılarından bazılarını şehit verdi.

Buna karşın, sömürgeci-faşist düşmanın saflarından yüzlerce asker işlemez duruma getirilmiştir. Adeta Kürdistan'ın kalbi olarak nitelendirilen bu alanlarda sömürgeciler tarihlerinde karşılaşmadıkları en ağır darbeleri aldılar.

Hêzil Çayı boyunca Gabar, Çirav dağlarında ve Pervari, Uludere vb. alanlarda gerçekleştirilen onlarca eylem ve çatışmanın, daha önce yayınlamadığımız ve elimize ulaşan doküman şöyledir:

Devamı Syf: 2'de

Devamı Syf: 2'de

TÜRK ORDUSUNDA YENİ DÜZENLEME HAREKATI TAMAMLANDI CEPHE KOMUTANLIĞINA GEÇİLİYOR

Bu Harekat Neyin Göstergesidir?

Faşist Türk ordusu yaptığı yeni bir düzenlemeyle, cephe komutanlığına geçerek, savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmaya başladı. 1983'ten bu yana devam eden bu düzenleme hareketinin geçtiğimiz günlerde tamamlandığı açıklandı. Herhangi bir savaşta uygulanacağı söylenen bu cephe komutanlığına geçilmesi ve hem de görünürde bir savaş olmadığında(!) bunun yapılması dikkat çekicidir. Faşist cuntanın o kadar çok övüldüğü ordusuna ne oldu ve ortaya ne gibi yeni gelişmeler çıktı ki böylesi bir düzenlemeye gereksinim duymaktadır? Bu düzenleme hareketi neyin göstergesidir?

BBC geçtiğimiz günlerde konuya ilişkin olarak, haberlerinde M. Ali Bîrand'la yaptığı bir söyleşiyi yer verdi. Söyleşinin tamamını, konunun daha iyi anlaşılması için buraya da alıyoruz.

BBC: Bu hareket düzenlemesi Türk Silahlı Kuvvetlerinin emir-komuta zinciri içinde ne gibi sonuçlar doğuracaktır?

M. Ali Bîrand: Türkiye'nin her şeyin başında bir NATO görevi var. Genel NATO stratejilerine uyuyor. Ancak tehdit değerlendirmesi, yani tehditin nereden geldiği konusunda milli birtakım stratejileri olması

Devamı Syf: 3'te

VKP-Genel Sekreteri ve Vietnam Devlet Başkanı Le Duan Yaşamını Yitirdi

78 yaşında olan Le Duan, Vietnam halkının seçkin önderlerinden biriydi. Ho Chi Minh'in yakın müdâdele arkadaşı olan Le Duan, 1960'ta Vietnam Komünist Partisi'nin Birinci Genel Sekreterliği görevini üstlendi. 1974'te Parti IV. Kongresinde MK Genel Sekreterliğine seçilen Le Duan, halen VKP Genel Sekreteri ve Vietnam Devlet Başkanı'nun görevlerinde bulunmaktaydı.

10 Temmuz 1986'da vefat eden Le Duan, Kuzey'in sosyalist inşası, Güney'in kurtarılması mücadelesinde de aktif görevler üstlendi.

1975 yılında Güney Vietnam'da savaşın bitimi ardından yürütülen birleşme çalışmalarının başındaydı. Vietnam'da Halk Savaşı stratejisinin geliştirilmesinde de değerli katkılarda bulundu. Aynı zamanda Viet-Kong Cephesi'nin başkanlığını da yürütmekteydi.

Parti saflarında disipline büyük önem veren Le Duan, aynı zamanda bürokratinin ve yolsuzluğun amansız bir düşmanıydı. Vietnam halkı, Le Duan'ın bu değerli çalışmalarından dolayı, O'na karşı muazzam bir hayranlık duymaktaydı.

Vietnam'da sosyalist inşası çalışmalarını geliştirmekle birlikte, Güneydoğu Asya ve diğer dünya halklarına enternasyonalist desteğin sunulmasına da çaba sarfetmiştir. Başta Kamboçya, Laos olmak üzere birçok alanda sosyalizmin etkinliğinin gelişmesine de çalışmıştır. Le Duan.

Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi olağanüstü toplantısında Le Duan'dan boşalan VKP-MK Genel Sekreterliğine Politbüro Üyesi Truong Chinh'i seçti.

Dünya halkları ve Vietnam halkı, Le Duan'ı sosyalizm mücadelesinde yaşatacaklardır.

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACİZLİĞİNİ SERGİLİYORUZ

III. Bölüm

- Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin beş Paralık Uşağıdır!

YAZISI SAYFA 6'DA

Kürdistan'da Süreklilik ve İme Kanan Ulusal Kurtuluş Direniş, Faşist Türk

Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkması, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

YAZISI SAYFA 18'DE

YAZ ATILIMI, YOĞUNLAŞAN DİRENİŞ VE GÜÇLENEN EYLEMLERLE DEVAM EDİYOR

Faşist Türk Sömürgecileri Neden Suskun?

Baştarafı Syf: 1'de

mücadelemiz karşısında cuntanın içine düştüğü çıkmazı da yansıtmaktadır.

Faşist rejimin yetkilileri, Kürdistan'da süren savaş gerçekliğini pratik tutumları ile gözardı edemezken, beyanlarında onu isimlendirmekten ise, ısrarla kaçınılmaktadırlar. Aslında bu durum sömürgeci faşistlerin yeni hazırlıklar içinde olduğunu göstermektedir. Önümüzdeki günlerde belirgin olarak ortaya çıkacak olan bu komploları rahatça uygulamak ve dikkatleri başka alanlara çekmek için, cunta yetkilileri ısrarla susmayı tercih etmektedirler. Yine, içerde ve dışarda birçok değişik sorun yaşatarak, dikkatleri Kürdistan'daki savaştan başka noktalara çekmeye çalışmaktadırlar. Ama, tüm bu girişimlerine rağmen, başarılı olmaktan uzak olduklarını da belirtmek gerekiyor. Onlar ısrarla kaçınırsalar da, yine de mücadelemizi değerlendirmek zorunda kalmaktadırlar.

İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Haziran ayı sonunda yaptığı bir açıklamada, "Bölücü propaganda İstanbul'a kaydı" diyerek, korkularını dile getirdi. Konuşmasına devamla, "Yıkıcı çeteler halen, ülke bütünlüğümüze ve rejimimize karşı

faaliyetlerini kesintisiz sürdürebilmek için her türlü fırsat ve imkanı kullanmaktadırlar. Bölücü örgütler, güç ve eylem birliği cepheleştirmek için, ülkemiz aleyhindeki faaliyetlerine hız kazandırmak istemekte, militan güçlerin illegal yollarla sınırlarımızdan geçişini sağlamak suretiyle saldırılara tevessül etmektedirler." diyen Akbulut, bir türlü önüne geçemedikleri ulusal kurtuluş eylemlerimizi yine dış kaynaklı olarak gösterme çabası içinde girmektedir. Bir başka konuşmasında ise Y. Akbulut şunları söylüyordu: "...Ancak olaylar şu gün önlenecektir diye bir tarih vermemiz mümkün değil. Bölücülüğün önlenmesi hem dış güçlerin, hem de onların aleti olanların kafa yapılarını değiştirilmesine bağlıdır. Ancak, Türk devleti de bunlara pabuç bırakmayacaktır."

30 Haziran tarihli Tercüman gazetesi manşette verdiği bir haberde, "PKK-Irak'ta yeni kamplar kurdu. Hainler Atakta" başlıklarını kullanarak faşist Türk cuntasının işine girdiği korku ve paniği açığa vurdu, yine bu süre içerisinde gazetelerde çıkan değişik haberlerde, alınan yeni güvenlik önlemlerinden bahsedilirken, Kürdistan'da görevlendirilen öğretmen vb. devlet memurlarına da gerekli

dikkatin gösterilmesi istenmektedir. Bu konularda devletin yeni hazırlıklar içinde bulunduğunu duyuran Tercüman gazetesi, ayrıca bir öğretmenin 3 yıldan fazla bir alanda kalmamasının ve kendi çevresine gönderilmemesinin karar altına alındığını belirtmektedir.

Son bir aylık gelişmelere ve sömürgecilerin açıklamalarına bakıldığında bile suskunluğun gerçek nedeni anlaşılabilir. Sömürgeci faşistler, artık Kürdistan'a sağlam bir biçimde yerleşmiş olan mücadelemizi ezme için yeni komplolar peşinde koşmaktadırlar. Nitekim İçişleri Bakanı Akbulut yaptığı bir açıklamada, "Dışardan sızmalara şimdilik rastlanmamaktadır" diyerek, mücadelemizi ülke zeminine yerleştirdiği gerçeğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Önümüzdeki günler, sömürgecilerin yeni saldırı ve komplolarına da tanıklık edecekse de, ulusal kurtuluş mücadelemizin her bakımdan dev atılmaları gelişip, güçleneceği bir süreç olacaktır. Sömürgecilerin suskunluğu yeni saldırıların işareti olmakla birlikte, mücadelemiz artık her türlü saldırıya boşa çıkaracak güçtedir.

BİNGÖL'DE DİRENİŞ GÜÇLENİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

etki yaratırlar.

Bingöl'ün Kığı ilçesine bağlı Topraklı köyünde gerçekleştirilen bir eyleme HRK birlikleri, köyde bulunan ihbarcı Nurettin Akan'ı da bu arada kurşuna dizmişlerdir. Köylülere yönelik olarak gerçekleştirilen propaganda ve bildiri dağıtma eyleminin ardından, ajanlığı sabit olan Nurettin Akan bizzat halkın onayı ile cezalandırılmıştır.

Temmuz ayı başlarında ise, Bingöl-Kuruca (Xezik) köyünde, bir ajan daha cezalandırılmıştır. Olaya müdahale için gelen bir operasyon birliği ile Devrimci Kurtuluş Birlikleri arasında çatışma çıkmıştır. Çıkan çatışmada helikopter birliklerini de kullanan düşman, HRK bir-

liğini imha etmeye çalışmıştır. Aldığımız haberlere göre, çatışmada hiçbir kayıp vermeden devrimci birliklerimiz, ayrıca bir düşman helikopterini düşürmeyi de başarmışlardır. İçindekilerin öldüğü söylenen helikopter tamamıyla imha olmuştur. Devrimci birliklerin usta taktiği karşısında, düşman birlikleri geri çekilmek zorunda kalmışlardır.

Ayrıca Hidayet Bozyiğit adlı hainin evine de devrimci birlikler tarafından bir baskın düzenlendiği bildirilmektedir. Sömürgeci basında yer alan haberlere göre, hainin 2 yakını ölürken, evde bulunan diğerleri ile DYP-Genç İlçe Başkanının çocuklarının da aralarında olduğu çok sayıda kişi yaralanmıştır.

KÜRDİSTAN'IN KALBİNDEN YENİ EYLEM HABERLERİ GELİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

1- Mart ayında, Hêzil Çayı boyunca yer alan, Bestler mıntıkası olarak adlandırılan alanda bulunan düşman karakoluna karşı eylem gerçekleştirilmiştir. Karakolun yakınına ve hemen yanbaşındaki tepelere bombalı tuzak kurulmuş ve pankart asılmıştır. Düşman birlikleri uzun bir aradan sonra ve ancak bombaları uzaktan patlattıktan sonra alana girebilmiştir.

2- 16 Nisan 1986 günü, Gabar Dağı'nda sabah saat 5.00 dolaylarında, Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ye bağlı devrimci bir birliğimizle düşmanın askeri kuvvetleri arasında geniş çaplı bir çatışma meydana gelmiştir. 25 kişilik özel vurucu bir tim ile, Dersew'e bağlı milis çetelerin de katıldığı düşmanın imha amaçlı saldırısı, ulusal kurtuluş birliğimiz tarafından usta taktikler uygulanarak, boşa çıkarılmıştır.

Düşmanın yoğun kuşatması altına alınmak istendiğini farkedilen kurtuluş birliğimiz anında müdahale ederek, düşman güçlerini yoğun ateş altına almıştır. Düşmanı arkadan çevirecek pusu kuran devrimci birliğimiz, bu pusuda 4 düşman askerini imha etmiştir. Bunun üzerine büyük bir korkuyla kapılan düşman, panik içerisinde geri çekilmek zorunda kalmıştır. Silahlı kurtuluş birliğimiz ise çatışmadan herhangi bir kayıp vermeden başarıyla çıkmıştır.

3- Yine aynı gün, Gabar Dağı'nda çatışmanın sürdüğü bir anda, başka bir olay daha meydana gelmiştir. 28 Mart 1986 günü Büyük Komutan Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehit düştüğü çatışmada yaralanan ve yoldaşları tarafından Gabar Dağı'nın uygun bir noktasında tedaviye alınan Kalender İLHAN (Metin) yoldaş, bir ihbar sonucu

yerinin tespit edilmesi neticesinde, şehit düşmüştür. 9 Nisan gününden itibaren, bu yoldaşımızın bulunduğu alanı da kuşatmaya alan faşist düşman, ulusal kurtuluş birliğimizi pusuya düşürme eylemini gerçekleştirmediğinden, 15 Nisan'da birliği imhayı hedefleyen bir saldırıya girişmiştir.

Birinci saldırı noktasında ağır kayıplar verdirilerek geri püskürtülen düşman birliği, Metin yoldaşın bulunduğu 2. noktaya yönelmiştir. Bu yoldaşımıza, yalnız ve yarı olduğu halde yaklaşma cesareti gösteremeyen düşman, teslim ol çağrılarında bulunmuştur. Teslim ol çağrılarında Metin yoldaş, yaralı olduğunu belirten ve kendilerinin gelmelerini isteyen bir karşılık vermiştir. Düşman, yaralı yoldaşımızın yanına gitme cesaretini bile göstermemiş, ihbar yapan Mehdinalı Süleyman adlı haini öne katarak, üç askerini göndermiştir. Düşmanın iyice yaklaşmasını bekleyen Metin yoldaş, elindeki bombayı kullanarak son nefesinde bile direnişin en görkemlisini sergilemiştir. Bom-

banın patlaması sonucu, hain ile 3 düşman askeri tamamıyla imha olmuş, Metin yoldaş ise şehitler kervanına katılmıştır.

Metin yoldaşın sergilediği direniş, çevre köylerde büyük bir etki yaratmıştır. Büyük bir fedakarlık, cesaret, inanç örneği olması bilimsi olan Metin yoldaş, savaşçılığı ile de ulusal kahramanlık mertebesini çoktan hakketmiş değerli bir yoldaşımızdır.

4- 22 Nisan 1986 günü, Şırnak'a bağlı Kereşa köyünün, telsizli alarak ihbarcılık yaptığı da tespit edilen köy muhtarı 100.000 TL. para cezasına çarptırılmıştır.

5- 29 Nisan 1986 günü, Pervari'ye bağlı Omyanus köyünde konulanmış olan bir düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. Saldırı sonucu 2 düşman askeri yaralanmıştır.

6- 29 Nisan günü, Pervari'ye bağlı Kaal köyünde, Osyan köyüne mensup milis çetelerle bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışma sonucu yurtsever 1 köylü yaralanmıştır.

7- 11 Mayıs günü, Uludere-Hêzil

boyunda bulunan Elean mıntıkasında, faşist-sömürgeci birliklerle HRK birliği arasında çatışma çıkmıştır. Çatışmada 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda düşman askeri ise yaralanmıştır. Ayrıca çatışmada düşmanın devrimci birliklere karşı kullandığı bir kurt köpeği de vurulmuştur.

Ancak, çıkan çatışmada, devrimci savaş birliğimiz, Emin DAL (Hasan) yoldaşı şehit vermiştir. Büyük bir kahramanlık örneği sergileyen Emin yoldaş, yaralı olduğu halde, yoldaşlarını düşman kuşatmasından haberdar etmiş ve "Bijî PKK" sloganı ile şehit düşmüştür.

8- 16 Mayıs 1986 günü, Şırnak'ın Xirbikê Bestê köyünde konulanmış olan düşman taburundan Omyanus köyüne konulanmış olan düşman birliğine erzak götürümlere karşı bir pusu kurulmuştur. Pusu sonucunda 6 katır yükü erzak kamulaştırılmıştır. Kendi gücüne erzakı taşımadan korkan düşman, yurtsever köylülere taşıtırmaktaydı. Eylem esnasında köylülere yönelik bir konuşma yapılmış ve nasil bir oyuna alndık istendikleri açıklanmıştır.

9- 20 Mayıs 1986 günü, Habur köprüsünü geçerek Güney Kürdistan'da 1 saatlik yol alan devrimci bir birliğimiz, mayın patlaması sonucu değerli bir savaşçısını şehit vermiştir. Kontr-gerilla timlerinin döşediği mayın patlaması sonucu Mehmet Emin SEZGİN (Hacı Ömer) şehit düşmüştür.

10- 22 Mayıs günü, Çırav Dağı'nda meydana gelen bir çatışmada ise 3 devrimci şehit düşmüştür. Düşman, helikopter desteğinde top, roketatar ve orta otomatik silahlarla yönettiği saldırıda ağır kayıplar vermiş; 2 subay, 18 asker ve 4 çetenin ölümüyle cezalandırıldığı

çatışmada, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

Çarpışma yer yer kuşatma, zaman zaman da göğüs göğüze devam etmiştir. Devrimci kurtuluş birliğimiz çatışma esnasında üstün askeri taktikler sergileyerek düşmanı püskürtmüştür.

Çatışmada Abdullah ACAR (Yaşar), Abdulkadir HANÇER (Hacı Musa) ve Ekrem ... (Adnan) yoldaşlar şehit düşmüştür. Gerçekleştirilen bu eylem ve çatışmaların dışında, düşmanın halk içinde yürütmeye çalıştığı karşı-devrimci politikasını etkisiz kılan ve planlarını bozan siyasal çalışmalar da yürütülmüştür.

Uludere'nin Rûpin ve Şırnak'ın Osyan köylerinde düşmanın geliştirmeye çalıştığı çetecilik etkisiz kılınmıştır. Devrimci silahlı kuvvetlerimiz, silah alan ve alma girişiminde bulunan çevreleri uyararak, devrimci otoriteyi dayatmıştır. İknâ çalışmalarında silah alanlardan bazılar silahları devlete geri verirken, alma girişiminde bulunanlar ise bu tutumlarından vazgeçmişlerdir. Sömürgeci faşistler bu gelişmeler karşısında bazı silahları geri alırken, silah veren bazı kişileri ise tutuklamıştır.

Önemli bir yurtsever potansiyele sahip olan Uludere ve çevresi, düşmanın dayattığı çeteciliği kabul etmeyerek, sessiz ama büyük bir direniş sergilemektedir. Partimizin geliştirdiği direniş eylemleri ile derinden etkilenen yöre halkı, Partimize bağlılığı daha da pekiştirmektedir. Halkın bu özelliğini iyi kavrayan faşist sömürgeciler, bu nedenle alandaki devrimci gelişmeleri ısrarla gizlemektedirler. Düşmanın çetecilik oyununu boşa çıkaran yöre halkı, silah alanları da kendi arasında kısa bir sürede teşhir ve tecrit etmektedir.

YOĞUNLAŞAN DİRENİŞE FAŞİST SÖMÜRGEÇİLER İDAM CEZALARIYLA KARŞILIK VERİYOR

"Özgürlüğümüze Sahip Çıktığımız İçin Yargılanıyoruz"

Baştarafı Syf: 1'de

48 Savaş Esirinin İdamı İsteniyor

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davasında 48 savaş esiri için idam cezası istenmektedir. Toplam 638 tutuklunun yargılandığı ve şimdiye kadar açılan PKK davalarının en büyüklerinden biri olan Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davası, yıllardır süren suskunluktan sonra haziran ayı ortalarında başladı.

12 Eylül darbesi ardından mahkemelere ağırlık verilerek peşpeşe davalar yürütülmeye başlandı. 7. Kolordu sınıma giren davalar cuntadan sonra parça parça yürütülmeye çalışılmış, fakat daha sonra açıklanan nedenlerden dolayı uzun süre ara verilmiştir. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde birleştirilerek başlatıldığı açıklanan Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep PKK davalarının bu dönemde açılmasının açık ki çeşitli nedenleri bulunmaktadır.

Newroz ve Bahar Atılımı döneminde Adıyaman, Pazarcık vb. alanlarda yoğunlaşan devrimci çalışmalar ve direniş eylemleri faşist sömürgeçlerle büyük bir korku ve tedirginlik yarattı. Sömürgeçler, ulusal kurtuluş mücadelemizi bitirmeyi hayal ettikleri bir dönemde, karşılarında daha da güçlenen bir direniş gördüler. 1986 Newroz'unda mücadeleminiz Adıyaman, Pazarcık gibi alanlara da taşırılması, sömürgeçlerin saldırılarının bu alan üzerinde de yoğunlaşmasına yolaçtı.

Uzun bir süredir açılmayan PKK-Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davası, tam da büyümesi gelişmelerin yaşandığı bir dö-

nemde açılarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirilmesinin hesabı, yoldaşlarımızın idam cezaları verilerek sorulmak ve halkımıza da gözdağı verilerek istenmektedir.

İtirafçı hainlerden Abdülkadir Ayyan, Reşat Denli ve Ömer Eroğ'unun itirafıyla savaş esirlerini ihanete çekmeye çalışan mahkeme heyeti, karşısında direnişçilerin güçlü sesini buldu. Savunma haklarının engellenmeye devam edilmesi halinde, devrimci tutuklular bir daha mahkemeye çıkmayacaklarını açıkladılar. M. Sait Korkmaz adlı devrimci tutuklu, mahkemede yaptığı açıklamada, işkence ve baskıları şöyle dile getirdi: "Ben Antep ve Mersin cezaevlerinde de kaldım. Ancak Adana Cezaevi'ndeki uygulama hiçbir yerde yok. Buraya getirilirken çirçiplak soyuluyoruz. Biz bunu insanlık onurumuza yedirmeyip direndiğimizde dövülüyoruz. Bugün yine dövüldük. Eğer bu uygulama sürerse savunma yapamayacağız." Bunun yanı sıra, Bedrettin Açıkkça, Mehmet Şen ve Akif Özdemir adlı tutuklular vücutlarındaki işkence izlerini mahkemede göstererek, işkence gör-düklerini açıkladılar.

Devrimci tutuklular adına 238 sayfalık ortak savunmayı okuyan Hasan Şerik adlı tutuklu, savunmanın bir bölümünde şunları belirtti: "Özgürlüğümüze sahip çıktığımız için burada yargılanıyoruz. Birçoklarımız işkence ile öldüler. Mahkemenizce verilecek karar ne olursa olsun bizi bağlamayacaktır. Asıl karar tarih verecektir. Ayrıca biz bu savunmayı, huzurunuzda kendimizi temiz çıkarmak için değil, tarihe mal olması ve gelecek kuşakların ders çıkarması amacıyla yapıyoruz."

Faşist Türk sömürgeçlerinin devrimcileri yargılama hevesleri bir

kez daha kursaklarında kalmaktadı. Mahkemelerde haykırın gür ses bugün Kürdistan halkına ulaşmakla kalmamış, güçlü bir direniş müca-delesinin temelini de oluşturmuş-tur.

Askeri Yargıtay 10 İdamı Onayladı

15 Ağustos eylemleri ardından açılan 126 kişilik PKK davasında verilen 10 idam cezasını askeri yargıtay onayladı. Askeri yargıtay 10 idam ve 46 tutuklunun hapis ceza-larını onaylarken, diğer tutuklular hakkında verilen cezaları ise az bularak bozdu.

İdamları onaylanan devrimcilerin adları şöyledir: Sabri Ok, Muhi-ttin Dolacı, Sadrettin Aydınlık, Şahin Binici, Enver Özer, Musa Turhan, Derviş Öger, Bedrettin Çaylak, Ali Gün ve Hamit Sevik.

Kars Davasında 5 İdam

Erzurum Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Kars davası karara bağlandı. 6 yıldır devam eden Kars davasında 5 devrimci hakkında idam, 3'ü için ömür boyu, 83 kişi için ise 3 ile 20 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Hak-larındaki idam cezası verilen devrim-cilerin adları şöyledir: Cemalettin Cinkılıç, Hasret Kuş, Hüseyin Ma-kal, İsmail Çakmak ve Serdar Ökmen.

Askeri mahkemenin kararı açıklamasını savunularla karşılayan devrimciler, davalarından vazgeçemeyeceklerini açıkladılar. Hasret Kuş, karar açıklanmadan önce yap-tığı konuşmada; "Mahkemenizde iyi kişiler olabilir. Fakat Türkiye ve Kürdistan'daki mahkemeler, faşist diktatör güçlerin etkisi al-

tında oldukları için tarafsız karar veremezler. Yani sizin de tarafsız karar vereceğinize inanmıyorum" diyerek, mahkeme heyetini tanımadığını ortaya koymuş-tur. İsmail Çakmak adlı devrimci tutuklu ise yaptığı konuşmada, "Ben PKK üyesiyim. Bu örgütün amaçları doğrultusunda çalıştım. Türkiye'deki Kürtler ezildikleri için ayrı bir Kürt devleti kurul-masından yanayım. Ne cezam varsa razıyım. İstediginizi verin" diyerek, faşist mahkemelerin ver-diği kararın kendisi için hiçbir önemi olmadığını açıklamıştır.

PKK'li tutuklular gerek zindan-larda ve gerekse sömürgeci mahke-melerde takındıkları direnişçi tu-tumla, sömürgeci faşistleri yenil-giye uğratmakta ve halkımızın za-ferini ilan etmektedirler.

PKK-Ömerli Davasında Karar Açıklandı

Bir süredir devam etmekte olan PKK-Mardin-Ömerli davası geçtiği-miz günlerde karara bağlandı. 7 savaş esirinin yargılandığı davada, İbrahim Aslan ve Davut Tekin'e 13 yıl 4'er ay hapis cezası verildi. Ayrıca Fadil Aslan ve Veysi Parlıtı 4'er yıl hapis cezasına çarptırıl-dı. İskan Oğuz, Kadir Yıldız ve Mehmet Parlıtı ise beraat etti.

PKK Hilvan-Siverek Davasında Yeni Cezalar Veriliyor

PKK Hilvan-Siverek davasına bağlı olarak açılan 3. dava, 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahke-mesinde 9 Temmuz'da sonuçlandı. Daha önceki mahkemede idam ve ömür boyu hapis cezalarına çarp-tırılan savaş esirleri, mahkemede

yaptıkları savunma nedeniyle hak-larında açılan yeni bir davada 15 yıl 8'er ay hapis cezasına çarptırıldılar. Mahkemenin kararını, "Biji PKK", "Kahrolsun Sömürgeçlik" slo-ganları ile karşılayan devrimci tu-tuklulara karşı bu kez yeni bir dava açıldı. "Slogan davası" olarak nite-lendirilen davanın mahkemede gör-ülmesi ardından savaş esirlerine 4 yıl 6'şar ay yeni hapis cezaları verildi.

PKK Hilvan-Siverek davasında yargılanan devrimciler 3'ncü kez ceza verilmektedir. İşkence ve yo-ğun baskılarla devrimcileri ideoloj-i lerinden vazgeçiremeyen sömür-geçler, devrimcilerin direnişlerine ek hapis cezaları ile karşılık vere-rek, direnişin önüne geçmeye çalış-maktadırlar. Buradan da açık olarak ortaya çıktığı gibi, sömür-geci faşistler suçla göfte ceza değil, direnişe göre ceza vermektedirler. Buna göre, direnişe katılan ve faşist yönetimin uygulamalarına karşı çıkan her savaş esirinin cezası daha fazla olmaktadır.

Hilvan-Siverek davasında, önce siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile devrimci tutukluları yargıla-maya çalışan faşist mahkeme, bu kez "Slogan davası" açtı. Faşist yönetimin tüm bu uygulamaları devrimci direnişçi güçlendirmekten başka bir sonuç veremeyecektir. Haklarında "Slogan davası" açılan devrimcilerin adları şöyledir: Cemalettin Delibaş, Cuma Karaçalı, Beğ-rettin Kavak, Süleyman Gönyeli, Muzaffer Kızırtıcı, Salih Kubat, Abuzer Dehşet, İzzet Baykal, Abdurrahman Sevğat, Mustafa Güneş, Enver Şimşeksoy, İrfan Güler, Ra-mazan Ödemis, Salih Ağaç ve Mah-mut Fahri Çiftçus.

Ayrıca İrfan Güler adlı savaş esiri, mahkemede yaptığı bir açıklama, daha önce itirafa bulunan fakat sonradan itirafını geri alarak direniştan yana tavır takman Suphi Çevirci'nin yeniden itirafa zorlan-dığını, kendisinin ise bu ihanete çekme çabaları karşısında direnişe geçerek kendi kendisini öldürme eylemini gerçekleştirdiğini açıkladı. Basma da yanlışın bu açıklama-da, İrfan Güler ayrıca Peru cezaevinde katledilen tutuk-lularla dayanışma içinde olduk-larını da belirtmiştir.

TÜRK ORDUSUNDA YENİ DÜZENLEME HAREKATI TAMAMLANDI CEPHE KOMUTANLIĞINA GEÇİLİYOR

● Bu Harekat Neyin Göstergesidir?

Baştarafı Syf: 1'de

normal. Zaten eskiden beri vardı. Fakat bu genel anlamdaydı. Şimdi daha ayrıntılı bir şekilde ortaya döktüldü. Getirdiği en ilginç değişik-lik, herhalde hareket sırasında, yani bir savaş patladığı zaman, emir verecek mercinin değişmesi. Daha önce kuvvet komutanlıkları, yani Kara, Hava ve Deniz Komutanlıkları, kendi kuvvetlerine hareket emri verirdi. Yani git şurayı bom-bala veya şuraya kayın... Şimdi ise cephe komutanlıklarına dönülmüştür. Yani cephede bulunan 1., 2., 3. ve 4. Orduların komutanları savaş duru-munda savaş komutanlıkları ola-cak ve bütün hareketi yönlendirecek. Bir bakıma şöyle söylene-bilir: Bugüne kadar çok güçlü olan kuvvet komutanlıkları, savaş zamanı bu güçlerini kaybedecekler ve ordu komutanları güçlenecek.

BBC: Peki bu karar, çağdaş askeri gereksinimler dikkate alınarak mı alındı; yani bütün dünyada uygulanan bir uygulama Türkiye'de yeni mi gündeme geldi? Yoksa bu sadece Türkiye'ye özgü bir geliş-me mi?

M. Ali Birand: Bu, daha önce Amerika tarafından, II. Dünya Sa-

vaşında uygulanmıştı. Mesela, Pasif-ik Cephe komutanlığı vardı. Aynı şekilde şimdi de NATO'nun belirli cephe komutanlıkları var. General B. Rogers, Avrupa cephesi komuta-lı Amerikalıların... Bunların dışın-da ülkeler milli konularda bunu uygulamıyorlar. Burada Türkiye kendine özgü nedenlerle ilk defa bu-nun içine girdi.

BBC: Bu kendine özgü nedenler deyiminde ne kastediyorsunuz?

M. Ali Birand: Bunun başında tabii hareketim çabuklaştırılması var. Zira Genelkurmay Başkanlığı-nun üzerinde durduğu nokta, An-kara'dan, merkezden verilecek olan emirlerde gecikme, koordinasyon bozukluğu olabilir. Halbuki cephe-de bulunan komutan duruma çok daha fazla hakim. Düşmanla ger-çekten karşı karşıya, dolayısıyla onun vereceği kararlar hem daha çabuk olacak, hem de koordinasyon da çok daha çabuk sağlanacak düşüncesinden hareket ediliyor.

BBC: Yani, bu bir anlamda Türkiye'nin askeri haberleşme ola-naklarının kısıtlı olmasından, bu konuda elde bulunan teknolojinin geri olmasından mı kaynaklanı-yor?

M. Ali Birand: O gereksinin aslında uzun zamandan beri vardı. Türk ordusunun modernizasyon programına, baktığımız zaman ko-münikasyonun en başta gelen eksiklik olarak kabul edildiğini görü-yorsunuz. Bu açığı kapatmaya çalışılıyor. İbki ki, nedenlerden biri bu olabilir. Ama, bence temel neden çabuk hareket kabiliyetini mümkün olduğunca artırmaktır."

12 Eylül faşist cuntasının, nor-mal koşullarda uygulanmayan bir hareket düzenlemesine geçmesi, açık ki ciddi gelişmelerin işaretleri. Türk ordusunun böyle bir düzenleme işine girmesine yolaçan nedenler nedir? M. Ali Birand'ın da söylediği gibi, bunun "kendine özgü nedenleri bulunmaktadır." Bu "kendine özgü nedenleri" neler olduğunu çözmek gerekiyor.

Her şeyden önce, ordunun emir-komuta zincirinin işleyişi değiş-mektedir. Şimdiye kadar direkt kuvvet komutanlıklarından emir alan ordu komutanları herhangi bir savaş anında birliklerinin direkt komutasında sorumlu olacaklar-dır. Böyle bir düzenlemeye neden gereksinim duyuldu? Ordu komutanlarının her gün kolayca haberleşme imkanları varken, neden bu

düzenlemeye geçildi? Bir kez, ani birçok gelişme karşısında merkez-in komutasını beklemek gecikmelere yolaçacaktır. Örneğin, ABD böyle bir harekate II. Dünya Savaşında baş-vırmıştı. Düşmanla her gün karşı karşıya bulunan birliğin, bir saldırı karşısında merkez komutasını beklemesi imhasına da yolaçabilir. Bu anlaşılır bir şeydir. Ama anlaşıl-mayan şey, TC'nin uzun bir sessizlik ardından sözkonusu düzenlemeye geçtiğini açıklamasıdır. Ordu komutanlarının emir verme yetki-lerini artırma ihtiyacı nereden doğ-maktadır? Bugün artık Genelkur-maylık ve kuvvet komutanlarının emirlerini almadan da ordu komutanları insiyatifleriyle birliklerini istedikleri tarzda hareket ettirebi-leceklerdir. Bir savaş uygulaması olan bu düzenlemenin "kendine öz-gü ve milli yararları" baktığımızda, neden böyle bir değişikliğe gerek duyulduğu daha iyi anlaşılacaktır.

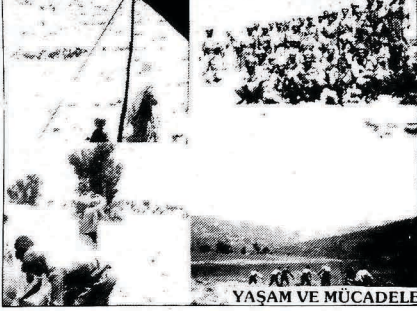
Faşist Türk ordusu, bugün adı konmamış olsa da Kürdistan'da bir savaş yürütmektedir. Tüm gizleme çabalarına rağmen, uluslararası kamuoyu da Kürdistan'da bir sava-şın verilmekte olduğunu kabul et-mektedir. Belçika'nın Le Soir gazetesinde, "Kürdistan'da savaş var" biçiminde yer alan açıklama bunun

açık bir kanıtıdır. O halde, faşist Türk ordusunun kendisini bu sava-şın gereklerine göre düzenlemesi de anlaşılır bir şeydir. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş müca-delesi öyle boyutlara ulaştı ki, bu Türk ordusunun sarsılmakla kalmadı, tüm işleyişini de altüst etti. Açıkla kala-bilmek ve tutunmak için faşist ordu yeni düzenlemelere gitme ihtiyacı-nı duymaktadır. Savaş öyle düzeylere ulaşmıştır ki, bunun merkezden gelen talimatlarla yürütülmesi artık olanaksız duruma gelmiştir. Bu açı-dan cephe komutanlıklarının kurul-ması ve savaşın bunların komutası altında yürütülmesi ve yönetilmesi kaçınılmaz olmuştur.

Benzer bir uygulamayı, Kürdis-tan'da isyanların yoğunlaştığı eski dönemlerde de görüyoruz. En yakını 20. yy. başlarında patlak veren isyanlarda cephe komutanlıkların-nın kurulması olayı var. Bu komutanlıklar bizzat savaş planlıyor ve yürütüyorlardı. "Doğu cephe komutanlığı" olarak da isimlendirilen bu komuta merkezlerinde Kürdistan'daki isyanların ezilme çalışmaların-ı yanı sıra, Kürt halkının imhası-nın yöntemleri de geliştiriliyordu. Türk egemen sınıfları bugün yeni-den cephe komutanlığına geç-mektedir. M. Ali Birand, Türk askeri stratejisi oluşturulurken, NATO stratejilerine uygunluğunun yanı sıra,

Devamı Syf: 27'de

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN

YAŞAM VE MÜCADELE

KOMUTAN AGİT YOLDAŞ EMREDİYOR;

İLERİ

1986 baharında savaşçılarımızı sayısında büyük bir kabarma oldu. Önceleri 10-15 kişilik olan gruplar 100-150 kişilik gruplar düzeyine çıktı. İçlerinde bir hayli bayan da vardı. Onlara ulaştığımız ekme bir çuval unu aşuyordu. Bir keresinde köyümüzden beş aile ekme yapıyordu. Her aile üç-dört leğen hamur hazırlamıştı. Ancak ekme bitmeden sömürgeci ordular köyü bastılar. Leğenlerden bazıları gizleyebildikse de tümünü gizleyemedik ve bu yüzden karakolda işkence gördüm.

Devlet, terörünü çılgıncasına yürütüyordu; halkın en kutsal değerlerine saldırıyor, kadınları köy meydanlarında çıplak soyuyordu. Bu baskılar ortamında, sadece benim muhtarlık yaptığım köyden ve ona bağlı mezralardan 20'nin üzerinde kişi HRK saflarına katılmıştı. Bu yüzden her gün sorgulama ve işkencelerden geçiriliyordum. Köyden bir tek insan dahi devletten silah almamıştı. Bu durum subayları kızdırtıyordu. Sorgulamada bana yöneltilen "suç"; benim muhtariyetime bağlı 20 gencin HRK'ye katılması ve köy koruculuğunun köyümüzde hayata geçmemesi idi.

Diyarbakır'a benim gibi bir muhtar daha getirmişlerdi. Ona daha fazla hakaret ediyorlardı. Bir ara fırsatını bulup nöbetçi askere sordum: "Bu muhtarın köyünden Apoculara kaç kişi katılmış ki o kadar üzerinde duruyorsunuz?" Askerin verdiği cevaba şaşmadım: "Muhtarın çocukları dahil, köyünden 50 kişi kayıp." Muhtar her ne kadar çocuklarını Batya gittiğini söylüyor muşsa da, subay ve işkenceciler 50 kişinin HRK'ye katılmasını ne anlama geldiğini iyi biliyorlardı.

Bir yıl içinde 5 kez Diyarbakır'a sevk edildim. Önceleri maddi durumum çok iyi olduğundan kulfeti bir rüşvetle kendimi kurtarıyordum. Ancak rüşvet vere vere giderek elimde hiçbir şey kalmadı. İstene rüşveti karşılayabilmek için koyunlarımın çoğunu satmıştım.

«BU BİR ÇAĞRIDIR»

Şimdiki ismim Melle Xerip'tir. 39 yaşlarındayım, Kuzey Kürdistan (Botan mntıkası)nda yoksul köylü ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim. Çocukluğumdan yirmibir yaşına kadar dini öğrenimle uğraştım. Bazen babamın yanında, bazen de Kürdistan'da dini öğrenim yapan diğer okuyanlar gibi, fakirlik ve perişanlık içinde Kürt imamlarının yanında okudum. Dini öğrenimi bitirdikten sonra Kürdistan'ın bir köyüne imam oldum. Dışardan ilk ve ortaokulu bitirme imtihanlarını vererek resmi imam sıfatını kazandım. Devletin resmi imamı olarak onbeş yıl çalıştım. Yurtsever ve Kürt milliyetçisi olduğum için, devletin verdiği maaş beni devrimci fikrimden caydırmadı. Halkımın arasında her zaman devrimci çalışma yürüttüm. Düşmanın zulüm ve zorbalığına teşhir ediyordum. Kölelik zincirlerinden kurtulmanın yolunu halkıma gösteriyordum. Devrimcilerle omuz omuza vererek Kürdistan'ın bağımsızlığı için çalışma yürütüyordum. Böylece, köylü ve işçileri uyardırıyordum. Hutbe, bayram, şenlik ve yaşlarda her zaman bu yönlü propaganda yapıyordum.

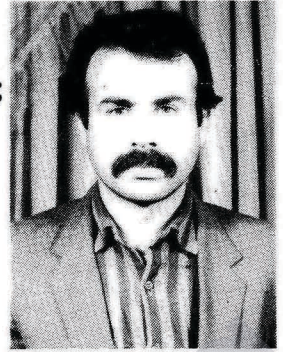
Bu şekilde, askeri faşist cunta yönetime el koyuncaya kadar çalışmaya devam ettim. Cuntanın gelişyle birlikte baskının dozajı daha da arttı. Birkaç kez tutuklanıp bırakıldım. PKK yönetiminin başlattığı

ele aldıklarını belirterek köyden ayrıldılar. Milis çeteleri köyden kovdu. Bunun üzerine beni ihbar ettiler; bir ay işkenceden geçtim. Ben bırakıldıktan sonra partizanlar bize uğradılar, bahsedilen çete grubunu tümünden imha etmişlerdi. Bu müjdeye, çetede, ihbarcıdan, subay ve askerlerden çok çeken biri, nasıl karşılık vereceğini bilemez. Ayağa kalkacak durumda olmamama rağmen, tüm işkenceleri bir anda unuttum. Savaşçılarımızı her yönüyle takdir etmemek mümkün değil.

Birgün bir grup savaşçıyaralı bir arkadaş getirdi; bir kayanın yaralanması sonucu bileğinden yaralanmıştı. Ayağı hem kırılmış ve hem de parçalanmıştı. Yarayı sarıydı; arkadaşlar kendisini götürdüler. Yarayı ağır olmasına rağmen partizan hayranlık duyulacak kadar cesaretliydi ve morali yerindeydi.

Tüm olayları ve savaşçıların yaşamını bu yazıya sığdırmak mümkün değil, ama yazımı bir olaya daha değinerek bitirmek istiyorum.

Bir bahar akşamı bir arkadaş köyde bize uğradı; gideceği alana kadar beraber gitmemi, kendisine rehberlik yapmamı istedi. Dikkati çekmemek için ciffeyi alıp arkadaş ile üç saate yakın yol yürüdük. Gittiğimiz mntıkada aniden dur ihtian ile karşılaştık; parola soruldu ve yanımdaki arkadaş parolayı verdi. Bizi alıp götürdüler. Bir barnağın başında Agit komutan bizi karşıladı. Önce benim elimi sıktı. O anda kendimi oldukça cesaretle hissettim. Diğer yoldaşımın elini daha da kuvvetli sıktı, durumumuza sorduktan sonra getirdiğim arkadaşla yanımızdan ayrıldı. Diğer savaşçı-

lar benim ile ilgilenmeye başladılar. Halkın gelişen mücadelesini, mücadeleyi nasıl değerlendirdiğini, düşmanın halka yönelik çalışmalarını sordular. Durumu benden daha iyi bilmelerine rağmen, sohbetimiz bir hayli uzadı. Büyük komutan Agit beni uğurlamadan önce, "Bu akşam Türk ordusu köyünüzü basacak, bunca tehlikeyi nasıl göze aldın?" dedi. "Ben de Kürdüm, bu ülkenin kurtuluşu için ben de savaşmak zorundayım, son kurşunuma kadar çarpışacağım" diye cevap verdim. Bu büyük komutan bir dağ gibi beni kucakladı, ve beni çok duygulandırdı. Unutamayacağım şu sözleri söyledi: "Halkımız bu inanç ve cesaretle davasına sahip çıktıktan sonra geleceği kendi elleriyle yaratmaktan da uzak değildir. Hiçbir güç halkımızı bu kutsal davasından alıkoyacak kudrette değildir."

Daha sonra birkaç savaşçı beni köyde karşıladı. Komutan Agit'i daha sonraları bir kez daha gördüm. Alihan Tatar'dan bana bahsetti. Bu ajanın Türk devleti açısından onyadığı rolü anlattı. Bu türden ajanların ortadan kaldırılmasının HRK güçlerinin önemli hedefleri arasında olduğunu belirtti.

28 Mart 1986 akşamı bir partizan grubu bizim köyde uğramıştı. Akşamın geç saatlerine kadar başta bir grubu beklediler. Saatler ilerledikçe arkadaşlar sabırsızlanmaya başladılar: "Arkadaşlar kötü bir

Devami Sıf: 26'da

Devami Sıf: 26'da

Devami Sıf: 26'da

Devami Sıf: 26'da

ilaç isteyelim ve elinde zehirli iğne taşıyan düşmanın başının altına koyalım?

Diyeceğim odur ki, devrimi terk edip ona sirt çevirmek ve olanlara seyirci kalmak ödelelerin işidir. Düşmana boyun eğmek, düşmanın karşısına boyun kıldan ince olmak erkeklige şımaraz. Kürtlerin bir sözü var:

"Jna bi makkertî ne tu jîne..."

Arkadaşlar!.. İşte şimdi çalışma alanı kapının önüne gelmiş bulunuyor. Gelin bu meydana halayınizi çekin. Başkalarının kapısında çalışacağınız, gelin kendi kapınızda çalışın. Bu istem, Kürdistan halkını bir istemidir. Hepiniz kardeşçe elele vererek çeliktin bir duvar örün ki, Kürt ve Kürdistan düşmanlarına karşı direnensiz; Kürdistan'ın temiz toprağını kurtaşın ve Kürdistan'ı düşmana mezar yapasınız.

Gelin!.. İşte yiğit HRK'li kardeşleriniz düşmana karşı direniyor ve amansız, dişediş bir savaş yürütüyor. Onların da sizden istemi, düşmana karşı yürüttükleri savaşınlarında onlarla omuz omuza savaşmanızdır. O zaman halk, Kürdistan partileri arasında bu birlik ve kardeşlikten zevkini duyar. Böyle bir birlik, düşmanın kalbine korku ve ürkünün sokar, çigerlerine bir kurşun gibi saplanır. Birbirinizi kandırarak ve çekiştirmeye son verin.

Devami Sıf: 26'da

Baştarafı Syf: 1'de

Bizler Diyarbakır zindanlarından size, sizin şahsınızda tüm insanlığa sesleniyoruz; Yaşam hiçbirimiz onayım almadan size görevler yükledi, yükliyor, yükleyecek. Bu, yaşamın karşı konulmaz kuralıdır. Ancak insanlar, kendilerine yüklenen görevleri karşısında özgür iradelerini kullanıyorlar. Görevleri ya kabul ediyor ya da reddediyor. Biz, geldiğimiz bu noktada, halk olarak, Parti olarak, Parti kadroları olarak tarihin bize yüklediği yeni

Diyarbakır Zindan Direnişçilerinin Partiye ve Dünya İlerici Kamuoyuna Çağrısı

kat hiçbir zaman Partiye olan inancımızı, ideolojimizin doğruluğuna olan güvenimizi yitirmedik. Ve PKK'yi yargulamak üzere kurulan mahkemeleri, sömürgecileri yargılayan mahkemeler haline getirerek, bitmediğimizi, bitmeyeceğimizi, halk olarak varolmadaki inancımızı

ler, Hayriler yanılmadılar, yanılmazlar. Onlar ölümsüzlüğe gömülürken, halkımız direniş bilinci oldular; direniş bilinci yanılmazdı. Çünkü, yaşam direnişti. YANILMADINIZ; Mazlum'a, Kemal'e, Hayri'ye, onlann başını çektiği zindan şehitlerine güvenirken yanılmadınız. Onlar, size ve ideolojimize bağlılığı tarihin sayfalarına silinmemesine yazdılar. YANILMADI halkımız, köleliğe karşı açılan kavgada PKK önderliği altında saf tutmakta; APO'nun öncülüğünde mücadeleci insanlığın onurlu bir üyesi olmakta.

İnsanlık yaşam kavgasında tarihe yön veren önderlere ihtiyaç duyulmuştur. Ve bu ihtiyacı gidermek için önderler çıkarılmıştır. Bunlar yükledikleri görevin ağırlığıyla orantılı olarak büyürler. En büyük önderler, insanlığı zorlu dönemlerde yönlendirenlerdir. Marx'ın büyüklüğü, insanlığın ihtiyacı olan bilimsel bir ideolojiyi yaratmasındadır. Lenin'in büyüklüğü, komünist ideolojiyi bir yaşam biçimi haline getirmesindedir. Stalin'in büyüklüğü, sosyalist sistemi gerici saldırılara karşı savunabilmesinden, sosyalist sistemi oturtabilmesindedir. Ho Chi Minh'in büyüklüğü, Hindi Çini halklarını emperyalizme karşı yönlendirmesindedir. İnsanlık tarihi bugün yeni bir önderle tanışıyor. Ortadoğu halkları devrimci bir çizgiyle yaşama atılıyor, bu çizginin önderliğini de APO yapıyor. Ortadoğu devriminin dünya devrimindeki yeri ne ise, APO'nun dünya devrimindeki rolü odur. PKK'yi ve APO'yu korumak devrimi korumaktır. Başta PKK kadroları veya komünistler olmak

kader olmadığını ispatlamamızı zamanı gelip geçmiştir. İnsanca yaşamak, halk olarak bağımsız yaşamaktan, özgürce değer yaratmaktan geçiyor. Bu yaşam biçimini yaşama fırsatını halk olarak yakalamış bulunmaktayız. PKK'nin açtığı bağımsızlık kavgası, Kürdistan halkı için, bu yaşamdan uzaklaşmaya son veren büyük fırsattır. Bu fırsatı kavramak; özgür haklar ailesinin bir üyesi olarak, insanlığa değer katarak insanlığı yüceltmek için PKK'nin öncülüğünde saf tutmak; safları sıklaştırmak; düşmanlarımızla binlerce yılın hesaplaşmasını yaşamak bir onurdur. Bu onur kavgasında tüm dünya halklarının gözü sizin üstündedir. Dünya halklarına PKK'yi hediye etmekle ilk görevini yaptım. Şimdiki görevim ise, yarattığınız eseri, yani PKK'yi korumaktır; O'nu yüceltmektir. Düşmanların seni yok etmek için, PKK'yi yoketmeye çalışıyor. Bu fırsatı düşmana tanıtmamalı; PKK'yi ve APO'yu korumak en başta Kürdistan halkının görevidir.

Bizler Kürt ve Kürdistan'ın onurunu en zorlu dönemde korumuş olduğumuza inanarak sesleniyoruz: Evlatlarımızın çektiikleri acıları dinlemenin yolu, bu namus kavgasında can vermekten geçer.

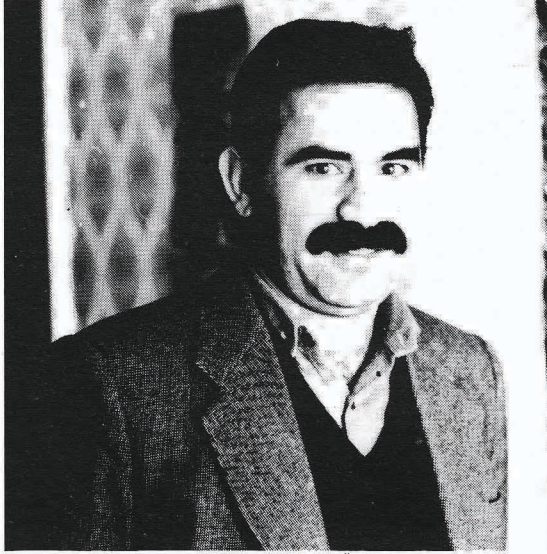
PKK'liler!.. Her biriniz devrimin temel taşları; dokeceğiniz kan devrimin harcı olacaktır. Tüm dünya devrimcileri, sizin yüklediğiniz rolü, devrimci bir kıskançlıkla izlemektedir. Sizler bu göreve layık olduğunuzu ispatlıyorsunuz. Mücadelede tutulacak yolda ihtiyatı elden bırakmadan yürüme gereği unutulmamalıdır. Çektığınız acı-

lojii şahsında somutlaşanların çelikleştirilmiş iradesini insanlık icadı olan hiçbir şeyin eritemediğini Diyarbakır zindanlarındaki PKK'liler, Mazlumlarla, Kemallerle, Hayrilerle gösterdiler, daha da göstercekler.

Kürdistan halkı!.. Seni yok edemeyeceklerini Diyarbakır zindanlarında anladılar. Daha da anlatacağız.

Kürdistan proletaryasının öncü ve örgütlü müfrezesi PKK!.. Ideolojinin doğruluğunun ölçütü, şehitlerimizin kanıdır.

Yolda!.. PKK'ye ve tarihine dön bak; görülen kandır. Ülken de, vahşetin, katliamların, zulmün, her türlü onursuzluğun, ikiye bölünmüşlüğü, ihanetin, bencilliğin ilmi ilmi işlendiği bir tezgah haline dönmüşdür. Bunları bıçak gibi kesmek için, yürekte insanlık onuru, beynimizde çeliktin komünist iradeyle hareket etmek zorundayız. Bize, uğrunda ölünecek onuru ve bilinci vererek, yüreğimizi ve beynimizi coşkuyla dolduran; bütün tarihimiz boyunca özlemini duyduğumuz öz örgütümüz PKK'yi yaratarak, tutsaklığımızın sürgit devamını sağlayan parçalanmışlık ve bölünmüşlüğüme son veren; insanlık tarihinin ve özde ülkemiz koşullarının yaratımı olan; beynimizin bilinci ve yüreğimizin coşkuyla onuru, Önderimiz APO'muzu kamla KORU! O, SEN; PKK'NİN MİMARIDIR! O, senin uğruna bayrak bayrak ülken dağlarına diktigin kutsal BAĞIMSIZLIĞINI öğretenidir. O, düşmanlarımızca bataklik haline getirilen yurtda halk olarak yok olup gitmeden için elinden tutup çıkarırdın. Kutsal bağımsızlık savaşın sürdürdükçe, kayıplar olacağı gibi, seni terkeden kaçınlar, dönemler, hainler de çıkacaktır. Bunu aklından çıkarma; senin varlığın, ülkemizin aydınlık meşalesi, yol göstericisi APO'muza sarılmaktan geçer. O'nu korumaktan

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş

yeni görevlerin muhataba olmuş bulunuyoruz. Bu öyle bir görevlendirme ki, sonuç ya varoluş ya da yokoluştur. Bizler böle bir görevlerdirde içinde mücadelelerin tayin edici cephesinden ayrı düşerek düşmana tutsak olduk. Tutsaklığımız da karakterini mücadelemizin karakterinden aldı. İçine girmiş olduğumuz tarihi hesaplaşma, tutsak düşmemizle bitmedi, bitmezdi, bitmeyecek. Çünkü, ne biz tutsak olmakla halkımızın özgürlük bilincini ve mücadele azmini yitirdik, ne de düşman bizi tutsak olarak halkımızın özgürlük bilincini yok edebildi. O halde, mücadelemiz başka cephe, aynı karakterde ama daha vahşi bir şekilde sürecekti. Daha vahşi bir şekilde sürecekti diyoruz, çünkü; bizler bu savaşta bilincimizden başka kendimizi koruyacak hiçbir savunma aracına sahip değildik. Ve düşman, bilincimize yönelerek bizi ihanet ettirmeye, ihanetimizle de Parti'yi bitirmeye çalışıyordu. Düşman bizim şahsınızda Partiye, Partinin şahsında Kürdistan halkına yönelmişti. Kürdistan halkı, kölelik tarihinde ilk defa, halk olma bilinciyle, halk olarak varolma kavgasına PKK ile atılmıştı. Bu kavgada PKK'nin yok oluşu, Kürdistan halkının yok oluşu demektir. Yine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kavgasının, savaşının tutsaklarına yönelen düşmanımızın vahşeti bu amacı taşıyordu. Biz bu vahşete göğüs germek zorundaydık, görevimiz buydu. Ve bu görev hepimiz için yepyeniydi; bu görevi bizden önce yüklenen olmamıştı. Yani bir mirasımız yoktu. Hem direnecek, hem de miras yaratarak, geleceğe bir mücadele çizgisi devredecektik. Mirasımız yok diye, mücadeleyi askıya alamazdık. Mücadeleyi askıya almak, PKK'nin varlık koşulu olan direnmeye de ters düşmek olurdu. Ve düşman bize yönelirken, bu bilince direndik. Ancak bu tür bir savaşta yeni olmamız, birçok gerilgi bağrımızda taşımamıza neden oluyordu. Bundan dolayı da direniş savaşında yer yer zaafa düştük, direniş ideolojimize denk düşecek tam bir direniş politikasında zaman zaman gerilere düştük. Fa-

gösterdik. İdeolojimize inanıyor, Partimize güveniyor ve O'na denk düşecek tavırları sergilemenin çabası yürütüyorduk. Bu çaba içinde Kürdistan halkı en yığıt evlatlarını yitirdi. Başta Mazlum DOĞAN olmak üzere, Kemal ve Hayri, dünya devriminin ölümsüz önderleri arasına katılırken, Kürdistan halkı direnişine de insanlığın ilerici dünya kavgasına armağan ediyorlardı. Sizden ayrı olduğumuz zaman kestiti içinde, size ihanet etmemiz için bize uygulanan vahşette herhangi bir sınır yoktu. Bu sınırsız vahşete muhatap olmak her devrimciye kismet olmuyor. Onun için, bize uygulanan vahşetin karşısında kendimizi size göre mağdur görme durumuna düşmüş olarak görmemeye, aksine bunun bize kazandıracığı şerefi kavramaya çalıştık. Kemal'in deyişiyle, "Bu vahşeti devrimciliğin hediyesi" olarak gördük, görüyoruz, göreceğiz. Bizi bu bakış açısıyla tutsaklığa baktıran güç, ideolojimizdir, Partimizdir, APO'muzdur.

Sizler bize güven kaynağı verdiniz. Bu kavgada, düşman, zindanlarda rehabet içinde bir zafer sarhoşluğuyla bizlere saldırdı, sizin devrime hazırlığımızı, büyük atımlar için o kutsal günün gelmesini beklediğinizi, çektiğimiz acıların azmimizi, inancınızı bilemediğini, gerekirse bir bomba gibi düşmanın yüreğinde patlayacağımızı biliyorduk. İşkencelerde Parti bayrağını düşürmemeye çalıştığımızda, bize anımla, varlığınıza güç verdiniz. Attığınız her adımda gücünüzü üstümüzde hissettik, bakışlarımızın kontrolünde size varmaya çalıştık, size inandık, YANILMADIK; nasıl yanılabilirdik ki? O kutsal anın geldiğini ve sömürgeciliğe karşı kınımezi silahlarımızla kustugunuzu görüyoruz. Ortadoğu halklarına çağdaş direniş çizgisini gösteren APO'nun büyüklüğünü bir kez daha görüyoruz. PKK'nin devrim sanatındaki inceliğini, ustalığını görüyoruz. Halkımızın, değil Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve sonuçları tüm dünyayı etkileyecek değişimleri nasıl yaratabileceğini görüyoruz. YANILMADILAR; Mazlumlar, Kemal-

üze, tüm dünya komünistleri ve partileri, Ortadoğu halklarına karşı görevlerini yerine getirmenin en acil görevi olarak PKK ve APO'ya destek olmalı, onlara güvenmeli ve onları korumalıdır. Bunu kavramayanlar ve yapmayanlar, tarih karşısında suçlu olacaklardır.

Bolşevik Partisi, dünyada sosyalist devrimler çağını açtı. VIP, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin timsali oldu. PKK, emperyalizmin her zamankinden daha fazla saldırganlaştığı günümüzde, onu nihai sonuna götürecektir. Ortadoğu halklarının devrimci muhalefetinin organizatörlüğünü yapıyor. Bu mücadelede, PKK'nin birliğine yönelmek, onu mücadeleden alkoacak her tür davranış, karşı-devrime hizmet etmek olacaktır. Ona destek vermemek, devrime lakayt kalmak olacaktır.

Kürdistan halkı!.. Köleliğin bir

ların, verdiğiniz emeğin karşılığı şerefli bir ölüm ve şerefli bir özgür yaşam olacaktır. Bir Kürdistanlı komünist için en büyük mutluluk, Haki ve Mazlumların öncülüğünü yaptığı şehitlere ulaşmaktır. Hepimizin özlemi bu mutluluğa erişmektir; bu mutluluğu tatmaktır.

Dünya insanlığı!.. İnsan olmanın ölçütü, bilincini korumaktır. Kendilerine insan diyenler, bizi insanlıktan çıkarmak için her türlü hayvani uygulamaya tabi tutular. Bizim şahsınızda insanlık onuruna yöndiler; insanlık onurunu çignediler. Ve alçakça katliamlara giriştiler. İnsanlığımızı koruduk. Senin insanlık onurunu korumak için bedenimiz siper ettik. Hala aynı kavganın içindeyiz.

Komünistler!.. Komünist ideo-

geçer. Tarihin, insanlığın ve halkımızın gözü, bugüne kadar Kürdistan yurdu ve halkı için kanını akıttığı sızların üstündedir. Senin gözlerin de APO'nun üstünde olmalı. Tarihsel sorumluluğununla başlar. Gözlerini kırpıma hakkının olmadığını bil. Unutma-ki, emperyalizm, sömürgecilik ve bölge gerilliliğiyle tüm düşmanların APO'nu elinden alıp senin beynine kurşun sıkmak için bir anını bile boş geçirmemektedir.

İnsanlığımızı borçlu olduğumuz büyük önder şanlı PKK'ye. Kürdistan halkına, dünya komünistlerine ve dünya insanlığına layık olmak için dimdik ayakta, ayakta kalmaya devam edeceğiz. Direnmek, sana karşı borcumuzu ödemeye onurdur. Onur ölümdür.

DİYARBAKIR ZINDANLARINDAN PKK'Lİ TUTSAKLAR

Gazetemizin 52 ve 53. sayılarında yayınladığımız yazıya bu sayımızda devam ediyoruz.

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTIRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

- III -

- Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!
- Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişiliksizleştirme Ocağıdır!
- Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!
- Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!

TÜRK ORDUSUNUN TARİHİ, BARBARLIK VE VAHŞETTİR!

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşı karşısında tam bir döküntü olduğu açığa çıkan sömürgeci-faşist Türk ordusu tarihin en acımasız yargısıyla yüzyüze. Bu ordu, tarihi ve güncel suçlarının hesabını tüm insanlık önünde vermek durumunda. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisini can damarından vurdu ve onu tüm kirli tarihinin hesabını en ağır biçimde vermek zorunda bıraktı. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi şimdi bunun telaşını yaşıyor. Bu telaşla, tarihi yeniden tersyüz etmeye çalışıyor. Ama zaten kan ve kiri, yalan ve iftirayla gizlemeye, kofluğunu en sahte görüntüler ardında örtmeye çalışan ve varlığını bunun üzerine kuran bir güc olarak, yaşadığı baktaki her çırpınısı onu ölüme biraz daha yaklaştırmaktan başka sonuç vermiyor.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi varlığını bağıladırdı ordusuyla birlikte yıkıma gidiyor. Bu bir iddia değildir. Yaşamın her gün ortaya koyduğu ve hem de çok çıplak bir gerçektir. Bunu biz söylemiyoruz; bunu kendileri söylüyor. En yetkili ağzılardan verdikleri demeçlerle, ama aynı zamanda da her günkü uygulamalarıyla, telaşlarıyla, hırçinlikleriyle, saldırı ve katliamlarıyla kendileri bu gerçeği her gün defalarca ortaya koyup, kanıtı oluyolar.

Sömürgeci-faşist burjuvazi ve ordusu kendilerini Kürdistan'da ele verirler. Bu zemin bu gücün sadece zayıflığını-çürümüşlüğüne değil, tarih boyunca işlediği tüm suçları da açığa çıkararak bir ayna oldu. Türk sömürgecileri Kürdistan'ı, bu nedenle kirli, el değdirmemesi gereken bir ateş olarak görmekteydiler. Çünkü bu zemin, açığa çıkaracağı gerçeklerle, bu sınıfın yaşam gücü olmadığı gibi, yaşam hakkı da olmayan bir sınıf olduğunu en kör gözlerle bile gösterecek kadar yakıcıydı. Türk sömürgecileri çok iyi bildikleri bu gerçeğin ötürü, böyle bir hesaplaşma anından kaçmak için bütün güçlerini ortaya koydular. Ancak kaçamadılar. Üstelik kendi kurdukları bir tuzağa düştüler.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusu, 20. yy'in sonunda, Kürdistan'da işledikleri ağır suçlarla tüm dünyanın önünde tarih boyunca oynanmış oldukları yıkıcı ve tahripkar rollerini son kez, ama en şiddetli biçimiyle ortaya koyuyorlar. Çöken bir egemenlik sisteminin en azından bir müddet daha yaşatmak için, Türk ordusu Kürdistan'da önüne gelen her şeyi yıkan, tahrip eden bir güç olarak, halkımızın şahsında insanlığı itinak saldırdıkları düzenliyor. Türk ordusu, Türk egemen sınıflarının tarihin gelişimine, halklara ve insanlığa kin ve düşmanlıkla dolu olduğunu açık bir belgesidir. Türk egemen sınıflarının çıkarlarının doğ-

rudan uygulama gücü olarak, bu ordu tam bir cinayet, kompo, talan, yağma ve vahşet makinası gibidir. O bu özelliğini elbetteki damgasını taşıdığı sınıfın karakterinden almaktadır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize ve tüm Kürdistan halkına karşı uyguladığı alçakça saldırı ve vahşet sadece bugüne has bir olay değildir. Bugün bu en son noktasına varmış da olsa, bunun, bu sınıfın tarihsel karakteri ve rolü olduğu açıktır.

Türk ordusunun tarihi, barbarlık ve vahşettir. Ve tarih bunun kanıtıdır.

kültürü yaşayan halklar karşısında insanlığın çoktan aştığı geri bir yapıyı temsil etmektedirler. Temsil ettikleri geri konumlu halklar arenasına giriş yapmaya çalışan Türk boyları, askeri güçlerinden başka hiçbir dayanağa sahip değildirler. Akınlar halinde halklara saldırarak, ürettikleri değerlere el koymak, çalmak, talan etmek ve geride yakılıp-yıkılmış medeniyetler bırakmaktan öte, günlük maddi yaşamlarını örgütlemeye gücünden bile uzaktırlar. XI. yy'da Arap yarımadasına doğru akın ettiklerinde yaşadıkları gerçeklik tam da böyledir.

Oysa Ortadoğu'da yükselen bir uygarlık vardır. Bu, İslamiyetin öncülüğünde gelişen Arap feodal uygarlı-

lerine dayanan bu beylikler, egemenlikleri altına aldıkları halkların tüm zenginliklerini ve kültür değerlerini talan ederek, onları kendi maddi yaşamlarına hizmet eden serfler haline getirmişlerdir. Türkmen boyları da yine aynı biçimde ezilmiş ve baskı altına alınmışlardır. Bunda, daha gelişkin bir ekonomik düzenin ve daha üstün bir uygarlığın geri yapılarına hakimiyeti değil, tümüyle gerinin zor gücüne dayanarak hakim olma, onun üzerinde biçimlenme ve yükselme durumu vardır. Tarihsel açıdan bu son derece gerici bir durumu ifade eder.

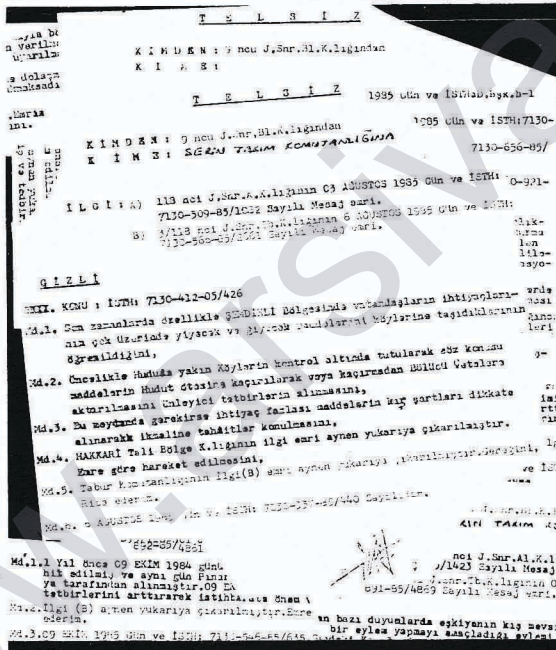
Türk beyliklerinin örgütlenmesi bir zor gücü olarak ifadesini bulur. Onların üretimle değil, sadece sonuçlarıyla ilgileri vardır. Emekçi halkın yarattığı tüm değerlere bu zor gücüne dayanarak el koyar ve yaşamlarını bunun üzerine kurarlar. Ama aynı zamanda yine bu zor gücüne dayanarak kendilerini emekçi halk üzerinde her türlü tasarruf hakkına sahip görürler. Emekçi halk onlar için sadece bir üretim aracı değil, aynı zamanda da kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi başka halkların üzerine gönderebilecekleri bir savaş gücüdür. Türk egemen sınıflarının çokça övündükleri "ordu-millet" kavramının gerçek anlamı ve kökeni de burada yatar. Onlar, kendi halkları da dahil egemenlikleri altındaki tüm halkları tehdit, şantaj ve katliamlarla kendi çıkarları doğrultusunda başka halklar üzerine salmakta, halkları birbirine kırdırmakta gerçekten de oldukça başarılıdır. Anadolu Türk beyliklerinin üzerinde kurulan Osmanlı İmparatorluğu ve son olarak da TC bunun en çıplak örneğidir.

Talan, yağma ve fetihle dayanan egemenlik, Osmanlı İmparatorluğunda daha üst boyutta ve daha belirgindir. Haraçla yaşamak Türk egemen sınıflarının ruhlana işleştirdiği. Ordu ise tarih boyunca bunu elde etme ve güvence altına alınmanın aracı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğunun tarihi, ordu gücüne dayanarak içerde emekçi halkı ve dışarda da diğer hakları vergi adı altında haraca bağlama, küçük ve zayıf halkları bu ordu gücüne dayanarak egemenlik altına alma, zenginliklerini ve hatta insan varlıklarını gaspetme tarihidir. "Vatan-millet" edebiyatının en çok yapıldığı bir kurum olarak Türk ordusunun buna en çok ters düşen bir konumda olduğu da yine aynı tarihin gerçeğidir. Osmanlı İmparatorluk Ordusunun, kılıçtan geçirilen halkların çocuklarının kendi halklarına yabancılaşması ve ihanet temeline kılıç kuşandırılması biçiminde oluştuğunu bilmeyen yoktur. Bu sınıf, katliamcı özelliklerini o ölçülere varmıştı ki, katlettiği sadece fiziki varlıklar değildir. Devşirme Yeniçeri ordusunda ifadesini en açık biçimde bulan bu katliamcı özellik, ruhlari katledilmiş ve her şeye düşman hale getirilmiş, kılıcın hizmetindeki ordu denilen

"insan" kalabalığında kendisini konuşturur. İmparatorluk işte bu ordu iledir ki, tarihin bu sayfaları hatırlan-dıkça insanlığı dehşetle irkiltten vahşi katliamlar, talan ve yağmalarıyla halkların başına bela kesilebilmiştir. Üretimle en küçük bir bağırları bile olmayan, ulusal ve kişisel benlikleri asimilasyondan geçirilerek dejenerasyon edilmiş bu serkeşler takımı, nitekim sahiplerinin bile başına bela olacak kadar dizginsizdir. Böyle bir ordunun, hiçbir toplumsal düzenin kurallarıyla bağdaşmayacak bir saldırganlık ve yıkıcılık göstermesi kaçınılmazdır.

Türk ordusundaki tek kural, sonuna kadar yak, yak gaspet, katlet'tir. Her savaş belli bir vahşet ögesini içinde taşır. Ama, Türk ordusunun kendisi bir vahşet ve ahlaksızlık yuvasıdır. Tarih boyunca, karşısında zayıf bulunduğu her güce acımasızca saldırmıştır. Kadın-çocuk demeden en vahşi katliamları gerçekleştirmiş, kadınlara kocalarının cesetleri başında her türlü ahlak dışı saldırılarda bulunmuş, bebeler ya süngü uçlarında ya da devşirme okullarında imha edilmişlerdir. Bu konuda sayısız örnek verilebilir.

Zayıf karşısında güç gösterisinden ve hiçbir vahşi uygulamadan çekinmeyen Türk ordusu, gücün karşısında daima diz çökmüştür. Bu ordunun gerçekleştirdiği tarihin tek bir anında bile kendisini "şan" sahibi edebilecek zaferi yoktur. Daha Anadolu'ya gelirken, gördüğü güç karşısında din değiştirecek kadar gerçekte kendine bile sahip çıkmaktan uzak olduğunu ortaya koymuştur. Ama arkasına güçlü bir yapıyı aldığında da zayıfları kanlı bir despot kesiliş, dizginsiz bir saldırganlığı olarak ve kanlı kıtadın kitaya taşımıştır. Bu ordu hiçbir zaman kendi özgücüne güvenmemiş, ona dayanarak hareket etmemiştir. Mültaak arkasında bir dayanak aramıştır. Bu dayanak, XI. yy'da islam feodalizmidir; XIX. yy'in sonları ve XX. yy'in başlarında Avrupa kapitülizmidir; ve XX. yy'in sonunda ise başını ABD'nin çektiği kapitalist-emperyalist sistemdir. Şan ve şöhretten çok bahseden, "yenilmezlik" efsaneleri üzerine oturan Türk egemen sınıfları ve ordusuna, işte buradadır hangi "şan" ve "şöhret", hangi "yenilmezlik" diye sormak gerekiyor. Doğru olanın bir şöhrati vardır. ama bu şöhrat çok kara, çok kirli bir şöhrattir. Örneğin, tarihte Osmanlı-İran savaşlarında bahsedilir. Bu savaşlarda büyük bir ordu toplanmasına rağmen Osmanlı orduları Safevi orduları karşısında tutunamazlar, bir bozgun ordusu haline gelirler. Ve yine, Batıda kapitalizm yükselirken Osmanlı ordusu yenilgiyi ilk gündün ilan eder, Osmanlı paşaları Avrupa kapitalizmi önünde secdeye yatar ve onların maaslı paşaları haline gelirler. I. Emperyalist Paylaşım Savaşında da yine aynı durum söz konusudur. Bu yıllarda emperyalist işgale karşı büyük zafer-

Türk boylarında askerlik, sadece soyun dış tehlikelere karşı korunması amacıyla olmamıştır. Tam tersine, yaşamın tek kuralı kabul edilmiştir. Üretimden kopuk olarak yaşayan Türk boyları, yağma ve talanı tek geçim kaynağı bellemişlerdir. Kılıç gücüne dayanarak, başka halkların maddi zenginliklerini gasp ve talanı üzerinde bir yaşam sürdürmüşlerdir. Bugünkü adı "Cumhuriyet Ordusu" da olsa, bu ordunun mayası işte bu dönemde atılmıştır.

Türk egemen sınıflarının maddi üretimle bağlarının ne denli zayıf olduğu bilinir. Bu sadece kapitalist-emperyalist döneme özgü bir olgu değildir. Köleci dönemde de, feodal dönemde de aynı özellik görülür. Halklar feodalizme geçerken, Türk boyları henüz barbarlığın üst aşamasını yaşamaktadırlar. Kendilerinin çok ileri bir toplumsal düzeni ve

güçtür. Toprağın işlenmesinde, ticarette, bilimden, kültür ve edebiyatta Ortadoğu'da insanlığın ileri bir gelişmesi yaşanmaktadır. Ama, İslamiyetin yayılmacı amaçları doğrultusunda taze bir kuvvete de ihtiyaç vardır. Türk boyları tarihin bu döneminde tamamen askeri bir kuvvet olarak Arap feodalizminin hizmetine girmektedirler ki durmazlar. Küçük halklar karşısında tam bir despot kesilen Türk boyları, islam feodalizmi karşısında daha ilk anda diz çöker, kılıçlarını onun hizmetine sunar ve kendilerine böylece yaşam hakkı bulmaya çalışırlar. Artık Anadolu halkları karşısında İslamiyet adına Türk akınlarını bulacak, onların kılıç şakırtılarını altında köklü uygarlıklar imha edilecek, ya da gelişmeleri duruma uğrattırlar.

Bu dönemdeki Türk beylikleri, Anadolu medeniyetlerinin yıkımı üzerinde kurulmuştur. Askeri kuvvet-

lerden ve kahramanlıklardan bahsedilir. Oysa tarih bambaşka konuşmaktadır. Örneğin, I. ve II. İnönü "zafer"leridir. Bu zaferlerin nasıl M. Kemal'in odasından çıktığını ve İnanın da içki masasında yapıldığını merak eden herkes, hem de Türk burjuva yazarlarının kitaplarından okuyabilir. M. Kemal'e "Gazi" ünvanını kazandıran Sakarya muharebesi, I. ve II. İnönü "zafer"leri ve diğerleri istisnasız küçük çarpışmalar arından ilan edilen, zafer ihtiyacı duyulduğu için yaratılmak zorunda olan sahte "zafer"lerdir. Görüleceği üzere, bu sivil ve ordusu kendi küçüklüğüne sahte zaferler ardına gizleyecek kadar şakıktır ve sefilidir. Dünyada hiçbir egemen sınıf ve ordu kendisini bu ölçüde düşürmemiştir. Belki savaş alanlarında yenilmişler, ama böylesine bir alçalmayı kabul etmemişlerdir. Türk burjuvazisi ve ordusu, "Kurtuluş Savaşı"nda dışı karşı tek bir gerçek zafer gösteremez. Ama içte kazandırdıkları "zafer"ler vardır. Ve bu zaferler komploya dayanan "zafer"lerdir. Buna örnek ise, düzenlenen kompolarla Çerkez Ethem'in uğratıldığı akıbet ve yine TKP'nin başına getirilenlerdir. Yani o çok övündükleri askeri güç ve yeteneklerinin üstün başarıları değildir ve hiçbir zaman da böyle zaferler kazanamamışlardır.

Ama şunu yapmışlardır: Küçük çarpışmaları büyük zaferler biçiminde gösterip bunların ardında büyük görünmeye ve büyük bir utanmazlıkla kendilerini en çok zafer kazanmış, dünyaya bedel olacak bir ordu gibi gösterip çevreyi korkutmaya çalışmışlardır. Yine şunu da yapmışlardır: Ezileceklerini anladıkları, göz kestirdikleri en zayıf ve güçsüz ve vahiş şekilde saldırmış, ana rahmindeki ceninleri bile sün-gülemiş, tarihte görülen en kanlı jenositleri gerçekleştirmiş, talan etmiş, yağmalamış, halkları topraklarından koparıp sürgün etmiş, mücadele önderlerine komplo ve suikastler düzenlemiş, en karanlık cinayetleri işlemiş ve bütün bunların üzerine işte o dışı karşı kazandırdıklarını iddia ettikleri sahte "zafer"lerle örtüp-gizleyebileceklerini zannetmişlerdir. XX. yy'nin başında Ermeni halkının maruz bıraktığı vahşet, Kürdistan'da gerçekleştirilen vahşi katliamlar, idamlar, sürgünler bunun örnekleridir. Türk ordusunun halkları maruz bıraktığı uygulamaların tanımı gerçekten de zordur. Türkçe'de bu "vahşet" kelimesinde ifadesini bulur. Bunu açmak ve olaylarla anlatmak, yine aynı kelimeyle ifade edecek olursak tam bir vahşet ve barbarlık tarihini ortaya çıkaracaktır.

Tarihte, kendisine güvenen hiçbir gücün, hangi sınıf adına olursa olsun böylesine uygulamalara giriştiği görülmemiştir. Bunlarda ordu gücü, siyasal egemenliği tesis ve güvence için kullanılmıştır. Egemen sınıflar kendilerinin gelişkin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal yapılarıyla hakim olmaya çalışırken, ordu bunun bir güvencesi olarak ele alın-

mıştır. Hiçbir zaman doğrudan doğruya onun üzerinde şekillenilen bir rol atfedilmemiştir. Oysa Türk ordusu tümüyle bu rolün sahibidir. Türk egemen sınıfları orduya dayanarak doğmuş ve kendi varlıklarını tümüyle ona bağlamışlardır. Bu sadece feodal Osmanlı ordusunun fideleliğinde boy veren burjuvazi için değil, tüm Türk egemen sınıflar açısından geçerlidir. Türk burjuvazisinin içinde şekillendiği rahimle, Osmanlı sultanlarının şekillendiği rahim aynıdır. Türk egemen sınıflarının böylesine karakteristik bir özelliği vardır. Aynı zamanda Türk egemen sınıflarının bir önceki egemen sınıfla mücadele içinde değil, onların bir dönüşümü biçiminde bir gelişmeyi yaşadıkları bilinir. Yani toplumların gelişim diyalektikliğine bağlı olarak feodallerin köleci egemen sınıfla, burjuvazinin ise feodal egemen sınıfla karşı mücadele içinde geliştiği, Türk egemen sınıflarının tarihinde görülemez. Burada dışardan gelişen yeni bir toplumsal sisteme ve onun dayatmalarına bağlı olarak Türk egemen sınıflarının da şekil alması oluyordur. Mustafa Kemal'in "modern" Türkiye'sinin burjuvaları Osmanlı sultanlığının kaymak takımı, ya da paşalarından başkaları değildir. İmparatorluk sarayının sultanları kılıç şakırdatan Türk boylarının "bey"lerinden başkası değildir. Tabii ki aynı gerçeklik Türk ordusu için de geçerlidir. Bugün "Cumhuriyet Ordusu" diye piyasaya sunulan Türk ordusu, ilkel dönemden günümüze kadar egemen sınıfların birinden diğerine geçen bir yapıdır. Türk burjuvazisi gibi, bu ordu da tarihin tüm kırımları üzerinde taşır. Anadolu halklarının boğazına kılıç dayayan, Balkanlarda kafatasından kaleler ören ordu ile, günümüzde Kürdistan'da bir halkın yaşamına kasteden güç aynı güçtür. "Cumhuriyet Ordusu" diye isimlendirilen sömürgeci-faşist Türk ordusu, tarihte bu yana kesintisiz biçimde gelen, akıncı boylarından Osmanlı ordularına kadar hepsinin özelliğini şahsında somutlaştırmış bir kurumdur.

Tarihi gelişim ve karakteri barbarlık ve vahşete dayanan, tarihin her döneminde gelişmenin önüne durmayı varlık koşulu kabul eden, halkların ve dünya insanlığının gelişmesi karşısına dikilmek için adeta özel yaratılmış bir güç olarak her dönemde dünya gericiliğinin hizmetine koşulan Türk ordusu bugün de aynı özellikleri ve hem de en yoğun biçimde yaşamaktadır. Üstelik, Türk burjuva egemenliğinin bu askeri gücü bugün tek iktidar gücüdür ve çöken bir egemenlik sisteminin ayakta tutulması gibi, tümüyle boş bir çabanın sahibidir. Onun günümüzde böyle bir rolü oynayabilmesi ise tarihe taş çıkartan vahşet, katliam ve barbarlıkların uygulaması demektir. Türk burjuvazisinin ve ordusunun bunun dışında ne rolleri ve ne de yapacak başka bir şeyleri vardır.

tişiyorlar. Generaller Türkiye'deki ordu gerçeğinin artık kavranmış olması ve sivil siyasal çevrelerin artık ölçülerini bilerek hareket etmesi gerektiğini söylerken, burjuvazinin sivil siyasal sözcüleri de bugün şimdi daha iyi kavradıklarını belirterek piyasada yeniden boy göstermenin vizesini almaya çalışıyorlar.

Türkiye'de ordu gerçeği aslında bilinmeyen bir olgu değildir. Ama bu gerçek üzerine kurulu bir egemenlik, bünyesine, adına demokrasi dedikleri birtakım elbiseler giydirilmeye kalkınca, bu elbiseyi dikenler de giydirenler de kendilerini en büyük yarıncı içerisinde buldular ve kendi kendilerine bile şaşar oldular.

1980'de iktidara el koyan sömürgeci-faşist ordu, "Her şeyin hakimiyetini" derken, işte bu yanlığı düzeltti.

Türk egemen sınıfların bir ekonomik ve siyasal güç olarak değil, bir askeri kuvvet olarak örgütlenmiş ve tarih boyunca böyle boy göstermişlerdir. Türk egemen sınıflarının bu temel özelliği kavranmaksızın, ne tarih ve ne de güncel gelişmeler yerli yerine oturabilir.

Türk burjuvazisi, toplumlar tarihinin istisnai gelişmelerinden birinin sahibidir. O güçlü bir ekonomik temel üzerinde doğmamıştır. Batı kapitalizminin İmparatorluk sınıflarını zorlaması sonucu ve doğrudan saray ile İmparatorluk ordusunun içerisinde, tümüyle uşaklık temelinde ortaya çıkmıştır. Doğaldır ki, böyle bir ilişkinin geliştiricisi olarak ordu, aynı zamanda bunun bekçisi de olacaktır. Yani özünde kendi kendisini bir koruma olayıdır. Türkiye'de burjuvalaşma böyle bir ilişki temelinde üstlenilmiştir. 1920'lerde "Cumhuriyet" devralan burjuvazi, böyle bir burjuvazidir. Kendi Dünyayı sarsan devrimleri yaşayan

Avrupa'da burjuvazi siyasal iktidarı ele alabilmek için uzun yılları alan ekonomik, sosyal, kültürel gelişim ve mücadeleleri yükseltir ve feodalizme karşı en çetin savaşları içerisinde burjuva askeri örgütlenmesini de yaratarak iktidara yürürken, Türk burjuvazisinin Osmanlı feodalizminin iktidar gücü olan saraya karşı, küçük bir itaatsizlik bile görülemez. Tam tersine, ona dayalı olarak zorunluğunu hissediyor. Onsuz kendini bir hiç sayar. "Türkiye Cumhuriyeti"nin kuruluşu da tamamen böyledir. Türk burjuvazisi, I. Emperyalist Paylaşım Savaşında kendi bağımsız siyasal ve askeri örgütlenmesini yaratarak, işgal ordularıyla tam bir işbirliği içinde olan Osmanlı sarayına ve işgalcilere karşı bir mücadele geliştirmeye yoluna girmişti. Türk burjuvazisinin emperyalist işgale ve feodalizme karşı bağımsız bir mücadelesi ve tabii ki böyle bir mücadeleyi temsil eden siyasal ve askeri temsilcileri yoktur. Osmanlı sarayının bürokratları ve İmparatorluk ordusunun paşaları TC'nin de kuruluşu olarak belirirler. Cumhuriyet ordusu, bozguna uğramış Osmanlı ordusunun geride kalanlarının toparlanmasından başka bir şey değildir. Aynı örgütlenme, aynı ruh ve kültür burada da yaşamaktadır. Asker bürokratları, asker burjuvalar bu aynı ekonomik temel üzerinde aynı ruh ve kültürün temsilcileri olarak, adını cumhuriyet denilen son Türk devletinin kurucusu olur ve her şeyin başına çöreklenirler. Kemalizme ifadesini bulan, devletçilik denilen olgu işte bu döküntü ordunun yeniden biçimlendirilmesi üzerinde eski eşraf takımı ve paşaların burjuvalaşması, bunlara ekonomik ve siyasal bir kimlik kazandırılması çabasının başka bir şey değildir.

Boyle bir sınıfın, topluma verebi-

lirlik" kurumlarının bizzat oluşturucu gücü ordudan başkası değildir. Hangi siyasal partilerin ne zaman nasil ve kimler tarafından oluşturulacağı her zaman ordu tarafından belirlenmiştir. Rollerinin çerçevesi belirlenerek ortaya sürülen bu oluşumlar hiçbir zaman bağımsız bir kimlik sahibi olamamışlardır. Bu, burjuvazi adına bile olsa böyledir. Yine sermayenin gelişimi de aynı durumu gösterir. Ne ekonomide, ne de siyasette ordunun dışında bir gelişmeyi bulmak mümkündür.

Ordunun namurları altında emekçi sınıfların boğazı sıkılarak yaratılan burjuvazi II. Dünya Savaşı sonrasında emperyalizmle işbirliği içerisinde tekeli aşmaya doğru geçtiğinde de, ordunun başrol sahibi olduğu görülür. Bu yıllar Türkiye'nin bu günkü belirleyen yıllarıdır. Kemalist devlet bu yıllarda çiçek açmaya başlar.

Ama beklediği gibi, doğuş ve gelişimin özünü yansıtan bir çiçeklenmemiştir. İşte bu biçimde varedilen burjuvazinin gelişimi ile emperyalizmin sömürgecilik politikasının geldiği nokta artık bu ikisinin tam bir kucaklaşmasını gerektirmektedir. Ve bu birlik en çirkef temellerde sağlanır. Palazlanan Türk burjuvazisinin uluslararası tekelci sermaye ile uşaklık temelindeki bu aşaklık birliği, her alanda yansımaları bulur. Ama yabancı sermayeye bu tam teslimiyet ve bunun sonuçları toplumsal gelişimde belli bir açılımı da beraberinde getirir. 1960 darbesi, bu genişlemenin bir sonucu olarak, ordunun gelişmelere hakim olma müdahalesinden başka bir şey değildir. Devlet organları ve tüm toplumsal yapı üzerinde ordunun mevcut tedbirleri artık yetmez olmuştur. Buna uygun yeni örgütlen-

Nereye kadar?

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST ORDU, İŞBİRLİKÇİ-TEKELCİ SERMAYENİN KORUYUCUSUDUR!

Türk egemenlik sisteminin günleri artık sayılı. Bu köhnemiş gerici, çağdışı, asalak bünye ağır sarsıntıları geçiriyor. Yıkılmak için, son güçlü darbeyi bekliyor. Ve bu sancılı süreç içerisinde Türk ordusunun karakteri ve rolü de daha bir belirginlik kazanıyor.

Bu ordunun işbirlikçi-tekeli sermayenin koruyucusu olmak dışında herhangi bir işlevinin olmadığını halk kitleleri de şimdi çok daha iyi anlıyorlar. Bu ordunun, "Türk milleti"nin dışı karşı onurunu ve bağımsızlığını korumak gibi bir sorununun olmadığını açıkta görüyorlar.

Sömürgeci-faşist ordu, işbirlikçi-tekeli sermayenin azgın bir koruyucusudur. Çünkü onu içinde doğuran bir kurumdur. İşbirlikçi-tekeli

ci burjuvazinin onsuz edemeyeceği, onu vareden, yani sadece onu koruyan değil, ama varlığını da borçlu olduğu bir yapıdır.

Bütün çıplaklığıyla ortaya çıkan bu gerçek, düne kadar varolan birçok yanlığı herkesin önüne serdi. Demogoji, yalan ve sahtekarlık üzerine kurulu birçok yargı yerle bir oldu. Özellikle 1980 askeri faşist darbesi ve ardından yaşanan gelişmeler, uluslararası planda sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusunun güncel bir tartışma konusu haline getirdi. Herkes, ordunun nasıl olup da tek bir karşı çıkış belirtisi bile olmadan sivil iktidar organlarını bir kenara atırdığını, sivil siyasal sözcülerin dut yemiş bülbeülöndüklerini sordu. Şimdilerde bunu dilleri çözülen sivil siyasi güçler de tar-

başına değil devlet organlarını kurup hakim olacak, kendi kendisini bile ayakta tutabilecek güçte değildir. Ekonomik temeli ve sosyal gelişmeye hakimiyeti son derece zayıf, kültürsüz bir sınıftır. Onun tek kültürü, ordu eliyle sürdürdüğü ve yaşamını borçlu olduğu şiddet ve gasp kültürüdür.

Türk burjuvazisinin iktidar gücü haline gelişinin hikayesi bilinir. Osmanlı sarayı ve İmparatorluk ordusunda boy veren bu burjuvazinin, burjuvazinin dünya çapındaki gelişimi ile karşılaştırıldığında bu sınıf adına bile utanç verici bir gelişimi vardır. Hiçbir zaman kendi kimliğini bulamamış, ordunun kucağındaki felçli bir çocuk gibi kapkaççılık, talan ve zorbalıkla beslenmeye çalışılan, daha doğarken satın alınmış, feodalizm ve kapitalizmin bütün gerici özelliklerini şahsında somutlaştıran bir bünyeye sahiptir.

leceği hiçbir şeyin olmadığı zaten açıktır. Kendisi ordunun kollarında beslenen bir sınıfın, doğrudan ordunun yönlendirmesi altında olması kaçınılmazdır. Türkiye'de bu özelliğinin görülmediği noktada birçok yanlığı düşülmüştür. Başta burjuvazi olmak üzere, Türkiye'de her şey, ordunun damgasını taşımaktadır. Bu bakımdan, adına TC dedikleri Türk devleti burjuvazinin çeşitli kurumlarından oluşan bir yönetim aygıtı değil, ordunun doğrudan merkez olduğu, onlarla herhangi bir şeyi paylaşmadığı bir örgütlenme düzenidir. Türk burjuvazisi böyle doğmuş ve yönetimini böyle sürdürmüştür.

Ordunun, başta burjuva sınıflar olmak üzere tüm toplumsal yapı üzerindeki hakimiyeti Türkiye toplumunun en karakteristik yanısıdır. Bu özellik toplumsal gelişimin bütün yöneliminde etkisini gösterir. Devletin tüm ekonomik, kültürel, "demok-

melere ihtiyaç hissedilmektedir. Nitekim 1960 darbesiyle birlikte ordunun her alanda bu yönlü bir faaliyeti görülür. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınların gelişebilecek mücadelelerine karşı, kamu mücadeleyi geliştirecek özel bir örgütleniş oluşturulmasından ordunun sermaye üzerinde doğrudan pay sahibi olmasına kadar, hemen her alanda doğrudan bir etkinlik, yönlendirme ve müdahaleyi sağlayacak örgütleniş, ordunun doğrudan merkez olduğu, onlarla herhangi bir şeyi paylaşmadığı bir örgütlenme düzenidir. Türk burjuvazisi böyle doğmuş ve yönetimini böyle sürdürmüştür.

Ordunun, başta burjuva sınıflar olmak üzere tüm toplumsal yapı üzerindeki hakimiyeti Türkiye toplumunun en karakteristik yanısıdır. Bu özellik toplumsal gelişimin bütün yöneliminde etkisini gösterir. Devletin tüm ekonomik, kültürel, "demok-

burjuvaziye vareden bir güç olarak, bu sınıfın korunmasında toplumsal yaşamın her alanına yönelik daha da sertleşen bir rolle kendisini yükümlü görmüştür.

Böyle bir gelişim; emekçi sınıfların daha çok sömürüsü, bu işe daha çok baskı demektir. İşbirlikçi-teknelci kapitalizmin sosyal yapı üzerindeki siyasal sonuçlarının burjuvazi aleyhine işleminin önüne geçmek için, siyasal ve askerî tedbirlerin bu gelişmeye uygun olarak yeniden düzenlenmesi demektir. 1960 darbesiyle işlemler bu gerçeğe karşı bir adım olmuş, ancak baskıda da ordu sosyal ve siyasal gelişmeler üzerinde varmak istediği hedefe ulaşamamıştır. Ordunun ekonomik-sosyal genişlemeye göre 1960'lardan bu yana devleti yeniden düzenleme hareketinin en son adımı ise, 12 Eylül 1980 askerî-faşist darbesidir.

Türkiye'deki burjuva siyasal çevreler ordunun son hiza devleti getirme hareketinden sonra bu gerçeği daha iyi anlamış benzerler. Türkiye'de gerçek iktidar gücünün, ister siyasette, ister ekonomide ve ister sosyal yaşamın diğer her alanında kim olduğunu, düne kadar "demokrasi" ile kandırıkları kendilerine açıklanıyor, avuntuyla geçen yılların gıfları içinde başlarına daha büyük belalar açmadıklarına sevinç duyuyorlar.

26 Mart 1986 tarihli Tercüman gazetesinde Nazlı Ilıcak, işbirlikçi-teknelci burjuvazinin en has bir sözcüsü olarak bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

"...Partiler çocukluk dönemi hastalıklarını çekiyorlar. Diyeceksiniz: 100 yıldır hürriyet mücadelesi yapıyor, neredeyse 100 yıldır Türkiye'de siyasal mahiyette cemiyetler ve fırkalar mevcut olmuş hala neyin nesidir bu çocukluk hastalığı?"

II. Meşrutiyet döneminin çok firakalı siyasal hayatından "bir kesit vererek" Türkiye'nin değişmez kaderini daha doğrusu kadersizliğini anlamak mümkün.

- 1903 seçimlerini, "Kahraman-Hürriyet", "Ruh-ı Devlet" ve "Cumhuriyet- Mukaddese" sayılan İttihat ve Terakki kazanıyor. Karşısında zayıf ve güçsüz Ahrar Partisi vardır.
- Ahrar Partisi, askerler ve ilmiyecilerle işbirliği yaparak 31 Mart Vakası'nı kıskırtanlar safında yer alıyor. 31 Mart Vakası, İttihatçıları sert tedbirler almaya yöneltiyor.
- İttihat ve Terakki, muhalefetin ciddi bir güç haline geldiğini anlayınca, Kanun-ı Esasi değişikliğiyle, yürütmenin, yasama organı üzerinde hakimiyet kurmasını sağlama çalışıyor, ama başarısız oluyor. Bunun üzerine Meclis-i Mebusan'ı feshettiriyor.
- 1912'de 'sopalı seçim' düzenleniyor. İttihat ve Terakki, seçimden galip çıkıyor.
- Kurtarıcı subaylar (Halaskar Zabitan Grubu), İttihatçıların destekledikleri Sait Paşa kabinesini düşürüp, yerine Gazi Ahmet Mahtar Paşa kabinesini kuruyorlar. Bir kısım İttihatçıları tutuklanıyor.
- Balkan harbi patlak veriyor. Meclis yok ama, siyasetimiz var. Ülke muvakkat kanunlarla yönetiliyor.
- Edirne düşüyor, İttihatçılar, Bâbü'l-i hayriye, Kamil Paşayı 'ahali adına' istifaya zorluyorlar. Baskın sırasında Harbiye Nazırı Nazım Paşa öldürülüyor. 31 Mart Vakası'nı bastırın Mahmud Şevket Paşa, sadrazamlığa getiriliyor.
- Muhalefetin bir komplosu sonunda Mahmud Şevket Paşa öldürülüyor. İttihat ve Terakki, bu olayı fırsat bilerek muhalifleri eziyor. Birçok kişi Sinop kalesine sığınmış gönderiliyor. Divan-ı Harp'i kuruluyor.
- 1914'de baskılı bir ortamda, tek parti bir seçim düzenleniyor. Parlamento, İttihatçıların yönetiminde dikensiz bir gül bahçesine benziyor.
- Birinci Dünya Harbi neticesinde, Osmanlı İmparatorluğunun uğra-

dığı felaket, İttihat Terakki'nin de sonu oluyor.

DÜNDEN BUGÜNE

Çeyrek asır sonrasında galince, hiç de farklı şeyler görmüyoruz. 1946'nın hileli seçimleri.

14 Mayıs'da Demokrat Parti'nin ezici zaferi.

CHP-DP arasında bitmek tükenmek bilmeyen çekişme... İktidardan sertleşmesi, bazı hürriyetlerin askıya alınması.

'Şartlar tamam olunca ihtilal meşru olur' diyen bir İsmet İnönü.

'Halaskar Zabitan' grubunun sahneye çıkması ve Demokrat Parti'nin 27 Mayıs'ta alaşağı edilmesi.

21 Mayıs ve 22 Şubat'taki 'kur-tarılar'.

12 Mart'a gelirken, heveslerin yeniden depresmesi, Demirel'in düşürülmesi.

12 Mart sonrası koalisyona karşı, kutuplaşma, terör... anarşi.

12 Eylül 1980'de, Cumhuriyet döneminin üçüncü kurtarma hareketi... siyasal partilerin kapatılması, 6 Kasım şarptanması ve yeni partiler.

Dün Hicaz vardı, Sinop kalesi vardı. Cumhuriyet döneminde Yası-sıada ve Zincirbozan hadisesini yaşadık.

Dün Gazi Ahmet Muhtar Paşa kabinesi kuruldu, Cumhuriyet döneminde Erim Kabinesi tepeden inme oluşturuldu.

Dün Bâbü'l-i basılıyordu, bugün Türkiye Büyük Millet Meclisi.

Dün de sopalı seçim vardı, bugün de.

Dün de çoğunluğu eline geçiren parti, muhalefetini ezme istiyordu. Aynı hevesleri günümüzde de yaşıyoruz.

Dün de politika tehlikeliydi, bugün de.

Dün sadrazam düşürülüyordu, bugün de başbakan..."

Bu uzun alıntıyı özellikle yaptık. Şu çok açık görüldüğü ki, Türkiye'de "demokrasi"nin en çok sözünü eden çevreler de dahil, burjuvazinin bizzat kendisi hiçbir zaman en kötüsünden bile bir "demokrasi"yi yaşamadı ve demokrasiye inanmadı. Onun eylemi ve inancı daima ordu tarafından belirlendi.

Osmanlı artığı Türk ordusunun himayesinde ve teşviğiyle geliştirilen "devletçilik" politikasının ekonomik, sosyal ve siyasal anlamı gerçekte son derece açıktır. Bunun için yine uzun bir alıntı yapacağız:

"Devletçilik emekçi halkın hizmetinde ve onun denetimine altına değil, bir devlet kapitalizmi biçiminde gelişti. Devlet eliyle verilen ihaleler zorla burjuva yaratma amacını gütmekteydi. Buna rağmen, ülke endüstrileşmemişti, ağır temel endüstri kurulamamıştı. Ne kadar birikebilirse, sermaye birikiminin yükü emekçiyi halkın sırtındaydı. Üstelik asil yükü taşıyan bu sınıflar siyasal hayatın dışında kalmışlardı. Bir yandan irtica, öte yandan tek parti yönetimi halkın demokratik örgütlenmesine meydan vermiyordu.

Türkiye'yi kalkındırmayan egemen sınıflar, yüzlerini bütünüyle Batıya çevirerek ondan yardımı umut bağladılar. Batıya kapılanızımızı ilk örneği Atatürk'ün ölümünden onbir ay sonra imzalanan 19 Ekim 1939 İngiliz-Fransız-Türk Antlaşmasıydı. Bu antlaşma ilk bakışta her ne kadar Nazi Almanyası ve faşist İtalyaya karşı bir ittifak kanısını uyandırıyor olsa da, asil onunla birlikte imzalanan 25 milyon, 15 milyon ve 31/3 milyon sterlinlik kredi antlaşmaları Türkiye'yi tekrar Batılı kapitalistlerden borç alma yoluna itmesi bakımından önemliydi. İkinci Dünya Savaşı'nın Türkiye'de toplumsal sınıflar açısından bir sonucu, Türkiye burjuvazisini palazlandırmak oldu. İstiflilik, vurgunculuk, emlak ve arsa spekülasyonu, egemen sınıfları daha da zenginleştirdi. Nazi Almanyası'nda eğitim görmüş yeni bir kuşak da CHP'nin kendisini yenilemesine yardım edeceği düşüncesiyle bu partiye alınarak sorumlu yerlere getirilmişti. 1945'de Çiftçi-Yapraklandırma Kanunu bile yalnız

devlet topraklarının dağıtılmasına yol açtı, toprak ağaları büyük toprak mülkiyetinin parçalanmasını engellediler.

İç ve dış etkenlerin Demokrat Parti'yi doğurduğu sırada, iki önemli sol parti mahkemeye verildi, sendikalar kapatıldı, iktidardan terbiye ile bir sol matbaa tahrir edildi ve iktidardan vesayeti dışında kalmayı başarmış olan bağımsız öğrenci birliği de silleyi yediler. Denenmeye henüz başlanmış olan çok partili demokrasinin yalnız burjuva görüşlerine izin verilen ve egemen sınıfların tek partisi yerine, çok parti sisteminin geçerli olacağı bir oyun biçimine bürüneceği anlaşılmaktaydı." (Doç. Dr. Türkkaya Ataöv, Amerika-NATO ve Türkiye, syf: 185-186)

Bilinen bir gerçektir ki ekonomi ve siyaset birbirinden ayrılmaz. Türkiye'deki ekonomik ve siyasal gelişmeler de bu evrensel yasaya bağlı olarak bütünlük arzeder. Türk burjuvazisinin doğurtucusu ve onu palazlandıran güç olarak ordu, görüleceği üzere Türk egemen sınıfların son 65 yıllık iktidarı süresince iktidarı üzerindeki tasarruf hakkını kullanarak politik gelişmelerin yönlendiricisi olmuş ve tabii ki o da aynı zamanda ekonomik ve sosyal gelişmelere göre ideolojik, politik ve askerî örgütlenmesi devlet ideolo-

ji, politikası ve zoru olarak daha da netleştirip-geliştirmek ihtiyacını duymuştur. 1945'te burjuvazi, işbirlikçi-teknelci kapitalizmle bütünleştirilirken, bir devlet partisi olan CHP'de açık ifadesini bulduğu gibi, bu ekonomik yönetime uygun olarak faşizmin bizzat en üstten örgütlen-dirilmesi sağlanmış, 1960'lara gelindiğinde ise ordu bunu bizzat kendi içinde özel bir örgüte dönüştürerek NATO ve CIA'nın güdümündeki Özel Harp Dairesi'ni devreye sokmuştur. Özel Harp Dairesi'nin işlevi bellidir. Toplumun siyasal, sosyal, kültürel tüm yaşamını denetim altına alma, kurulan yan örgütleri bunları güçlendirme, gelişecek muhalefeti bastırma için karşı-devrim tedbirlerini geliştirip uygulama, emperyalizm ve işbirlikçi-teknelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda çıkarlarının dazın saptırılması, iklimlendirilmesi bir toplumun oluşturulması için askerî şiddet yanında, sosyal-kültürel ve ahlakî dejenerasyonu boğuntu ortamını yaratılması vs. gibi sadece askerî değil, yaşamın her alanında ilişkin olarak gündeme konulacak uygulamalarla muhalif siyasal gücün oluşmasının önüne durulması vd. gibi çok yönlü bir görevle yükümlü olan Özel Harp Dairesi, Türk ordusunun kendisini Türkiye toplumunun siya-

sal, sosyal, kültürel yaşamı üzerinde ne denli etkin bir rolle yükümlü olduğunu ortaya koymaktadır.

Türkiye'de ordu, burjuvazinin sadece ekonomik ve siyasal çıkarlarını korumada ihtiyaç duyduğu örgütlü bir zor gücü değildir. Emperyalizm çağında, emperyalist ve kapitalist orduların, ekonominin askerleştirilmesine bağlı olarak doğrudan sermayenin ortağı olma durumları vardır. Ama dikkat edilmelidir ki, Türkiye'de yaşanan bundan farklı bir olaydır. Türk ordusu da 1960 sonrası OYAK ile, işbirlikçi-teknelci kapitalizmin geliştirilmesinde ayrıca sermaye ortaklığına da ihtiyaç duymuştur. Ve bu ihtiyaç ekonomik gelişmenin sonucu olarak kendisini dayatmıştır. Örneğin 1984 istatistiklerine göre, OYAK'ın sermayedeki pay sahipliği sektörlerine göre şu oranlara varmış; Otomatik Sektöründe: OYAK RENAULT OTOMOBİL FABRİKASI A.Ş. sermayesi 7.700.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %41.66. MOTORLU ARAÇLAR İMAL VE SATIŞ A.Ş. sermayesi: 2.840.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %99.99. GOOD YEAR LASTİKLERİ T.A.Ş. sermayesi: 486.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %23.7.

ÇİMENTO SEKTÖRÜNDE: ÇUKUROVA ÇİMENTO SAN VE TİC.

A.Ş. sermayesi: 1.708.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48.74. ÜNİYE ÇİMENTO SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 1.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48.65; MARDİN ÇİMENTO SAN. VE TİC. A.Ş. sermayesi: 2.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48.22. BOLU ÇİMENTO SAN. A.Ş. sermayesi: 1.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı; %40.08.

GIDA SEKTÖRÜNDE: TURGUTLU KONSERVECİLİK A.Ş. (TUKAŞ) sermayesi: 1.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %99.62. ENTEGRE TAVUKÇULUK SAN. VE TİC. A.Ş. (ENTAS) sermayesi: 3.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %50. Pİ-NAR ENTEGRE ET VE YEM SANAYİ A.Ş. sermayesi: 3.200.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %15. TAM GIDA SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 870.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %26. ETİ PAZARLAMA SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 180.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %26.

İNŞAAT SEKTÖRÜNDE: OYAK İNŞAAT A.Ş. sermayesi: 1.020.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı % 99.99. OYAK KUTLUTAŞ

KONUT HOLDİNG A.Ş. sermayesi: 600.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %39.95. OYAK KUTLUTAŞ İSTANBUL FREFABRIKE ELEMEN SAN. A.Ş. sermayesi: 1.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28. OYAK KUTLUTAŞ PAZARLAMA A.Ş. sermayesi: 400.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28.60. OYAK KUTLUTAŞ İNŞAAT TESİSAT SAN. A.Ş. sermayesi: 150.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28.60.

TARIMSAL İLAC SEKTÖRÜNDE: HEKTAŞ TİCARET T.A.Ş. sermayesi: 300.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %52.81. TARIM KİMYA SAN. TİC. A.Ş. (TEKİMSAN) sermayesi: 195.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %60.

HİZMET SEKTÖRÜNDE: OYTAŞ İÇ VE DİŞ TİCARET A.Ş. sermayesi: 300.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %61.21. OYAK SİGORTA A.Ş. sermayesi: 150.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %60. OMSAN ULUSLARARASI NAK. SAN. A.Ş. sermayesi: 500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %42. OYAK MENKUL DEĞERLER A.Ş. sermayesi: 200.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %100.

ELEKTRONİK SEKTÖRÜNDE: ASKERİ ELEKTRONİK SANAYİ VE TİC. A.Ş. (ASELSAN) sermayesi: 10.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %0.375.

KİMYA VE PETROKİMYA SEKTÖRÜNDE: PETROKİMYA A.Ş. (PETKİM) sermayesi: 100.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %0.14. YATIRIM SANAYİ VE TİC. A.Ş. (YASAS) sermayesi: 1.800.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %10.

Evvel, ordunun sermayedeki pay ortaklığı 1984'te bu oranlardan ve bu önemli bir gerçeği ortada koyar. Bu, ordunun ekonomik politikanın belirlenmesi ve uygulanmasında itirazsız söz sahipliğidir. Yani ordu, sadece bir zor gücü olarak sermayenin destekçiliğini yapmaktaki, sermaye üzerinde %90'lara varan pay ortaklığıyla mali açıdan da nüfuzunu koymaktadır. Türkiye işbirlikçi-teknelci kapitalizminin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal planda yaşadığı gerçeklik ordu gerçeğinden keskince ayrılmaz özelliğindedir.

Ordunun bu kıskaç içerisinde sivil güçlerin bağımsız bir varlık göstermesi beklenemez. Nazlı Ilıcak bunu, yani kendi gerçeklerini çok güzel ifade etmiştir. 1980'lerde dünya çapında yaşanan işbirlikçi rejimlerin askerî diktatörlükler biçiminde sürdürülme çabasının, Türkiye gerçeğinden baştan beri yaşanan oldu olduğunu da yine aynı yazısında itiraf etmek durumunda kalmıştır. Yeni-sömürgeci politikasının gelip dayandığı nokta olan askerî-faşist diktatörlükler, yani işbirlikçi burjuvazinin iktidarını sürdürmek için askerî şiddetin sivil burjuva kurumları üzerindeki tartışmaz hakimiyeti, Türkiye'de tarihsel nokta değil, kesintisiz bir gelişme özelliğidir.

Bu gerçeğin içinde ele alındığında, Türkiye'nin ekonomik, siyasal ve askerî planda gelip dayandığı noktanın Türk ordusunun gelip dayandığı noktayı ortaya koyduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İşbirlikçi-teknelci burjuvazi 1980'de ekonominin iyilik ettiğini, sosyal ve siyasal planda büyük tehlikelerle karşı karşıya olduğunu, devletin yıkım eşliğine geldiğini hem de yüksek sesle ilan etti. 12 Eylül, burjuvazinin bu feryattan başka birşey değildi. İşbirlikçi-teknelci kapitalizmin ekonomik ve siyasal her alandaki gelişmesine damgasını vuran bir güç olarak ordu, bu aşamadan sonra artık sivil organların gereksizliğine inanan gerçek gövdesiyle ortaya çıkacak, her türlü tasarruf hakkını kullanarak tarih boyunca yaptığı gibi bir kez daha çıplak bir şiddetle yaratıcısı olduğu sınıfın iktidarını koruma savaş verecekti. 12 Eylül ve sonrası yıllarda bu savaş yaşandı.

ABD Genel Kurmay Başkanı Orgeneral John Vessey, Türk Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Necdet Ürüg'a hizmetleri karşılığında madalya taktı. Yandaki resim Ürüg'a madalya verilirken çekilmiştir. Bu, sömürgeci-faşist ordunun uşaklığın kanıtlanmaktadır.

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST ORDU, EMPERYALİZMİN BEŞ PARALIK UŞAĞIDIR!

Sömürgeci-faşist Türk ordusu-uşaklığı bile artık beş para etmez oldu. Temsilciliğini yaptığı sınıfla birlikte kofluğu mücadelemiz karşısında açıkça sergilenen Türk ordusuna, bütün çabalarıyla rağmen efendileri de artık şüpheyle bakıyorlar. Ona yükleedikleri rolü oynama gücünde olup olmadığını tartışıyorlar. Ve siyasal iktidarı da ellerinde tutan faşist Türk generalleri hiç değışle değer bulan bir uşak olmak için çırpınıyorlar. ABD Dışişleri Bakanı Shultz'ın Türkiye ziyaretinde olduğu gibi, yine de bir köpek gibi azarlanmaktan kurtulamıyorlar. Ama, sadık uşak olmanın bütün titizlikle efendilerinin ayakları dibinde kuyruk sallayıp birkaç kemik koparabilenmen heyecanı ve beklentisiyle dolu yaşıyorlar.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu, uşakın onur duygusuna bile sahip değil. O, temsil ettiği sınıfın ve emperyalizmin çıkarlarını korumak için satılabileceği her şeyi sattı. Pahalı bir uşak bile olmadı.

NATO generalleri ve CIA elemanları, başta ordu olmak üzere, sömürgeci-faşist devlet organlarının asıl yönetici gücü durumunda. Bu beş paralık uşaklar ise hala halk kitlelerini kandıraraklarını sanıyorlar. Emekçi halkın ve asker "mehmetçik"ın kanını pazara sürerek güç gösterisi yapıyorlar, bu kan üzerinde efendilerinin kırınıtı koparmaya çalışıyorlar.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu, Türkiye emekçi halkının emperyalizme peşkeş çekilmesinin baş sorumlusudur. Bu ordunun tarihi efendiye kulluk tarihidir. Bugün ABD ve NATO generallerinin emrine amade olan Türk generalleri, dün de Osmanlı sarayında aynı itaat yeminlerini yapıyorlardı. Gelişen Batı kapitalizmi karşısında efendilerinin ilk gözdesi olmak için uşaklararası rekabet had safhada bulunuyordu. Hatta bu uşaklar basit bir ajanı oldukları İngiltere ya da Almanya adına birbirlerine silah çekiyor, diğerinin değil de kendi efendisinin hakim olması için yapmadık şartları bırakmıyorlardı.

Türk ordusu tarih boyunca hiçbir zaman temsil ettiği sınıfın onurunu bile koruyamadı. Çünkü bunu kendisi sattı.

Türk egemen sınıflarının karakteri

ri belirtildi. Türk egemen sınıfları kendi kaderleri üzerinde bile söz sahibi olamayacak kadar silik ve kişiliksizdirler. Arkalarında orduyu görmeksizin süluk dahi alamayacak kadar güçsüzdürler. Bu, tarih boyunca hep böyle olmuştur. Türk egemen sınıflarını doğurtan, koruyan bir güç olarak ordu, himayesine aldığı bu sınıf adına kendisinin konuşmasını bunun içindir ki vazgeçilmez bir tasarruf hakkı olarak görmüştür. Bu bakımdan da ordu Türk egemen sınıflarının emperyalist güçlerle ilişkisinin de kurucusudur. Yani, belli bir ekonomik gelişmenin sonucu olarak burjuva sınıfların emperyalizmle ilişkiye geçme durumu değil, Türkiye'de daha baştan ordu eliyle ülkenin tüm kaynaklarının ve hatta İmparatorluk maliyesinin emperyalistlere teslimi olayı yaşanmış ve Türk burjuvazisi doğmadan satın alınmış, işbirlikçi bir sınıf, bir uşak olarak dünyaya gelmiştir.

XIX. yy'ın sonlarında Batı kapitalizmi İmparatorluk sınırlarını zorlamaya başladığında, başta saray olmak üzere Osmanlı feodalleri ve ordusu bu gelişme karşısında ilk günden diz çökmüşlerdir. Ve İmparatorluk her gün biraz daha emperyalistlerarası çelişkilerin en üst düzeyde yaşadığı, bunlar adına her türlü dalaverenin kol gezdiği hastalıklı bir bünye haline gelmiştir. Fransız sermayesi, daha Kanuni döneminde Osmanlı İmparatorluğunu satın alacak kadar hakim duruma ulaşmıştır. Kanuni döneminin kapitülasyonları, İmparatorluğun dış güçlere ekonomik, siyasi ve askerî bağımlılığının en somut belgesidir. Ağır gövdesiyle çöken Osmanlı İmparatorluğunu pençelerine alan kapitalist devletler, ne ekonomik, ne siyasi ve ne de askerî planda herhangi bir engelle karşılaşılmış değildir. Bunların İmparatorluk üzerindeki hakimiyet mücadelesinde tek engelleri, yine kendileri olmuştur. Ve bu karışık bütün yansımaları İmparatorluk üzerinde de bulunmuştur. İmparatorlukta İngiliz, Fransız ve sonraları Alman hayranlığının gelişimi bu temeldedir. Her kapitalist devlet, İmparatorluk üzerinde ekonomik ve siyasi nüfuz edinebilmek için Osmanlı paşalarını hediyeyle boğmanın, rüşvetle satın almanın

yettiğini görmüş ve her devletin hizmetinde ajanlar kılığı ortaya çıkmıştır. İngiliz ajanları, Fransız ajanları ve yüzülin sonlarına doğru giderek etkinlikleri artan Alman emperyalizminin ajanları, üzerlerindeki paşa üniformaları ve sadrazam kübbeleriyle, "şanlı" Osmanlı Devletinin temsilcisi sıfatıyla, ajanlığını yaptıkları güçler adına en gözü kara maceralara bile girişmekten çekinmemişlerdir.

Bu ajan kükler çatışmasının en yoğun olduğu bir yapıda "hürriyet"ten en çok bahsedene İttihat ve Terakki'dir. Pantürkizmin "babası" olan Enver Paşa, bir Alman ajanı olmanın öde bir kişiliğe sahip değildir. Türk milliyetçiliğinin mayasiböyle atılmıştır. Emperyalist devletlerin yayılcı amaçlarına bağlı olarak, görünüşte Osmanlı İmparatorluğunun sınırlarını koruma ve büyüme hedefinin taşıdığı izleniminin verildiği ideolojiler, bizzat emperyalist devletler tarafından ortaya çıkarılmış ve Türk paşaları bu emperyalist yayılcı amaçlar doğrultusunda bir maşa olarak kullanılmışlardır. Osmanlı İmparatorluğunun Alman emperyalizmi yanında I. Emperyalist Paylaşım Savaşına girişi, Alman emperyalizmine bağlı olan kılığın İmparatorluk ve ordu üzerindeki etkinliğinin sonucudur. İmparatorluğun parçalanması ardından, adına "Kurtuluş Savaşı" dedikleri çatışma da yine bu kükler arasında olacaktır. İngiliz ajanları İngiltere'nin, Fransız ajanları Fransa'nın ve bir kısmı da ABD'nin mandasına girmenin en hayırlısı olduğu yolunda yoğun propagandalara girişecek, hatta fetvalar çıkaracak ve bunun için birbirlerine gireceklerdir. Sözde "bağım sözü" Türk devletinin kurucusu ve sözcüsü olan M. Kemal de tutkunluk derecesinde bir İngiliz hayranıdır. Giyiminden yaşam tarzına ve kafasında yaşadığı ekonomik-siyasi oluşumlara kadar, her şey İngiliz tarzına göre şekillenmiştir. Nitekim, daha savaş yıllarında tüm bu emperyalist devletlerle Osmanlı İmparatorluğundaki anlaşmaların devamı olan yeni anlaşmalar imzalanmaktan çekinilmemiştir. Gerek İngiliz ve gerekse Fransız emperyalistleri, İmparatorluk zamanındaki ekonomik ayrıcalıkların kendilerine bağlı kükler eliyle savaş yıllarında ve sonrasında önemli oranda korumuşlardır.

Türkiye'deki burjuvazmanın ordu üst yönetiminde olması durumu, iktisadi ve siyasal yaşamın biz-

zat ordu eliyle yabancı egemenliği emperyalizmini ortaya çıkarmıştır. Bu, "Cumhuriyet" döneminde de hakim olan ilişkidir. Örneğin, M. Kemal ile İnönü arasında zaman zaman herkesin gözüne batacak kadar açığa çıkan sürtüşmelerden bahsedilir. Bu sürtüşmelerin nedenini gerideki emperyalist devletlerden ayrı bir yerde aramak en büyük yanığı olur. İngiltere'nin tüm terslemelerine rağmen, M. Kemal'in İngiliz elçisine "ünvanlarla" yaranmaya çalıştığını, her fırsatta hayranlığını ifade ettiğini bizzat Kemalizin kalemşörleri yazıyorlar. İnönü'nün ise daha gençlik yıllarında Alman emperyalizmine gönül kapırdığını söylemeye bile gerek yoktur. Yani Türk burjuvazisi birçoklarının sandığı gibi 1945'ler sonrasında değil, gözlerini dünyaya ilk açtığında kendisini emperyalizmin kucagında bulmuştur.

Ama o, değer verilmeyen bir uşaktır. Kendisini emperyalizme tüm tapulama çabalarıyla rağmen horlanmaktadır, itilmektedir, beş para değer bile verilmemektedir. Şimdilerde "Atatürk haftaları" düzenleyen emperyalistlerin, Türk burjuvazisi ve ordusunun I. Adama Atatürk için 1927'lerde "... Timurlenk kadar hunhar, müthiş İvan kadar sefih ve kafatasları piramidi üstüne oturan Cengiz Han kadar kepaze olan bir diktatör..." dediklerini ve bu sözlerin ABD temsilcisi Upshow'a ait olduğunu, Doç. Dr. T. Ataöv, "Amerika-NATO ve Türkiye" adlı kitabında kongre tutanaklarına dayanarak belgelenmektedir. Gerçekte emperyalist devletler, Türk burjuvazisi ve ordusuna hiçbir zaman basit bir ajanlık dışında ne rol tanımış ve ne de değer vermişlerdir. Türk burjuvazisi ve ordusunun mücadelesine ise, onlar buna "Kurtuluş Savaşı" da dese, işte bu itilmeye karşı uşak olarak değer bulma mücadelesinden öteye geçememişler.

Bu uşaklık ruhu, özellikle II. Emperyalist Savaş içinde ve sonrasında en üst noktaya varır. Türk burjuvazisi ve ordusu emperyalizmin kapikülüğüne kabul için olmadık şartlanlıklara başvururlar. Emperyalist sistemin en büyük korkusu olan "komünizm tehlikesi" ardına sığınır, tehlike dedükleri yaygarasını koparak kulluğa kabul edilmenin koşullarını yaratmaya çalışır. Savaş sonrasında sistemin jandarmalığına oturan ABD, artık sığınacak tek kapıdır. Bu aşamadan sonra bütün hayaller ABD İhsanı üzerine kurulur. TC, ABD generallerinin teşriyle "şerefli"dir. Ama gerçekten de kulluğa kabul için bu kadar uğraşan Türk ordusu ve burjuvazisi için bundan daha "mutlu" kılacak bir olay da yoktur hani! 5 Nisan 1946'da Amerika Missouri zirhisi İstanbul'da demiratarken, Türk Genelkurmay Başkanı, Amerika zirhilerinin Türk sularına şeref verdiğini, Başbakan ise, "minnettarlığını tebarüz ettirirken... derin bir zevk içinde" olduğunu söyler. Ve bunlar, Türk ordusuyla sivil siyasi temsilcilerinin gerçek duygusu ve beklentisidir.

Ama efendiler uşakın secdeye yatmasıyla yetinmezler. Onun uşaklıkta kendisini daha çok kanıtlanması gerektiğini söylerler. 1948'de, "Türkiye'nin Amerika'ya mültefikten yakın olduğunu" zamanın Türk Dışişleri Bakanı söylemekte, Amerika Akdeniz filosunun Türkiye limanlarına her gelişinde ABD generallerinin çevreleri minnet belirlen Türk generalleriyle çevrilerek yeni kurulan NATO'ya kabul için yakarılar dizilmektedir. Oysa efendiler, Türk ordusuyla egemen sınıfların uşaklığı bile yakıştıramamaktadırlar. İşte Türkiye'de bunun üzerine yeni elbiseler dikilir, iki partilî döneme geçilecek "Batılılaşmış" olduğu ve dolayısıyla resmi uşaklığa kabulü için bir engelini kalmadığı savunulur. Tek parti diktatörlüğünden "demokrasi" böyle çiçeklenir. Türkiye'nin demokrasi macerası, tıpkı yıllanmış bir fahişenin alıcı bulmak için ken din durmadan süslemesine benzer. Türk burjuva egemenliği

sistemi siyasal düzende kendini efendilerine bile geçirememiş olmanın kompleksleriyle kılıktan kılığa girmekten yorgun düşmüştür.

Türk halkının bir "sürü", kendilerini de "ağa'nın sadık çobanı" gören Türk burjuvazisi ve ordusu, nitekim bu kapıküllüğüne onaylatmak için emperyalizmin çıkarları adına yok-sul halkın kanını pazara sürmekten çekinmezler. Onlar, işte böylesine pervasız ve gözükara birer uşaklardır. Doç. Dr. T. Ataöv, aynı kitabında bu konuda şunları yazıyor: "NATO'ya girebilmek için Türk kanı da akıtıldı. Türk askeri Anadolu'nun bağrından alınıp Uzak Doğu'da pek işitmediği diyarlara götürülerek bilmediği ordu-katılma kararı alınırken ordu parlamentoya danışma gereğini bile duymamıştı. Zaten Türkiye'de parlamentonun temel kararların alınmasında bir fonksiyonu yoktur. Ve hiçbir zaman da olmamıştır.

Yoksul halktan onbinlerce gençin kanını akıtarak, ve Türkiye'nin insanı ve coğrafyasıyla, ve ruhuna kadar her şeyiyle emperyalizmin hizmetinde olduğunu kanıtlayarak, Türk burjuvazisi hayalinde yaşadığı mertebeye ulaştı. 1952'de Türkiye NATO'ya kabul edildi.

Artık her şey, ama her şey ABD ve NATO'nun hizmetine sunuldu. Bu öylesine bir ahlaksızlığa büründü ki, Amerikalı askerlerin sıkıntılarını dağımak ve Türkiye'yi "sevmelelerini" sağlamak için emirlerine kağıtlar sunuldu. Amerikan filoları limanlardan ayrılmaz, Amerikan bayrakları Türk bayrakları üzerinde dalgalanır oldu. Ama parlamentonun üzerinde hala "TBMM" tabelası asılıydı ve generaller de "ay-yıldız"lı üniformaların altında "vatan ve namus" beğçisi olmanın "gururu"nu yaşıyorlardı.

Öte yanda ise, genç Türk kızları Amerikalı askerlerin pençelerine atılmış, arkadaşlarının cesetlerini bildimdelikleri bir ülkede bırakmış "Kore Gazileri" göğüslerine takılan madalyalarını anlamını düşünüyordular.

Elbetteki bu burada bitmedi. Uşak, önemli görevlerle yüklüydü. Sadakatını ve "kahraman"lığını Kore'de kanıtlanmış olan Türk ordusu, neden ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının beğçisi olmasındı? Ve zaten ABD, müfettiplerinin itirazına rağmen Türkiye'nin NATO'ya kabulünü sağlarken bu çıkarları gözetmemiş miydi?

Türk "paşa"ları artık Amerika'nın yolunu tutar oldular. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında ve öncesinde nasıl ki Osmanlı ordusu, Alman emperyalizminin çıkarları doğrultusunda teknik düzenleme ve eğitimden geçirilmiş, bu kez de doğrudan ABD'nin çıkarları doğrultusunda donanım ve eğitim düzeni geliştirildi. CIA tarafından eğitimlenmiş subay ve generaller ordunun kilit noktalarına getirildiler. Bunlar daha sonra devletin diğer sivil organlarında da en kilit mevkilerde görev aldılar. Ordunun yönetimi en üstten ABD kararlarına bağlandı. 1960'lara doğru gelindiğinde, ordu başta olmak üzere bütün organlarıyla devletin yönetimi, görünüşte resmi hiçbir kılığı olmayan Özel Harp Dairesi'nin güdümüne verildi. Özel Harp Dairesi, ABD'nin çıkarları doğrultusunda artık kimin yönetime geleceğinden, kimin hangi mevkilere oturtulacağına, iç ve dış politikaların ne olacağına kadar her şeyin belirleyicisi oldu.

ABD için Türkiye, istediği gibi kullanancağı bir atlama tahtası, Türk ordusu ise bu amaçlarını gerçekleştirmedi istediği gibi emrine koşacağı araçtan başka bir şey değildi. Türk askerinin emperyalizmin çıkarları doğrultusunda ölmekten başka hiçbir hakkı olamazdı. ABD'nin tasarruf hakkı her şeyin üzerindeydi. Bu konuda bir örnek verelim: "Türkiye'de Amerikalıların işledikleri suçun, görevle en ufak bir bağlantısı bulunmadığının gün gibi ortada ol-

Devamı Sayf: 25'te

B. Alman Cumhurbaşkanı R. v. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve

Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. Wilhelm Döneminde Türk Alman İlişkileri

"Emperyalist şölen masasına her yer paylaşıldıktan sonra gelen" Alman emperyalizminin, bu paylaşımından pay almak isteyen ve durdurulamaz bir iştah sahibi olan saldırgan genç burjuvazisi en yağlı parçalardan biri olan Osmanlı İmparatorluğuna el attı. II. Wilhelm döneminde adeta açgözlüce bir iştahla dönüşen bu el atışı, I. Dünya Savaşıma her iki gücün müttefik olarak girmesiyle sonuçlandı.

1888 yılında Alman İmparatoru olan II. Wilhelm ilk iş olarak, Osmanlı İmparatorluğunun ele geçirilmesi planlarını uygulamayı becerimsedi. Alman emperyalizmi, sadece Fransa ve İngiltere ile değil, Çarlık Rusya'sıyla da boy ölçüşebilecek bir güce eriştiğine kanaat getiriyordu. Bir yandan yeni sömürge toprakları ele geçirmeye çalışırken, diğer yandan ise İngiltere, Fransa, Çarlık Rusya'sı vb. gibi emperyalist devletlerle savaş kıstırcılığı yapıyordu. Diğer emperyalist devletlerin de Osmanlı İmparatorluğunun topraklarında gözlemlenmesi, burayı çekişme alanlarının en önemli bir bölgesi konumuna getirdi.

II. Wilhelm, Almanya'nın ihtiyaç duyduğu geniş pazarı İmparatorluk toprakları üzerinde bulmaya çalışıyordu. Bu amaçla, bir yandan ekonomik-ticari ilişkilere hız verirken, diğer yandan ise, siyasal-askeri bağları güçlendirmeye uğraşıyordu. II. Wilhelm, birincisi 1888'de, ikincisi 1898'de olmak üzere İmparatorluğu iki kez ziyaret eder. Bilindiği gibi, bu her iki ziyaretin de temel amacı İmparatorlukla ilişkileri ileri götürmektir. Yanında kalabalık bir iş adamları topluluğuyla giden II. Wilhelm, aynı zamanda Alman tekelleri adına imtiyazların ele geçirilmesini de sağlamıştır. Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun imtiyazını Deutsche Bank'a verilmesinin, hemen bu gezinin sonrasında denk gelmesi, açık ki bir tesadüf olmaksızın II. Wilhelm, İmparatorluğa egemen olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Örneğin; memur ve askerlerin maaşını ödemekte güçlük çeken İmparatorluğa Anadolu Demiryolu Şirketinin 200.000 liralık bir krediyi vermesini sağlamıştır. Buna benzer daha birçok örnek gösterilebilir.

Büyük Almanya hayalinin önemli bir parçası olarak İmparatorluk üzerinde egemenlik kurmak isteyen Wilhelm, iktidarının ilk günlerinde gösterdiği yakın ilgisi, I. Dünya Savaşında İtalya-Avusturya-Macaristan ile birlikte kurduğu ittifaka onun alınmasında da gösterir. Diğer müttefik güçler İmparatorluğun ittifaka alınmasında istekli davranmazken, II. Wilhelm tereddütüz alınmasını ister. İmparatorluğun ayakta kalma çabaları ile Almanya'nın egemenlik istekleri, bu iki gücü birbirine öyle yakınlaştırmıştır ki, bunun etkileri günümüze kadar sürmüştür. Kısa bir süre içerisinde İmparatorluk içinde, diğer emperyalist devletlere göre daha fazla imtiyaz sahibi olan Almanya'nın bu derece gelişmesinde, II. Wilhelm'in çabaları gözardı edilmemelidir. 19. yy. sonlarına gelindiğinde, tüm devletlerin imtiyazını ellerinde bulundurdıkları 1700 km'lik yola karşılık, sadece

Almanya'nın elinde 2200 km'lik yol ve imtiyazı bulunuyordu.

II. Wilhelm'in, Osmanlı İmparatorluğu ile kurduğu ilişkiler, sadece ekonomik değildir. O, bunun da ötesinde, siyasal ilişkiler içerisine girerek, İmparatorlukla aralarında sıkı bağlar kurar. Düzenlediği gezilerin dışında, İmparatorluğun emperyalist yayılma isteğine de tam destek vererek, bu ilişkileri ilerletir. 1898'de ikinci kez İstanbul'a gelen II. Wilhelm, aynı dönemde Şam'a düzenlediği ziyareti esnasında bir de konuşma yapar. Bu konuşmasında, İmparatorluğun Panislamizm ideolojisini destekleyerek, "300 milyonluk İslam alemi Almanya'ya dost olarak güvencilirdir" demektedir. Bu konuşma, aynı zamanda Almanya'nın yayılmacı siyasetinin boyutlarını da göstermektedir. Almanya, Osmanlı kalkanı altında Arap yarımadasına, hatta daha da ilerlere el uzatmak istiyordu. Bu amaçla, II. Wilhelm Şam'a, Kudüs'e kadar geziler düzenler. Tüm bu gezilerde, "Alman rüknün üstünlüğü" propagandası yapılarak, hristiyan misyonerler eliyle, Alman kültürü yayılmak isteniyordu. Hatta, bu dönemlerde çeşitli Alman dini kurumları yaratılır. Tabii bu girişimler İmparatorluğun ele geçirilmesi girişimlerinden ayrı olarak düşünülemez; tam tersine, bu planın sıkı bir parçasıdır.

II. Wilhelm'in İstanbul gezileri Alman silah sanayinin ihracatında da bir artışa yol açar. Başlıca silah tekelleri olan Krupp, Mauser, Löwe ve Schichau'nun satışlarında büyük artış olur. Krupp tekelinde bizzat hissesi bulunan II. Wilhelm, tekelin kar oranlarını artırılması için girişimlerde bulunur. "Almanya'nın yurt dışındaki en yetenekli ve en başarılı temsilcileri ateşli bir Krupp dostudur. Savaş öncesi Almanya siyasetinin bu odak noktası örneğin İstanbul'da hemen göze çarpıyordu. Krupp Firması'nın temsilcilik binası Alman İmparatorluğunun temsilcilik binasının hemen yanındaydı..." (Bernhard Menne, Krupp Almanya'nın... sayf: 239) Burada da görüldüğü gibi, İmparatorluktan dışişleri memurlarına kadar, tüm devlet kademesi Alman tekelinin kararlarını artırmak için seferber olurlar. II. Wilhelm en üst düzeyde bu politikanın yürütücülüğünü yapar.

Örneğin; Wilhelm'in İstanbul'a gerçekleştirdiği ikinci gezisi büyük bir özenle düzenlenir. II. Wilhelm'in başka hiçbir dış gezisi böylesine özenle ele alınmamıştır. Gizlice hazırlıkları yürütülen geziden, resmi basın, taçlı bir hacımın "kutsal yerler"e yapacağı yolculuk olarak söz ediyordu. Bu yolculuğun temelinde ise, çağdaş haçlı seferi komutanının Osmanlı İmparatorluğuna kendisine yarı-sömürge yapma isteği yatıyordu. Bu yolculuğun diğer bir amacı ise, Doğu Akdeniz'de bulunan Alman topluluklarının yardımıyla Almanya'nın Yakın Doğu'daki kültürel, siyasal etkinliğini güçlendirmekten ibaretti. "Bütün bunların yanı sıra, II. Wilhelm, İstanbul'da kaldığı süre içinde Alman finans kapitali, özellikle Alman silah sanayii için yeni karlı siparişler elde etmek ve kendinin de katıldığı bir toplantıda padişahla Georg von Siemens'in, Bağdat demiryolunun yapımının Deutsche Bank tarafından gerçekleştirilmesi konusunda anlaşmalarını sağlamak istiyordu. Yolculuğunun bu amacı, özellikle ön plana çıktı; zaten II. Wilhelm'in kendisi de Deutsche Bank'ın yürüteceği demiryolu yapımının

Yakın Doğu'daki Alman yayılma politikasının başarısı açısından büyük bir önem taşıdığına inanıyordu. Almanya'daki banka ve sermayesi öyle önemli bir konum kazanmıştı ki, Alman şirketlerinin kararlarını padişah önündeki savunuculuğunu artık bizzat II. Wilhelm yapıyordu." (Berlin-Bağdat Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi, Prof. Dr. Lothar Rathmann, sayf: 69)

II. Wilhelm döneminde Alman İmparatorluğunun Osmanlı topraklarına yönelik girişimleri de artar. Pan-Cermen Birliği sürekli bir biçimde yaptığı propagandalarıyla Alman göçmenlerinin, Mezopotamya başta olmak üzere, Anadolu, Suriye vd. ülkelere yerleştirilmelerini ister. Bunlar, aynı zamanda Osmanlı İmparatorluğuna da tehdit eden görüşlerdir. Bu nedenle, II. Wilhelm ve diğer devlet yetkilileri Pan-Cermenlerin propagandalarını biraz da olsa kısımları çıkarırlar. Dostluk kisvesi altında İmparatorluğun içten ele geçirmeye uğraşır. Bunun için sık sık "Alman-Türk dostluğu"ndan bahsediler. İmparatorluğun devlet ve toprak haklarının korunması temelinde bir ilişkiyi sürdürdüler. Deutsche Bank'ın "barışçı yayılma" biçiminde yürüttüğü dolaylı egemenlik savaşını "Türk dostu" maskesi altına bürünenler, Alman emperyalizminin Yakın Doğu'daki çıkarlarını korur.

Bu dönem için kısaca söylenebilecek birkaç söz daha var. Almanya'nın bu dönemde esas hedefi Yakın Doğu'ya egemen olmaktır. Almanya'nın bu alana hakim olma savaşımında ise, esas halkayı Osmanlı İmparatorluğu teşkil eder. Diğer emperyalist devletlerle kendi arasında çekişkiyi artırma pahasına Alman emperyalizmi İmparatorluğun topraklarına el atar. II. Wilhelm ilişkilerini ileri götürerek, 1895'lerde patlak veren Ermeni, Makedonlu ve Girit ayaklanmalarını bastırmada, sağladığı maddi destek ve görevlendirdiği subaylarıyla önemli bir rol oynar. II. Wilhelm bu yardımları ile İstanbul'daki İmparatorluk üzerinde siyasal etkinliğini artırırken, Osmanlı toprakları üzerinde yürüttüğü egemenlik savaşında ise başarı şansını güçlendirir. Bu şans artıran diğer bir etken ise, Deutsche Bank ve Krupp-Konzern tekelilerinin girişimleridir.

I. Dünya Savaşı Yılları ve İlişkilerin Kazandıği Boyut

İtalya'nın İmparatorluk topraklarında gözü olmakla birlikte, Almanya'nın Osmanlıları da ittifaka almakta ısrar edışı, ortaya çıkması muhtemel bir çatışmayı da önlüyor. I. Dünya Savaşına doğru ilerlediği bir dönemde, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya'ya Osmanlı İmparatorluğu da katılır. Böylece savaşın Alman cephesinin üyeleri belirlenir.

Almanya'yı I. Dünya Savaşına götüren nedenler bilinmemektedir. Pekki, Osmanlı İmparatorluğu hangi çıkarlar uğruna ve neye ulaşmak için, savaşa katılmakta tereddüt etmedi? Bunun en önemli nedeninin Almanya'ya içine girdiği ilişkiler olduğu açıktır. Artık belli bir düzeyde kadar çıkan Türk-Alman ilişkileri her iki gücün müttefik olarak savaşta katılmalarını kaçınılmaz kılıyordu.

Almanya savaş hazırlıklarını 1900 yıllarından itibaren hızlan-

dırır. Osmanlı İmparatorluğuna düzenlediği seferler, diğer emperyalistleri de tedirgin eder. Bu, giderek emperyalistlerarası bir savaşın fitilini ateşler. Almanya kendisi için bulunmaz bir parça olan İmparatorluk topraklarını, ne pahasına olursa olsun elde etmek istemektedir. Böylece Almanya bir yandan etkinlik alanını genişletirken, diğer yandan ise, Krupp'un silahları ile donatıldığı güçlü bir orduya sahip olacaktır. Bu durum ise, Almanya'yı karşıtlan önünde daha avantajlı bir duruma getirir. Almanya, İmparatorluk üzerindeki siyasal nüfuzunu kanıtlamak için, Akdeniz'de bulunan savaş filolarıyla, Osmanlı limanlarını düzenli olarak ziyaret etmeye başlar. Petrol kaynaklarının bu dönemde tamamıyla İngilizlerin elinde olmasından dolayı, Almanya Mezopotamya'da petrol aramasına girişir. Alman İmparatoru II. Wilhelm böylece, herhangi bir savaş anında petrol sıkıntısına düşmeyeceği planlıyordu.

Almanya, Fransa-İngiltere ve Fransa-Çarlık Rusya'sı arasındaki çekişmeleri artırmak için çaba sarfetmesine rağmen, bu ilişkileri bozamaz. Almanya, çekişmeleri artırmak amacıyla Fas'ı işgal eder. Buna karşı, başta Ruhr Havzası olmak üzere Hamburg vb. alanlarda Alman işçileri gösterilere başlarlar. Rusya'da patlak veren 1905 devriminin de etkisiyle işçi hareketleri boyutlanır. 1906 Ocak'ında tüm Almanya çapında işçiler genel oylu hakları için genel greve giderler. Bunun üzerine II. Wilhelm yaptığı bir konuşmada, "Eğer kan banyosu gerekirse, önce sosyalistleri öldürür, kellelerini uçurur, zarsız hale getirir, sonra da dış savaşa yöneliriz" (aktaran age. sayf: 87) der. Almanya dış politikada çekişmeleri artırmak yerine, hasımlarının birbirine daha da yakınlaşmasına yol açar. Fas'ı işgali esnasında İngiltere ve Fransa'ya karşı savurduğu savaş tehditleri böylesi bir sonuca yol açar. 1907'ye gelindiğinde, İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'yı aralarındaki çekişmeleri ikinci plana iterek, anlaşmaya varırlar. Bu aynı zamanda Almanların yapımını sürdürdüğü Berlin-Bağdat demiryoluna karşı bir direniş anlamına da gelmekteydi.

Almanya, Bağdat demiryolunun yapımı ile karşı müttefik güçleri zayıflatacağı umuduyordu. Demiryolu aracılığı ile Bağdat'a kadar inebileceğini hesaplayan Almanya, Osmanlı İmparatorluğunun kendisine sıkıca bağlanmasını yansırı, İngiliz, Fransız ve Rus emperyalistleri arasında bir askeri bölünme de yaratacağını sanıyordu. Ama İmparatorluğu kendisine bağlanmanın dışındaki hesapları tutmadı.

1908'de Osmanlı hükümeti, demiryolunun yapım masrafları olarak 10 ilin aşar'ını" daha Deutsche Bank'a bırakır. 1912 yılına gelindiğinde Osmanlı Devletinin, Deutsche Bank'a borcu 29 milyon Osmanlı lirasına ulaşır. İmparatorluk borçlarının faizini ödemek için, ezilen halk yığınlarından yılda 20 milyon markı gaspetme yoluna gider. Almanya'dan Osmanlı İmparatorluğuna yönelen sermaye ihracı bu yıllardan itibaren giderek artış gösterir. Büyük bir mali sıkıntı içinde olan Osmanlı hükümeti, Alman borsalından borç temin etmeye gider. İmparatorluğa başlıca sermayeyi ihraç eden güç olan Deutsche Bank, tekeli çıkarılan gereği diğer Alman tekelinin etkinliğinin gelişmesine de taraftar değildir.

Demiryolları, silah satımı dışındaki diğer alanlara da el atan Alman tekelileri liman yapımı ve elektrik işletmelerinin kurulması işlerinde de rekabete girerler.

1908 Jöntürk hareketinin birinci yılında, Almanya'nın İmparatorluk üzerindeki planları önemli sarsıntılar geçirir. Hatta Deutsche Bank'ın İstanbul temsilcisi şöyle bir sonuca varır: "Iran Körfezi'ne geçen Alman-Bağdat demiryolu düşü tümüyle suya düşmüştür." (age. sayf: 95) Jöntürklerin Paris'ten gelen mülteci liderleri Almanya'ya karşı İngiliz ve Fransız emperyalistlerini tercih ederler. Bu dönemde Almanya'nın müttefiki Avusturya-Macaristan İmparatorluğunun Bosna-Hersek'te elde etmesinden dolayı, Osmanlı İmparatorluğuyla aralarında ciddi sorunlar ortaya çıkar. Bu da diğer gelişmelerde eklenince, İmparatorluk üzerinde Alman etkisi azalmaya başlar. Fakat, Almanya sarfettiği yoğun çabalar sonucu ve tehlike anlarından sonra, İmparatorlukla ilişkilerini yeniden düzenlemeye başlar. Abdulhamit'e düzenlenen suikastın ardında İngiliz parmağının çıkması, Jöntürklerin asker kanadının giderek yönetime egemen olmasını birlikte getirir. Daha önce de vurguladığımız gibi, bu subaylar tamamıyla Prusya kafası ve tipinde yetiştilmiş subaylardır. Bu subaylar Alman egemenliğinin güçlenmesi için yeniden çaba sarfetmeye başlarlar. 1909 baharında General Goltz başkanlığında bir Alman askeri heyeti İmparatorluk ordusunu yeniden düzenlenmesi için İstanbul'a giderken, Osmanlı subaylarının Almanya'da eğitimlerinin devam etmesi de karar altına alınır.

Jöntürklerin iktidara gelen subayları arasında Mahmut Şevket Paşa ve Enver Paşa da vardır. Enver Paşa Almanlara a kadar bağlıdır ki, II. Wilhelm tarafından daha Berlin'de bulunduğu sıralarda dikkatle izlenmiştir. Alman kafa yapısına sahip subaylara iyi bir örnek olarak gösterilir. Nitekim, I. Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı İmparatorluğuna, Almanlar "Enverland" (Enver ülkesi) diyeceklerdir.

Bosna-Hersek'in Avusturya-Macaristan tarafından ele geçirilmesinin ardından Almanya savaş kıstırcılığı yapmasına rağmen, Çarlık Rusya'sı, Fransa ve İngiltere gerekli hazırlığı yapmadıklarından savaştan kaçınırlar. Almanlar savaş çıkarmakta başarılı olamazlar, ama İmparatorluğu eskiden daha fazla denetimlerine alır.

Jöntürkler, "Osmanlılık" ideolojisinin tutmaması üzerine, Panislamizm ve ardından Pantürkizm ideolojisini geliştirmeye başlarlar. Almanların yakın desteğini gören Pantürkizm, tüm dünya Türkülüğünü birliği gibi bir hayalle emperyalist emeller gütmektedir. İmparatorluğun aşırı derece toprak kaybına uğraması, Jöntürklerin Pantürkizme daha fazla sarılmalarına yol açar. "Saldırın amaçlar izleyen Jöntürkler, Alman askeri görevlisi Liman von Sanders'in yardımıyla orduyu baştan sona yeniden kurmaya ve silahlandırmaya başladılar. Jöntürklerin iktidarda olduğu yıllarda, diğer devletleri Osmanlı İmparatorluğunun ekonomik ve politik yaşamından uzaklaştırmak ve burada kendi egemenliğini kurmak için hesaplar yapan Alman emper-

* Aşar: Osmanlı Devletinin köylülerden topladığı vergi.

yalistleri, Jöntürklerin maceracılığını her yola başvurarak körüklediler. Buna karşılık İttihat ve Terakki yönetimi Almanya'yı açıkça Osmanlı İmparatorluğunu paylaşma yanıtı olan mütefik ülkelerin girişimlerine karşı, ülke bütünlüğünün "koruyucusu" ve "savunucusu" olarak görmüştür." (Ekim Devrimi Sonrası Türkiye Tarihi, SSCB Bilimler Akademisi, syf: 12) Jöntürkler bu gelişmeler karşısında Almanya'nın yanında savaşa katılmaktan kaçınılmaz. Enver Paşa hükümeti savaşın öngününde Almanya ile gizli bir anlaşma imzalar.

savaş içerisinde de gelişir. Almanya, Osmanlı hükümetini savaş boyunca kendisine daha fazla bağımlı hale getirir. Türk bakanlıklarında Alman uzman ve danışmanları görev alırlar ve bu bakanlıkları onlar yönetirler. Ordunun başlıca komuta kademelerini de Liman von Sanders ve Von der Goltz yönetimindeki Alman subaylar işgal eder. Savaşın sonuna doğru Almanya'nın İmparatorluk bünyesindeki askeri gücü artış gösterir. 800 subayın yanı sıra, 18.000 dolayında Alman askeri de İmparatorluk ordusunda görevlendirilir. Ama tüm bunlara

Ama hiç de beledikleri sonuç gerçekleşmedi. "Doğu'ya itilim" sloganı "Drang nach Osten", Almanları mütefiklerini yenilgiden kurtaramadı.

Savaş Sonrası, Almanya'nın "Doğu'ya İtilim" Çabaları

I. Dünya Savaşından Almanlar yenik olarak çıktılar da, emperyalist yayılma siyasetinden vazgeçemediler. Savaşın sonra, Almanya "Doğu'ya itilim" sloganını devam ettirir. Deutsche Bank, Siemens, AEG, Krupp gibi dev tekeller aşırı kar hırsı ile yeni maceralara sürüklenirler. Bu aynı zamanda, Almanya'nın faşizme yönelmesine de yolaçar. 1918-19'da meydana gelen işçi ayaklanmalarının ezilmesi ve sosyal-demokratların tekellerle uzlaşmalarını boyutlara vardiromaları Almanya'nın dışı açılma heveslerini kamçılar.

Almanya'da Hitler'in iktidara gelişi, yeni bir "Drang nach Osten" sloganını ortaya çıkarır. İngiliz ve Fransız emperyalistleri de, Hitler'in en başta SSCB'ye yöneleceği umuduyla el altından faşizmin tüm yayılmacı politikalarını destekler ve gelişmesine göz yumarlar. Azgın bir anti-komünist olan Hitler'in en başta SSCB'ye saldıracağı sanılıyordu. Böylece bir taşla iki kuş vurulmuş çalışılıyordu. Hitler silahlanmaya hız verirken, ordusunu da önemli oranda tahkim eder. Tüm bu gelişmeler sonucunda Hitler, savaşın öngününde SSCB ile bir saldırı olmaz hız verirken, ordusunu da önemli oranda tahkim eder. Tüm bu gelişmeler sonucunda Hitler, savaşın öngününde SSCB ile bir saldırı olmaz hız verirken, ordusunu da önemli oranda tahkim eder. Tüm bu gelişmeler sonucunda Hitler, savaşın öngününde SSCB ile bir saldırı olmaz hız verirken, ordusunu da önemli oranda tahkim eder.

Almanya savaş hazırlıklarını yürüten, yine yakın bir mütefik olarak Osmanlıların devamı olan TC'ye yönelir. Bu yıllarda TC ile Hitler Almanya'sı arasında sıkı bağlar kurulur. Bu bağlar, her iki gücü aynı cephede savaşa katılmaya götürme ve sıkı bir diplomatik, askeri, siyasi ve ekonomik ilişkinin doğmasına yolaçar. M. Kemal Türkiye'si ile Hitler Almanya'sı arasında kurulan diplomatik ilişkiler, Keiser II. Wilhelm ile Abdülhamit arasında kurulan bağlardan farkısızdır. Her iki devletin gücünde ve durumunda değişiklikler meydana gelmişse de, amaç olarak bir farklılık taşımamaktadır.

Almanya ile Türkiye arasında 1930'larda ekonomik ilişkiler hızlanır. 1933 yılında Krupp'un "Doğu Konsorsiyumu"yla Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, Sivas-Erzurum demiryolunun inşasına ve bu yolda çalışacak olan lokomotif ve vagonların yapımını içeren teslimine ilişkin bir anlaşma imzalar. Bu yıllardan itibaren faşist Alman sermayesinin Türkiye'ye akışı ve nüfuzunu artırması hızlanır. Yine, bu yıllarda Almanya, Türkiye'nin ihracatında birinci sıraya yükselirken, Türkiye ithalatında da ön sıralara yince yerleşir.

1933 yılında Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulması, Almanya'nın emperyalist emellerini güçlendirir. Hitler Almanya'sı, II. Wilhelm'in Bağdat demiryolu aracılığıyla yürüttüğü "Doğu'ya itilim" politikasını benzer girişimlerle sürdürür. TC ile kurulan ekonomik, diplomatik vb. ilişkiler, M. Kemal rejimini Hitler Almanya'sına yakınlaştırır ve kemalist hükümet SSCB'yle aralarında varolan dostluk anlaşmasını tek tarafı olarak bozar. Bu girişimlerde Almanya'ya daha da yakınlaştırılır.

Türkiye, Almanya için olduğu kadar, Fransız ve İngiliz emperyalistleri açısından da elde tutulması

gerekten bir bölgeyi teşkil eder. Stratejik-coğrafik konumu, Doğu'ya uzanan yolların geçişinin yanı sıra, metaların sürümünü için işlenmemiş bir pazar görevini de görüyordu. Bu nedenle, Hitler Almanya'sı tıpkı I. Dünya Savaşında olduğu gibi, bu yeni savaşta da Türkiye ayağına basmaya çalışır. Doğu'ya uzanmak ve SSCB'ye Güneydoğu kanadından saldırı yönetmek için Türkiye onlar için bulunmaz bir fırsattır. İşte böylece bir fırsat kaçırma niyetinde bulunmayan Hitler, faşist Alman propagandasının geliştirilmesi ve etkinlik sağlanması için TC'ye birçok girişimlerde bulunur.

Hitler, dünya çapında etkinliğini geliştirmek amacıyla faşist propaganda kumanda merkezleri kurur. Dışa karşı propagandanın geliştirilmesinden sorumlu olan bu kuruluşlar, her ülkeye yönelik olarak her tür bir politika yürütceklerini tespit ediyorlardı. Türkiye de bu politikadan kendi payına düşeni alacaktı. Türkiye'ye yönelik olarak geliştirilen propagandanın temel yönü anti-komünizm ve tarihsel Türk-Alman dostluğuydu. Almanya, Prusya Kralı II. Friedrich döneminde başlayan ve Moltke, II. Wilhelm, Von der Goltz, Liman von Sanders'le devam eden ilişkilerine övgüler dizekerek Alman-Türk kardeşliğinden bahsederek, Hitler, Türkiye'yi yanında savaşa sokmak için büyük çaba sarfeder. Türk devlet yetkililerine gönderdiği metuplarında sık sık I. Dünya Savaşındaki "silah kardeşliğinden" bahsederek, bu "kardeşliği" sadece silahlı sınırlamayan Hitler, aynı zamanda "ekonomik kardeşliği" de geliştirir. Hatta, Alman faşistleri daha ileri giderek, Hitler ile M. Kemal'i "iki ulusal kahraman" diye nitelerler. Görüldüğü gibi, faşist Almanya çok yönlü bir propagandaya başvurarak etkinliğini sürdürmeye çalışır. Bu propaganda savaşında en önemli odağı ise basın oluşturu. İngiliz ve Fransızların yanı sıra, Almanlar da Türkiye'de kendi dillerinde gazete çıkardıkları gibi, birçok gazetenin buraya girmesini de sağlarlar. Türkische Post, Signal gibi gazeteleri çıkararak Almanya, Deutsche Allgemeine Zeitung, Völkischer Beobachter vb. gibi basını da Türkiye'de dağıtıyordu. Bunların yanı sıra, yine bu dönemde Hitler Almanya'sının yürüttüğü diğer bir girişime de değinmek gerekir. Almanya, Türkiye ile sıkı ticari ilişkilerine dayanarak Türk basını ve radyosunu da etkisi altına alıyordu. Türkiye'nin kağıt ihtiyacını büyük ölçüde Almanya'dan karşılaması, basının bağımlılığını da ortaya çıkarıyordu. Bununla da yetinmeyen faşistler bizzat rüşvet dağıtarak, basın ve radyoda kendi lehlerine haberlerin çıkmasını sağlıyorlardı. Bu iş için de 2-3 milyon döviz gönderilmekteydi. Bu ilişki öyle bir boyuta varır ki, Anadolu Ajansı'nda görevli 26 memur işlerini bu yüzden kaybeder.

Almanya'nın Türkiye'ye yönelik çalışması tabii ki sadece bununla sınırlı değildir. Türkiye'yi faşist propagandanın kısıncasına almak için her türlü olanağa başvururlar. Liman von Sanders ve diğerlerinin devamı olan askeri eğitimdenler düzenlenirken, açılan birçok Alman okulu ve yüksek okullara Alman öğretmenleri atanır. Bunların yanı sıra, birçok Alman filmi, tiyatro oyunu vb. yoluyla bir kültür akımının gerçekleştirilmesi ve çeşitli derneklerin açılması sağlanır. "Alman Doğu Derneği", "Almanya Türk Ticaret Odası", "Asya Savaşçıları ve Doğu Dostlan Birliği" gibi çeşitli isimlerle dernekler, odalar kurulur. Bu derneklerden birkaçının başkan-

lığını Deutsche Bank'ın İstanbul temsilcisi yapar. Böylesine geniş bir propaganda seferberliği ile, Alman faşistleri Türkiye'de etkinliklerini sürdürmeye çalışır ve bunda önemli oranda başarı da sağlarlar. Türkiye'de faşist Almanya'nın başarısından konuşulmaya başlanır.

Ama TC ile Hitler Almanya'sı arasında doğan çok sıkı bağa rağmen, Türk hükümeti I. Dünya Savaşının tersine bir politika izler. Savaşın başlangıcında hemen Almanya'nın yanında yer almaz. Tarafsız bir politika yürütülmüş gibi görünüm verir. İçerde faşist propagandanın yanı sıra, anti-komünist politikayı da hızlandırır. Buna rağmen, Almanya'nın savaşta kesin başarı kazanacağına yeterli bir güven duymadığından ilişkilerini belli oranlarda sınırlar. Savaşın gidişatına göre, bir ordan buraya, bir burdan oraya yönerge değiştiren TC, savaşın seyri kimin lehineyse ona yaklaşan bir politika izler. Savaş içerisinde yürütülen bu politika, TC'yi II. Dünya Savaşının dışında tutmaya başarır. Hitler Almanya'sının yenilgisinin kesin olarak anlaşılmasından arındırılan, savaşın bitimine bir gün kala, Hitler'e savaş ilan eder.

II. Dünya Savaşı yıllarında TC ile Almanya arasında ilişkiler her bakımdan sürmekteydi. I. Dünya Savaşında olduğu gibi bir "silah kardeşliği"ne dönüşmez. Hatta savaşın bitiminde TC'nin savaş ilan etmesine kadar gider. Burada bir geçiş daha belirlemek gerekiyor. Her ne kadar TC savaşa girmediyse de, başbakanından dışişleri bakanına kadar hepsi Almanya'nın yanında savaşa girmeye çok arzuluyorlardı. Bu, TC-Alman ilişkilerinin köklü bir temele dayandığını gösterir. Daha sonra görülecektir ki, zaman zaman Alman-Türk ilişkilerinde soğukluk ortaya çıksa da, ilişkiler yeniden güncellenir. 1941 yılında Hitler Almanya'sı ile 10 yıl süreli "Dostluk ve Saldırmazlık Paktı"ni imzalayan TC, daha sonraki yıllarda bu ilişkisini güçlendirecektir. Savaş yıllarında Türkiye ihraç mallarının %90'ını Almanya'ya satarken, Almanların ithal mallarının %75'inin de alıcısı durumundaydı. Savaş yıllarında yalnız İstanbul'da 125 Alman ticaret firması ve temsilciliği bulunuyordu. Tüm bu gerçekler, Almanya ile TC arasındaki ilişkilerin hangi düzeylere vardığını göstermektedir. Denilebilir ki, II. Dünya Savaşının uzamasının bir nedeni de bu ilişkidir. Çünkü Almanya, ihtiyaç duyduğu birçok hammaddeyi, krom vb. maddeleri Türkiye'den, yağmaladığı altınlar karşılığında rahatlıkla satın alabiliyordu. Diğer devletlerin tüm uyularına rağmen, Türkiye ticari ilişkisini sürdürmektен vazgeçemedi.

II. Dünya Savaşı yıllarında Hitler Almanya'sı ile sıkı bağlar içinde bulunan TC, Stalingrad'da Sovyet Kızıl Ordusu'nun yenilgi alması ardından SSCB'ye karşı savaş açacakları. Fakat, Stalingrad'ın Hitler ordularının başaşağı gidişini getirmesi karşısında TC de bu hayalinden vazgeçer. Böylesi bir planın açığa çıkması karşısında da, Mareşal Fevzi Çakmak'ın "şamar oğlani" gibi gövreden alırlar.

II. Dünya Savaşı Sonrasında Almanya'nın İlişkileri Geliştirme İsteği

II. Dünya Savaşı sonrasında Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkiler yeniden bir canlanma görülür. Belli bir süre Türkiye ile Almanya diplomatik ilişkilerde basit birkaç girişimle yetinirler. Federal Başbakan Adenauer, yaptığı bir konuşmada, TC ile ilişkilerin

Buna göre, Almanya'nın savaşa girmesi halinde otomatikmen, Osmanlı İmparatorluğu da katılmaya olacaktır. 12 Ekim 1914'te savaşa girme kararı tartışan İttihat ve Terakki partisi ileri gelenlerinden Mevlan-zade Rifat, savaşa Almanya'nın yanında katılma gerekliliklerini açıklarken şöyle diyor: "Almanya, Mısır'ı, Kafkasya'yı ve hatta İran'ı geri almamıza razı oldu. Böylece kuşkusuz Turan yolunu açabilecek ve Türk birliğini gerçekleştireceğiz." (age. syf: 13) İşte, Osmanlı İmparatorluğunu kayıtsız şartsız olarak Almanya'nın yanında savaşa götüren başlıca neden budur.

I. Dünya Savaşı başladığında, Osmanlı İmparatorluğu yapılan plan gereği Çarlık Rusya'sına saldırır. Ama İmparatorluğun planları kısa sürede bozulur. Almanya, Osmanlı İmparatorluğunun Suveys Kanalına inerek, Mısır'ı ele geçirmesini ister. Fakat İngiliz orduları İmparatorluk ordusunun bu yönelimini durdururlar. Savaş boyunca sadece Gelibolu yarımadasını koruyabilen İmparatorluk orduları, Mezopotamya, Suriye ve Filistin'i kaybeder. Dışarıda önemli kayıplar veren Jöntürk hükümeti, içte yoksul yerli halk ve ezilen halklar üzerinde baskıyı yoğunlaştırarak büyük vurgunlar vurur. Halkın elinde ne varsa hepsi yok pahasına gaspedilir. Kısacası savaş, çöken İmparatorluğun iflasını getirir. Ağır mali zorluklar içine giren Osmanlı hükümeti, günden güne ağırlaşan bir darboğazla karşılaşır.

Almanya savaş öncesi ilişkileriyle, İmparatorluğun fetihçi heveslerini pohpohlayarak berabere verende savaşa sürer. 1913 yılında büyük bir askeri heyeti İmparatorluk ordularını düzenlemek amacıyla gönderen Almanya, aynı zamanda Osmanlıları savaşa da hazırlıyordu. Alman-Osmanlı ilişkileri

rağmen, savaşta yenik çıkmaktan kurtulamazlar.

Alman-Osmanlı orduları girdikleri tüm cephelerden yenik çıkarlar. Filistin, Avrupa ve Doğu cephelelerinde mevzi üzerine mevzi kaybederler. Her ne kadar, Almanya Brest-Litovsk barış anlaşması ile, yeni kurulan Sovyet iktidarının savaştan çekilmesi karşılığında bazı toprakları ele geçirirse de, savaş aleyhlerine döner. Almanya ve mütefikleri 1918'de teslim olurlar.

İttihat ve Terakki yöneticileri savaşın aleyhlerine döndüğünü gördüklerinden politikalarının iflas ettiğini açıklan ilan etmeye başlarlar. 1918'in Ekim ayında bir Alman denizaltısı ile İstanbul'u terk ederler. Bu, Osmanlı İmparatorluğunun resmen yenilgi ve aynı zamanda İmparatorluğun dağıldığını da kanıtı olur. İngilizler ve Fransızlar, İmparatorluğun topraklarını kendi aralarında paylaşırlar. 30 Ekim 1918'de İngiliz hayranı İzzet Paşa ile Mondros Mütarekesi imzalanır. Başta boğazlar olmak üzere, İmparatorluk topraklarını kendi aralarında paylaşırlar. Özellikle de Kürdistan'ı aralarında paylaşan İngiliz ve Fransız emperyalistleri, burayı egemenlik altında tutmak için büyük özen gösterirler. Musul-Kerkük gibi zengin petrol yataklarına sahip alanlara İngilizler yerleşirken, Fransızlar da, Antep, Urfa, Maraş, Mardin ve Hakkari gibi alanları ele geçirirler. Böylece, I. Dünya Savaşı, İmparatorluğun dağılması ve topraklarının diğer emperyalist güçler tarafından paylaşılması ile sonuçlanır.

I. Dünya Savaşına Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu büyük fetihler gerçekleştirmek amacıyla gireler. Wilhelm Almanya'sının sloganı, "Doğu'ya itilim"di. Bu sloganla Almanlar tüm Yakın Doğu'ya hakim olacaklarını umuyorlardı.

geliştirilmesinin zorunluluğunu şu sözlerle dile getirir: "Çok uzun bir dostluk bizi Türk halkı ile bağlıyor. Bugün Türkiye, Batı savunma ittifakının önemli bir direğidir." (Türkiye'de Faşist Alman Propagandası, Johannes Glasneck, syf: 11) Savaş sonrasında ilk Başbakanı Konrad Adenauer Türkiye'nin önemini bu şekilde dile getirirken, Türk-Alman ilişkilerini yeniden canlandırmak için de girişimlerde bulunur. Türkiye ve Almanya öylesine köklü ilişkilerle sahiptirler ki, tarihin çeşitli dönemlerinde birbirine yakınlaşmaktan kaçınmazlar. II. Dünya Savaşı sonrasında da benzer bir durum kendisini gösterir. Almanya içte kendileri toparlar toparlamaz yine ilk el attığı alanların başında Türkiye gelir. Aslında, Alman tekelinin Yakın Doğu'ya karşı bitmek bilmez bir egemenlik hevesi vardır. Ve bu hevesi, Almanya biraz toparlandığında hemen ortaya koymaktadır.

Yıllar öncesinden, "Mezopotamya'ya... Öyleyse tam yol Firat ve Dicle'ye" denilerek, "Doğu'ya itilim" peşinde koşan Alman tekelileri, iki savaştan yenik çıkmanın ağır yarası ve muhteşem ezikliği altında yeniden, "Öyleyse tam yol Firat ve Dicle'ye" derler. Bu amaçlarına ulaşmak için de yine daha önceden olduğu gibi, bu yıllarda da TC'ye dayanırlar. Savaş sonrasında Almanya, "tam yol Doğu'ya" yönelmek için Türkiye ile ilişkileri canlandırdı.

1950'li yıllarda Türkiye'de de değişiklikler meydana gelir. Tek partili yönetimin yerini çok partili sistem alırken, TC, ABD'nin yeni sömürgeci durumuna gelerek Kore'ye asker gönderir. ABD'nin savaştan karlı çıkması ve emperyalizmin jandarmalığını üstlenmesi birçok alanı etkisi altına almaya da yolaçar. Türkiye, özellikle savaş içerisinde ve sonrasında kurduğu ilişkilerle ABD ile son derece yakınlaşır. Buna rağmen TC, Almanya ile de ilişkilerini geliştirmekten geri kalmaz.

1960'lara gelindiğinde Türk-Alman ilişkilerine yeni bir öge daha eklenir. TC ile yapılan anlaşma gereği, 1960'lı yılların yarısından itibaren Almanya'ya büyük bir işçi göçü başlar. Her iki devletin de kuşkusuz bu ilişkiden kendileri lehine bekledikleri yararları bulunmaktadır. TC önemli orandaki bir işsiz gücü dışarı ihraç ederken, Almanya da ekonomisi için vazgeçilmez gördüğü ucuz işgücünü elde eder. Türk-Alman ilişkilerinin tarihi "dostluğu" böylece bu kez daha değişik bir görünümde de olsa kendisini gösterir. Bu aynı zamanda Almanya ile Türkiye ilişkilerinde yeni bir sorunun gündeme girmesidir.

NATO'nun kurulması, Almanya'nın yanısıra Türkiye'nin de bu pakta katılması ilişkilerde yeni bir boyut getirecektir. NATO içerisinde, Almanya TC'yle ilişkilerini güçlendirme olanağına da sahip olacaktır.

Savaş sonrasında Almanya'nın Türkiye ile ilişkilerini güçlendirme konusunda Johannes Glasneck, "Türkiye'de Faşist Alman Propagandası" adlı eserinde şunlara değinir: "B. Alman tekelci sermayesi 1949'dan sonra Türk dış ticaretinde eski etkinliğini yeniden kazanmakla kalmamış, her zaman için uçurumun kenarında bulunan Türk maliyesini destekleme konusunda çok yönlü birçok eylemlerde başarılı de oynamış, Türkiye'yi Avrupa Ekonomik Topluluğuna ortak üye olmasına baş girişimciliği ve öncülüğü taşımıştır. 1964 yılına kadar B. Almanya, Türkiye'yi ekonomik, siyasal ve askeri etkinlik alanı haline getirmek için hemen hemen bir milyar mark yatırım yapmıştır." (syf: 50) Bu ilişki, müslümanların savunucu-

luğuna soyunan II. Wilhelm'den Hitler'e ve Adenauer ile Erhard'a kadar sürmüştür. Almanya, TC'ye yönelik olarak, geliştirdiği sürekli faşist propaganda ile bir yandan ekonomideki varlığını sürekli kılarken, diğer yandan Türkiye'yi SSCB'ye karşı bir stratejik üs konumuna getirmiştir. Denilebilir ki, savaş sonrasında ABD ile Almanya, Türkiye'ye el atarak, bu devleti kendilerine bağımlı hale getirirler.

Günümüzde Almanya ve Türkiye'ye Bir Bakış

Bu tarihsel değerlendirmelerin ışığında, günümüz Türk-Alman ilişkilerini ele aldığımızda, "silah ve ekonomi kardeşliği"nin hala devam ettiğini görmekteyiz. Almanya hala Doğu'ya açılma amacını korurken, bunun aracı olarak gördüğü TC'ye de eskisinden daha fazla destek sunmaktadır. Günümüz koşullarının önemli oranda değişiklikler göstermesi, Almanya'nın TC ile ilişkilerinde birçok yeni ögeyi ortaya çıkarmıştır.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelişi, bilindiği gibi NATO içinde planlanan ve bizzat ABD, Almanya gibi emperyalist devletlerin yakın desteği ile gerçekleştirilen bir karşı-devrimci saldırdır. Bu darbeyle, esas olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesi hedefleniyordu. Kürdistan'da Bağımsızlık Hareketinin gelişmesi, sadece Türk egemen sınıflarını değil, emperyalist devletleri de tedirgin etti. Bu gelişmelerden en çok da Almanya tedirgin oldu. Şimdiye kadar çok arzulamasına rağmen, bir türlü elde edemediği Firat ve Dicle mntıkasını, artık tümünden yitireceğini gören Almanya, faşist rejime destek vermekten kaçınmadı. Böylece, 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutarak, amaçlarına

delede elde ettiği deney ve tecrübelerden de yararlanarak, böylesi bir görevi gerçekleştirdi.

Bundan da öte, daha birçok konuda anlaşma gerçekleştirildiği açıktır. Almanya, faşist rejimin ayakta kalması için her türlü çabayı sarfetmektedir. Bugün NATO içerisinde olsun veya daha değişik kuruluşlarda olsun faşist Türk cuntasının baş destekçisi durumundadır. Nasıl ki Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünü geciktirmek için, her türlü ekonomik, askeri, siyasal ve kültürel desteği sunmuşsa, aynı şekilde bugün de 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutmak için her türlü desteği vermektedir. Türk ordusunun askeri donatımından ekonomik yatırımlara kadar, Almanya bugün faşist cuntaya büyük yardımlar sunmaktadır. Almanya'nın bu yardımları, tarihi amaçlarına ulaşma çabasının yanısıra, aynı zamanda NATO içerisinde üstlendiği bir görevin yerine getirilmesidir de. Avrupa'daki NATO ittifak birliklerinin eski NATO yüksek emir komutanı ve şimdilik görevden alınan Haig'in yardımcısı, 4 yıldızlı General Gerhard Schmuck bir açıklamasında şu sözleri söylemiştir: "1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başbakan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım' konusunda önder rolü Almanya'nın almamasını istemiştir." Bu yaklaşım günümüzde de varlığını sürdürmektedir. FAC, NATO içerisinde Türkiye masası şefi olarak hareket etmektedir. Her iki devlet arasındaki, tarihi bağlar da dikkate alındığında, Almanya'nın böylesi bir görevi gerçekleştirmesi daha mantıklı görünmektedir.

FAC, özellikle de askeri malzeme sunulması ve ekonomik yatırımlarda başa yürümektedir. Hamburg limanında askeri malzemeler haftada bir kez "Türkiye'ye yardım" adı altında gönderilmektedir. Bu askeri malzemeler arasında si-

varlığı güçlendirilirken, diğer yandan Türk ordusunun organizesine de yardımcı olunacaktır. Burada tarihi bir ilişkinin yenilenmesine tanık oluyoruz. Almanya, Türkiye'ye girmek için eskiden olduğu gibi, bu kez de askeri varlığını taşımaktadır.

Ekonomik alanda da Deutsche Bank, AEG, Krupp, Thyssen eliyle ve otomotiv sanayi alanında önemli oranda yatırımların Türkiye'ye aktırını görmekteyiz. Bugün Türkiye'de Alman firmalarının yapımını üstlendiği ve işlettiği çok sayıda firma bulunmaktadır. Son dönemlerde FAC ile faşist cunta arasında ortaya çıkan yakınlaşmadan dolayı, bu yatırımlarda bir artış göze çarpmaktadır.

Almanya ile Türkiye arasında sıklaşan ilişki, 12 Eylül rejiminin tükenişi girdiği ve artık çözümsüzlük içinde bulunduğu bugün en canlı dönemini yaşamaktadır. Almanya'nın TC'ye desteği sadece askeri ve ekonomik yardımla sınırlı değildir. Bundan da öte siyasal desteği de kapsamaktadır. 12 Eylül faşist rejim, "demokrasiye geçme" manevralarıyla uluslararası kamuoyu nezdinde, faşist ve barbar yüzüne rağmen, destek bulmak ve meşrulaşmak istemektedir. 12 Eylül darbesinin hemen ardından, Avrupa devletlerinin TC'yle ekonomik-askeri ilişkileri devam ettirmekle birlikte, insan haklarının çiğnenmesi, cezaevlerinde uygulanan işkence ve katliamlar ile Kürdistan'da yürütülen savaş, uluslararası kamuoyunun yoğun tepkilerine yol açtığından, yeni bazı sorunlar da ortaya çıkmıştır. 5 Avrupa devletinin TC'yi Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikayet etmesi vb. buna örnek gösterilebilir. Yine Avrupa ülkeleri, devlet başkanları ve başbakanlar düzeyinde 12 Eylül rejimiyle resmi ziyaretler düzeyinde ilişkilerden kaçınıldı. Fakat, cuntanın 4. yılında meydana gelen değişiklikler, Avrupa devletlerinin bu yaklaşı-

meşrulaştırılması çabalarında yine en önemli rolü Almanya üstlenecektir. Hatta, denilebilir ki 12 Eylül faşist rejimini meşrulaştırma girişimlerinde en ciddi adım Almanya atacaktır. Bu adımların en önemlisi de bilindiği gibi, geçtiğimiz Mayıs ayı sonlarında FAC Cumhurbaşkanı R. v. Weizsäcker'in Türkiye ziyaretidir.

R. v. Weizsäcker'in Türkiye'ye Gidişi ve Ortaya Çıkan Sonuçlar

Almanya'nın Türkiye ile yakın tarihi bağları ve ilişkilerinin hemen her dönemde sürmesi, bugünkü gelişmelerin temelini de ortaya koymaktadır. R. v. Weizsäcker, Türkiye ziyaretinde, açık ki bu bağları görmezlikten gelmemiş, tam tersine gezisini buna dayandırmıştır. Bugün önemli bir işçi potansiyelinin (Kürt ve Türk) Almanya'da işçi olarak bulunması, birçok nedenden dolayı bu ilişkilerin bu mevcut gücü de kapsamına almasına yolaçmaktadır.

Almanya, bu mevcut potansiyelden, Türkiye'ye el atmak ve egemenliğini geliştirmek için son derece ustaca yararlanmak istemektedir. Bunları Alman kültürünün birer misyonerleri haline getirerek, TC'ye girişini kolaylaştırmaya çalışmaktadır. Böylesi bir potansiyel kendi çıkarlarını korumak için yararlanmak istemektedir. Geçmişte olduğu gibi bugün de Almanya, gerçek amaçlarını gizleyerek, "barışçıl yayılma" planını uygulamaya çalışmaktadır. Bu işçi gücünün sorunlarını daha yakından öğrenmek için, Türkiye'ye kafiye kafiye öğretmen vb. eğitimler göndermektedir. Tüm bu girişimlerini de "insancıl" amaçlar kişvesi altında yürütmektedir. Hatta Türkiye'de yeni fabrikaların açılmasına gidererek, işçi gücünün belli bir kesimini orada konumlandırmak istemektedir.

Bu ekonomik ilişkiler dikkate alınmakla birlikte, R. v. Weizsäcker'in gezisinin daha başka nedenleri vardır. 12 Eylül faşist rejimi, tıpkı Osmanlı İmparatorluğunun çöküşüne benzer bir süreci yaşamaktadır. Faşist yüzü açığa çıkmış ve uluslararası kamuoyu bu güce lanet yağdırmaktadır. Bu nedenle, 12 Eylül rejiminin nefes almaya ve uluslararası kamuoyunda oluşan tepkileri hafifletmeye ihtiyacı vardır. Emperyalist devletlerin daha önceki yaklaşımı 12 Eylül rejimine gerekli desteği sağlayamamaktaydı. Bunu çok iyi gören Alman Cumhurbaşkanı Weizsäcker, II. Wilhelm'den daha da ileri giderek, geniş bir grupla Türkiye başkentine gitti. Kaiser Wilhelm'in Abdulhamit'in kanlı rejimine sağladığı desteği, Weizsäcker faşist bir rejime sunmaktadır. II. Wilhelm, İmparatorluğa verdiği destekle başta Kürt, Ermeni ve Makedonyalıların kırılmak üzere, gelişen isyanların bastırılmasında önemli bir rol oynamıştır. Weizsäcker ise, bugün Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesinin ezilmesini önemli derecede bir rol oynamak istemektedir. II. Wilhelm'in Kudüs'e, Şam'a vb. alanlara yaptığı gezilerin bir benzerini Weizsäcker sadece Yakın Doğu'ya değil, dünyanın birçok alanına yönelik olarak geliştirmektedir. Bu derece tarihî benzerlik, destek verilen Türk rejiminin niteliğinde de kendisini ortaya koymaktadır. Abdulhamit'in kanlı rejiminin bir devamı olan ve bugün bu rejimin uygulamalarını en vahşi bir yöntem ile geliştiren 12 Eylül faşist rejimine destek verilmektedir.

Benzerliğin sadece bunlarla sınırlı değil, Devamı Syf: 27'de

ulaşmak istemektedir.

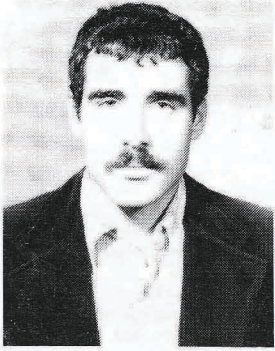
12 Eylül faşist rejimi ile Almanya arasında önemli anlaşmalar gerçekleştirildi. Bu, ekonomik, siyasal ilişkilerin yanısıra, sol'un tasfiyesini de kapsıyordu. Almanya, kapılarını sol'a sonuna kadar açtı, cuntanın şiddetle ezemedikleri papaz politikası ile eritmeyi öne hedef olarak koydu. Sol'u eritmek ve tasfiye etmek için çok çaba sarfedildi. Bununla da yurtdışına çıkan sol'un yeniden dönüşünü engelleyip tamamıyla kendi içinde eritmek istiyordu. Bugün mevcut duruma baktığımızda, bu görevi gerçekleştirmede önemli oranda başarı sağladığını görmekteyiz. Tasfiyeciler sol'un içine düştüğü durum ibret vericidir. Almanya geçmişten bu yana kendi sol'una karşı yürüttüğü müca-

lahlardan, tank ve helikoptere kadar birçok malzeme bulunmaktadır. Yine Hamburg limanında, Türkiye için sipariş verilmiş savaş gemileri inşa edilmektedir. Tüm bu malzemelerin finansmanı ise Alman kuruluşları tarafından karşılanmaktadır. %70'i Alman askeri yardım fonundan alınırken, %30'luk bölümünü ise Deutsche Bank başkanlığındaki bir banka konsorsiyumu üstlenmektedir. Bugün Alman askeri yardımında bir artış olduğunu görmekteyiz. Özellikle son dönemlerde Almanya ile Türk faşist cuntası arasında yapılan bir anlaşma gereği Okuva Ovası ve Muş çevresinde havaalanları inşa edilecektir. Bu havaalanlarda aynı zamanda Alman askeri gücü de bulunacaktır. Böylece bir yandan Alman askeri

minin da kökten değiştirdi.

Bir kez her şeyden önce, 12 Eylül rejimi öne koyduğu hedeflere ulaşamadı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek bir yana, 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir döneme girişini engelleyemedi. Bu, başta Almanya olmak üzere Avrupa emperyalistlerini de ciddi olarak tehdit eden bir gelişmeydi. Bu nedenle, Avrupa devletlerinin faşist cuntaya yaklaşımında da bir değişiklik ortaya çıktı. Başlangıçta, 5 Avrupa ülkesi (Fransa, Norveç, Danimarka, Hollanda ve İsviç) Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ndeki şikayetlerinden vazgeçtiler. Atılan bu adım faşist cuntayı meşrulaştırma girişimlerinden biriydi. Ancak burada tarihsel bir tekrarı görmekteyiz: Cuntanın

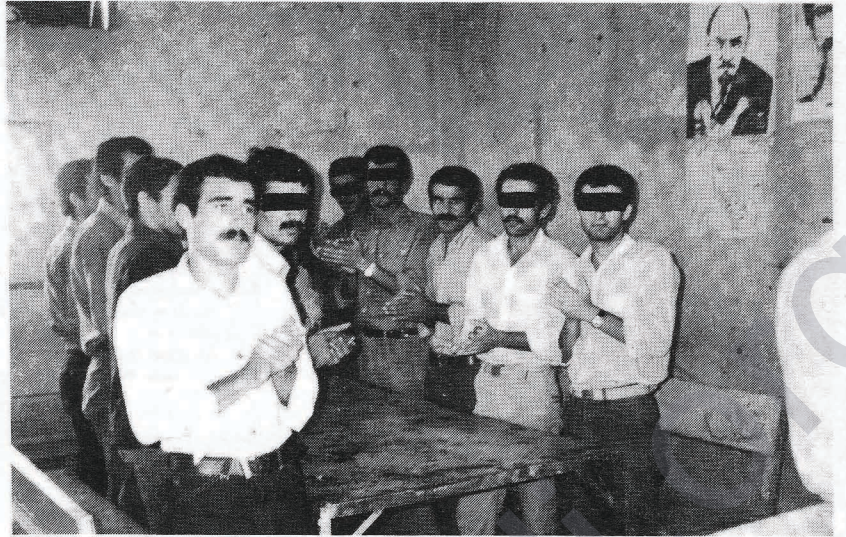
VEYSİ BADEM YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN I. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ

Viranşehir'de doğup büyüyen Veysi BADEM (Diyap) yoldaş, 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan çapında gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenerek ulusal kurtuluşçu safalarda yer aldı. Aydın kişiliği ulusal kurtuluşçu düşünceleri hızla kavramasını ve bilinçlenmesini sağladı. O, daha ilk dönemlerden başlayarak bu ideolojinin propagandasını yapan ve Partimizin ideolojisinin geniş çevrelere maledilmesinde değerli çabalar gösteren bir yoldaşımızdır. Bu çabalarını aynı zamanda, Kürdistan'daki çarpık

burjuva, küçük-burjuva ve feodal düşüncelerin teşhir ve tecrit edilmesinde de ortaya koyuyor, küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin iç yüzünü sergileyerek, bu anlayışları mahkum ediyordu.

Veysi BADEM yoldaş, 12 Eylül 1980'e kadar yoğunca yürüttüğü bu faaliyetlerin ardından Partimizin isteği üzerine cunta sonrası dönemde yurt dışına çıkarak kamplarda askerî ve siyasi yönden kendisini eğitmeye başladı. Lübnan-Filistin sahasında gördüğü bu eğitim sürecinde kendisini hızla yeniledi, kısa sürede dikkat çekici bir gelişme ortaya koydu. Özellikle ideolojik-politik olarak gelişkin bir düzeye ulaşarak diğer yoldaşlarımızın da bu yönlü eğitimine katkıda bulunmaya başladı. Veysi yoldaş, Ortadoğu'nun bu savaş alanında en ön cephede uzun süre kaldı. Nebatiye ve Arnun Kalesi gibi, her an saldırı ile yüz yüze bulunan alanlarda, bir yandan devrimci kişiliğini ve savaş gücünü geliştirirken, diğer yandan da Filistin halkının haklı kavgasına enternasyonalist desteğini sundu. Kamplarda bulunduğu sürece kişiliği ve örnek davranışları ile de yoldaşlarımızda saygı ve güven uyandırdığını bildi.

Veysi BADEM, Ramazan KAPLAN yoldaşlar PKK'nin II. Kongresi'nde

Parti II. Kongresi'nde delege olarak yeralan Veysi yoldaş, Kongre sonrasında, alınan kararların hayata geçirilmesi faaliyetlerine daha iyi hazırlanmak amacıyla Parti tarafından Güney Kürdistan'a gön-

derildi. Burada kaldığı sürece Partinin önüne koyduğu görevleri en yüksek sorumluluk duygusu ve kararlılıkla yerine getirmeye çalıştı. Kitle faaliyetlerinde yer aldı.

Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'a gönderilen Veysi yoldaş, Şirvan ve çevresinde faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Düşmanın yoğun askeri yığınak yaptığı, ihaneti yaygınlaştırmak için her türlü yöntemi denediği ve oluşturduğu hain çeteleri devrimcilerin üzerine saldırdığı bu alanda faaliyetler ancak çok büyük zorluklar ve her an ölüm tehlikesi ile yüz yüze yürütmeye zorlandı. Veysi yoldaş, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldığı bu mücadelede, düşmanın alandaki

varlığına ve tahribatlarına karşı direnişi yükseltme hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, düşman güçleriyle Şirvan-Sisem'de giriştiği bir çatışmada yüksek bir direnme gücü sergileyerek üç yoldaşı ile birlikte 1 Temmuz 1985 günü şehit düştü.

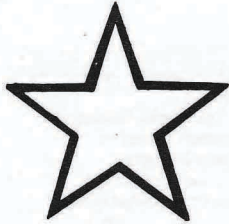
Veysi BADEM yoldaş, mücadele saflarında sergilediği olgun, kararlı ve dürüst yapıyla yoldaşlarımızın derin bir saygı ve sevgi yaratmayı bilmiş, onlara birçok yönüyle örnek olarak seçkin bir kişilik sergilemiştir. O, bu değerli özelliklerini ölüme giderken ortaya koyduğu direnişçiliği ile zirveye ulaştırarak ulusal kurtuluş savaşımızda ölümsüzmüştür. Partimiz ve halkımız O'nu zaferimize ulusal kurtuluş-direnış savaşımızda yaşatacağıdır.

DİRENİŞİN CANLI ABİDESİ VEDAT ALATAŞ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Partimiz, değerli kadrosu ve direniş geleneğimizin en soylu temsilcilerinin Vedat ALATAŞ (Zihni) yoldaşı, 1 Temmuz 1985'te Şirvan-Sisem direnişinde şehit verdi. Vedat yoldaş, diğer üç yoldaşı ile birlikte sömürgecilerle girdiği çarpışmada son nefesine kadar direndi ve baştan sona direnişle yoğrulmuş yaşamını yine görkemli bir direnişle noktalandı. Böylece O, direnişle bütünleşmiş bir yüreğin ne denli soylu olabileceğini bir kez daha gözler önüne sererek ölümsüzleşti.

Diyarbakırlı olan Vedat yoldaş, ulusal kurtuluşçu ideolojimize tanışmadan önce KUK saflarında yer almaktaydı. Ancak gelişen mücadelemizin etkisi ile ufku açıldı, içinde yer aldığı yapının olumsuzluklarını görmeye başladı ve Kürdistan için savaş vermek isteyen soylu bir yüreğin bu saflarda yer almayacağına karar vererek Hareketimiz saflarında yerini aldı. Cunta öncesi dönemde Diyarbakır alanında Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılarak çeşitli görevler üstlendi. Vedat yoldaş, mücadelesini büyük bir azim ve çaba ile sürdürdüğü bir dönemde sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından yakalanarak Diyarbakır zindanına atıldı.

İşte Vedat yoldaşın bundan sonraki yaşamı, soylu bir destanın yazılışını ifade eder. Sömürgecilerin kudurmuşcasına saldırdığı ve Diyarbakır zindanlarımızın insanlıkdışı koşulları, vahşi işkenceleri ve inanılmaz görkemlilikteki direnişleriyle dillere destan olduğu bir dönemde, bu baskı ve işkenceleri iliginde duyan, ancak sonuna kadar PKK'li kadro, sempattan ve taraftarların oluşturdukları direnme duvarının sağlam bir taşı olmasını bilen bir kahramandır Vedat ALATAŞ yoldaş. O, Diyarbakır cehenneminde üç yıl boyunca en ağır baskı, işkence ve zulme maruz kaldı ama bu üç yılın her anını iliklerine dek direnerek geçirdi. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin en sadık izleyicilerinden biri oldu; mücadelesini

yeniden dışarıda sürdürme umudunu asla kaybetmedi.

Ve üç yıllık esaretin ardından bu umudu bir gerçeğe dönüştürdü; Diyarbakır zindanlarından salıverildi. Ancak bu kez de dışarıda sömürgecilerin sıkı çemberi içerisindeydi. Vedat yoldaş, içinde piştiği direniş ruhunu bir kez daha ortaya koydu ve sömürgeci denetim çem-

berini yararak yoldaşlarıyla bağ kurdu. Artık yepyeni bir dönem başlamıştı kendisi için. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin devrettikleri direnme bayrağını bu kez Kürdistan dağlarında dalgalandıracaktı.

Vedat yoldaş, üç yıl boyunca uzak kaldığı gelişmeleri daha derinliğine kavramak ve kendisini her konuda yeni mücadele dönemine hazırlamak için Güney Kürdistan'daki Parti kamplarında askerî ve siyasi eğitim gördü. Eğitimini tamamlayınca, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele yürütmek üzere ülkeye döndü ve 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldı. Kendisini her yönüyle daha da büyük direnmelere hazırladığı bir dönemde, 1 Temmuz 1985 günü Şirvan-Sisem'de sömürgeci ordu ile girdiği çarpışmada üç yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

O, direnmenin en soylu bir örneği olarak yolunuzu daima aydınlatacak, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferlerinde yaşayacaktır.

BİR DOĞUŞUN HİKAYESİ

.....
Duyuyor musun Diyarbakır?
Duyuyor musun onların sesini?
Dinle

şimdi sıra sende.
Titre... titre
sarsılsı sarsılsı
midende bulantı
düşmana kusana kadar.
Onlar yabancısı değil sana;
sömürüye düşman...
emeğe dost

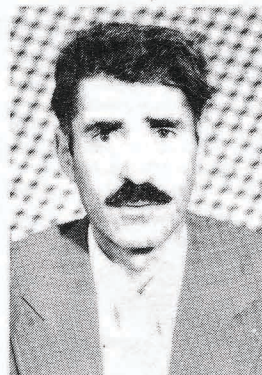
Onlar;
Newroz ateşiyle taş duvarlarını
parçalayan
Çağdaş Kawa'nın yoldaşları.
Onlar;
zindan direnişlerinin
zincir tanımayan ölümsüz
örgütleyicisi
Hayri DURMUŞ'un öğrencileri.
Onlar;
hücrelere sığmayan gür ses,
enternasyonalizmin

bükülmez bileği
Komutan Kemal PİR'in
askerleridir.
Senin değil Amed;
15 Ağustos,
onların günü bugün.
Dağlar karbeyazı
gelinliklerini giydiler
kızıl karanfil nakışlı.
Toprak en güzel kokusunu
salıyor doğaya
yara bağrından.
Müjde diyor müjde,
kuru göz çanaklarını ıslatan
sevinç gözyaşlarıyla.
En kahpe düşmana inat
müjde diyor analar
şimdi vatanda.
Yüzü gülüyor yaşlı-geç
Kürdistan'ın
şimdi yakılan savaş türküsüdür
ağıtlardan fıskıran.

ÖMERAN AŞİRET REİSİ

YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM

İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

Sömürgeci faşistler halkımıza karşı giriştikleri suçlarına her gün bir yenisini ekliyor. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne geçmeyen ve her geçen gün çöküşü derinleşen sömürgeci faşist cunta, halkımıza yönelerek savunmasız yurtseverleri katliamdan geçiriyor. Devrimcilerle yiecek vermek, onlara yataklık yapmak ve hatta ihbar etmekle suçladığı onlarca yurtseveri işkencelerde katleden sömürgeciler, bu cinayetlerine bir yenisini eklediler. Mardin'in Ömerli ilçesinde bulunan Ömeran aşiret reisi yurtsever Zübeyir YILDIRIM, Şubat 1986'da, işkenceye alındığı Mardin Tugayında vahşice katledildi.

Kurtuluş Kuvvetlerimizin geliştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan ve ordusu ile gelişmeleri önleme gücünü gösteremeyen sö-

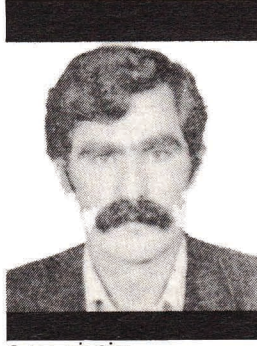
mürgeciler, Kürdistan'da bulunan aşiretlere el atarak onlarla ihanet anlaşmalarına girmeye ve milisçete grupları örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu amaçla, tehdit de dahil birçok yönetime başvuran sömürgeci faşistler kaşarlanmış birtakım aşiret reislerini bu amaçlarına alet etmeyi başardılar. Ancak bununla yetinmeyerek diğer birtakım aşiretleri de yanlarına çekmeye çalışmakta, bu konuda fazla umut bağlayamadıklarına ise alçakça yönelmektedirler. Mardin ve çevresi, yurtseverliğin köklü olduğu alanlar olarak, sömürgecilerin bu amaçlarına ulaşmalarında önemli güçlükler çıkarmaktadır. 15 Ağustos 1984 sonrasında bu alanda mücadelemizin önemli gelişmeler kaydetmesi ve düşmana yöneltilen peşpeşe başarılı eylemlerle halk kitlelerinde derin bir güvenin yaratılması ise, bu hain planları iyice işleme kılan gelişmeler olmuştur. Bu durum karşısında sömürgeciler, yanlarına çekme umudunu taşımadıkları kişileri tek tek katletmeye başlamışlardır. Ömeran aşiret reisi de mücadelemize sempati duyan bir yurtsever olarak sömürgecilerin baş hedeflerinden biri durumundaydı. İşte bu nedenden dolayı, yurtsever Zübeyir YILDIRIM'ı, alçakça işkencelerle katlettiler.

Ancak her geçen gün açığa çıkan bir gerçek var; o da bütün bu cinayet ve saldırıların sömürgecilerin Kürdistan'daki son çırpmışlığı olduğunu. Onlar çırpındıkça batacak ve döküldükleri kan gölünde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

IRTULUŞ YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLİ BİR

EDİR

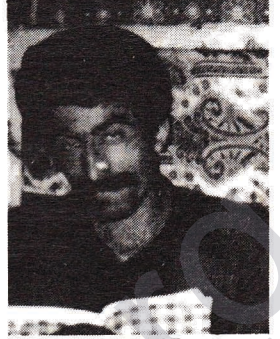
uşaklık, kalleşik işlemişti
pis bedenlerine.
Bir duvar gibiydi önümüzde
kapkaranlık, kör kütük
ve hain feodal reis takımı
birleşemedik, birleşemedik
Ağrı'yla, Palu'yla, Genç'te
birleşemedik babo
ve yenildik.
Kan akıyordu isyandan
kan akıyordu oluk oluk
körpe bedenler namlusunda
mitralyözlerin
genç ihtiyar, çoluk çocuk
ve iplerde sallandık
üstüne üstüne yürüdük
özü bedenlerimizle ihanetin
boyun eğmedik.

Sıddık BİLGİN

köle Kürdistan kadını
unutma hiçbir an bile
namus ayaklar altında
inim inim
şeref çok yabancı
onur ise paramparça
ve feryatlar
öyle acı ki
can çekiyor vatan
tükür ihanete
dağlar kadar

hançerle teslimiyeti
Berivanlar gibi
O savaştı
son kurşuna dek
dikti isyan bayrağını
Sason doruklarına
ve kayalardan attı
genç bedenini
vatan namusu için
köle Kürdistan kadını
sen de göğsünü siper et
tıpkı benim gibi

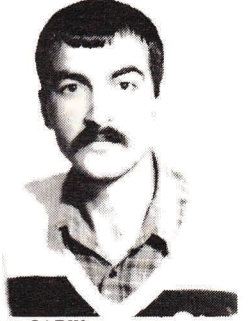

Abdülmecit YILMAZ

Çiçek SELCAN

yolun sonuna gelmedik daha
engeller var kalkmaz
kan ister her zerresi
kansız yollar kapalı
geçit vermez dağlar da
ben taşıdım bayrağımı
dalgalanıyor Eruh'ta
sıra sende artık
ağladığın yeter
ağlama arımdan
köle Kürdistan kadını
ruhuma şad da etme
ölümsüzleştirdi ruhum
onu rehber al yeter
ve taşı kızıl bayrağımı
emanetimi olsun sana
dalgalandır sen de
yarınlar rüzgarında
vatan Kürdistan için
köle Kürdistan kadını
ben bu yolda
bir kızıl ÇİÇEK'im
sen yetiştir binlercesini
bezensin KIZIL ÇİÇEKLER'le
özgürlükte son bulan
kurtuluş yolumuz....

Emin SARIK

Bozan OKTAY

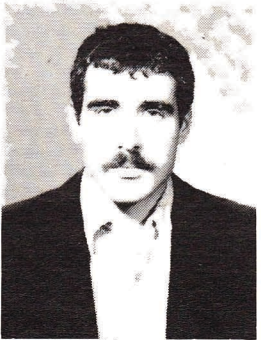
İki ayrı nesne değilse
sevdalılar
nasıl ayırsınlar ki birbirinden?
Gözümün nurusun sen
bereketli toprağım
yanan bağrıma pınarsın.
Sevdalıyım ya ben sana.
Sen de sevdalıydın
belli ki bana;
bire on verdin
bire bin veriyorsun
çünkü hep.

Benim,
mezar taşlarından
boynuna taktığın kızıl gerdan.
Benim,
o gürleyen ses
benim,
yediveren gülü
benim,
o geçit vermez dağlar.
Gözümün nurusun sen
bereketli toprağım
yanan bağrıma pınarsın.
Güzelim
güzelim MEMLEKETİM.

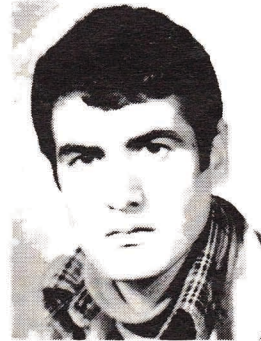
Dersim Direnişinin
Unutulmaz Militanı
Baki KAN Yoldaşı
Saygıyla Anıyoruz

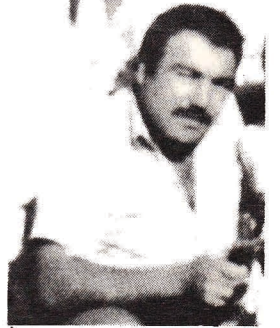
Zübeyir YILDIRIM

Veysi BADEM

Nuri ASLAN

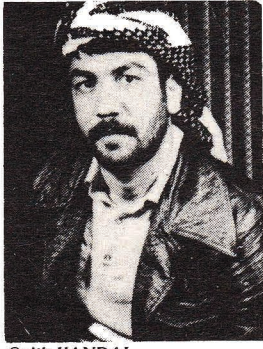

İbrahim DURMAZ

Hasan KUŞ
Vedat ALATAŞ
Edip
Yılmaz
Mervan
Ağit KÜLTÜR
Halil ... (Celal)

TEMMUZ AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ ULUSAL İ

MEŞ

Salih KANDAL

Biqulibîne rûpelên xwe
yên qirêj û gemar!
Kê li eniyê danî ev teniya
qirêj û gemar!
Kê rûçikê te reş kirîye
Kîne yê rûçikê te sipî dikin?
Wê kude here hewqas hêrsa min
Wê kude here!..
Wê kude here
gira di veşartina dilê min de
kombûye?

Ji danezanê vir de ber
qirkirina ma ne
Ezê hîn bibim çûyina xwe
Ezê bixwe binivisnim hatina xwe!
Tu dîroka bi qirêj veke çavên xwe!
Hinekî tu!?

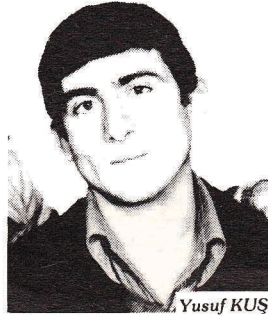
Ketin zevtê quca emperyalist
Datînin qolonî
kulmên xwe yê rizgarîxwaz
Weke gurzan giran-giran
Bi hemû xemî û rêdana xwe

Va bibîne..!
Çawan ditirsin keriyên seyan
Ji nêzîkbûna zirme-gurma
dengên lingên azadîyê
Li Qorê, li Vietnamê, mêzekê dîrok
Li Laosê, Qamboçayê, Gineyê,
Angolayê mêzeke...
Şoreşvanên azadîyê
ber bi aşîtiya bê bîni dibezin
Li bircên kelan
tên çikandin
alên destên partîzanan

Yaşar KAHRAMAN

Onlar ki yigitten yigit
onlar ki tarihin zulmünü sırtlayan
onlar ki babo
canpareleri karmlarında
dünyaya süngü ucunda gelen.
Kan vardı arpacıkta
kan vardı kan
bastık
bastık
bastık tetiğe
bilcümle şehitlerimizin anısına
parça parçaydık ya babo
parçadan parça
yolun sonunu göremezdik
evvelden
bir duvar gibi kaplamışlardı
çıkırları uğruna bile değil
parçalanmışlık işlemişti

Yusuf KUŞ

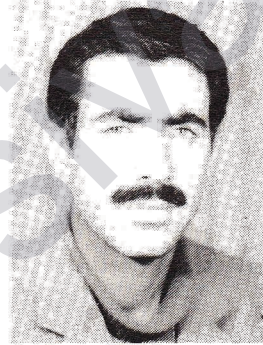
Ger li derve berdewam dibe jîyan
Nehatîbê birin
dengê stran û helbestan
Bi dengê xwe ê keleş
dixwîne mawzer.
Çiye?... çi dibe?..
ki ditirse ji mirinê!

Ji bo çê bitirsin ji mirinê!
Li ber hemû zorîyan
singvegirtin hebe

Ji bo çê bitirsin
ji îşkencê û lêdanê?
Doost hevalno!

Bila xera bibe kela zilmê
Bila xera bibe mala zilmê
Doost hevalnoo!
Bo daxwaza çêbûna welatekî
demokrat, serbixwe û azad
Bo zarok bê tirs û stûxwarî
mezîn bibin.

Ji bo sir nedin serî bidin
Giringe li ber her zorîyê
dil bi keder û kul li berxwe bide.

Selahattin AKTAŞ

Sen ki
gözümün nuruydun
berekatli toprağım.
Yanan bağırma
pınardın.
Öylesine bağlıydım ki
sana...
Bilirim sen de bana,
bire on verdin
bire milyonlar verdin
çünkü hep.

Büyüdü
kanat gerdi şahinlerin,
boy attı buğdayların,
yedi kez öldü de
dirildi
yaban güllerin.
Nasıl da kem gözle baktılar
düşmanlarımız
aramızdaki sevdaya.
Yine de kopmadık
büyüttük sevgimizi.
Sen kimdin ki?
Ben kimdim ki?
ayrabilirlerdi bizi!
Hani sevdalandık dedim ya;
benim bana sevdalanışıma
beniyor bu.

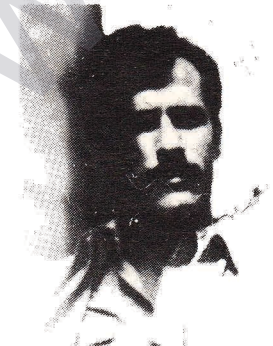
Enternasyonalist
Savaşçı
Aziz Yoldaş
Mücadelemizde Yaşiyor

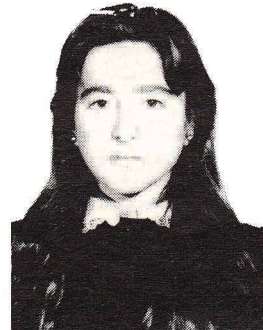
Hayrettin ERTÜRK

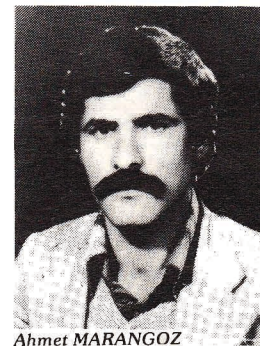
Sükrü MAN

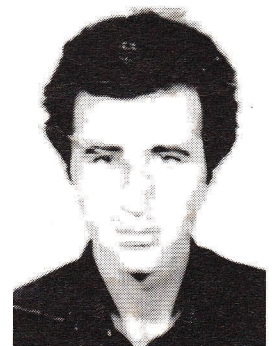
Haydar IŞIK

Türkan DERİN

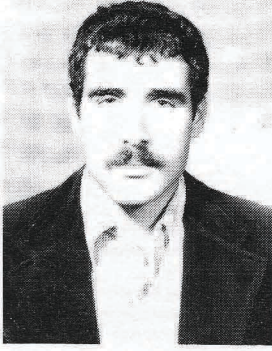

Ahmet MARANGOZ

Gazi ERKAN
İsmail
Rüstem
Hamza
Azad
Welat
Mehmet AYIŞ
Rifat

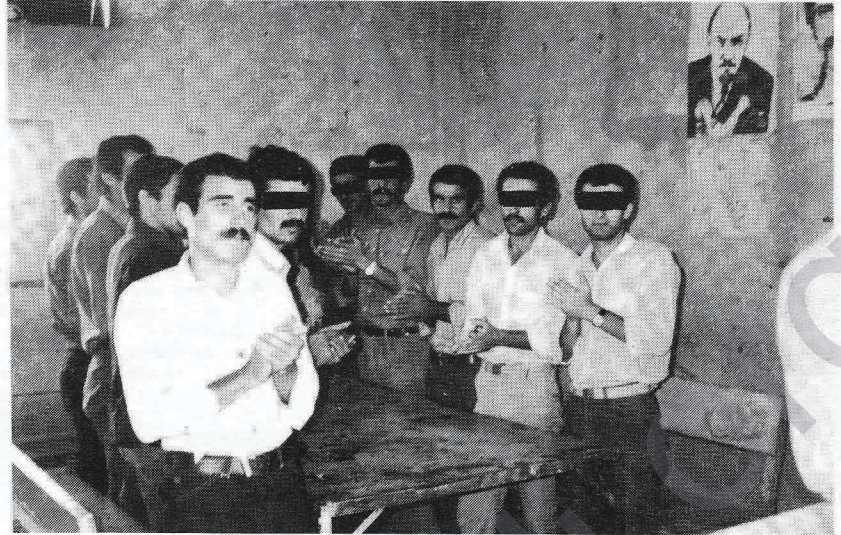
VEYSİ BADEM YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN I. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ

Viranşehir'de doğup büyüyen Veysi BADEM (Diyap) yoldaş, 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan çapında gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenerek ulusal kurtuluşçu saf-larda yer aldı. Aydın kişiliği ulusal kurtuluşçu düşünceleri hızla kavramasını ve bilinçlenmesini sağladı. O, daha ilk dönemlerden başlayarak bu ideolojinin propagandasını yapan ve Partimizin ideolojisinin geniş çevrelere maledilmesinde değerli çabalar gösteren bir yoldaşımızdı. Bu çabalarını aynı zamanda, Kürdistan'daki çarpık

burjuva, küçük-burjuva ve feodal düşüncelerin teşhir ve tecrit edilmesinde de ortaya koyuyor, küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin iç yüzünü sergileyerek, bu anlayışları mahkum ediyordu.

Veysi BADEM yoldaş, 12 Eylül 1980'e kadar yoğunca yürüttüğü bu faaliyetlerin ardından Partimizin isteği üzerine cunta sonrası dönemde yurtdışına çıkarak kamplarda askeri ve siyasi yönden kendisini eğitime başladı. Lübnan-Filistin sahasında gördüğü bu eğitim sürecinde kendisini hızla yeniledi, kısa sürede dikkat çekici bir gelişme ortaya koydu. Özellikle ideolojik-politik olarak gelişkin bir düzeye ulaşarak diğer yoldaşların da bu yönlü eğitimine katkıda bulunmaya başladı. Veysi yoldaş, Ortadoğu'nun bu savaş alanında en ön cephede uzun süre kaldı. Nebatiye ve Arnun Kalesi gibi, her an saldırı ile yüz yüze bulunan alanlarda, bir yandan devrimci kişiliğini ve savaş gücünü geliştirirken, diğer yandan da Filistin halkının haklı kavgasına enternasyonalist desteğini sundu. Kamplarda bulunduğu sürece kişiliği ve örnek davranışları ile de yoldaşlarında saygı ve güven uyandırdığını bildi.

Veysi BADEM, Ramazan KAPLAN yoldaşlar PKK'nin II. Kongresi'nde

Parti II. Kongresi'nde delege olarak yeralan Veysi yoldaş, Kongre sonrasında, alınan kararların hayata geçirilmesi faaliyetlerine daha iyi hazırlanmak amacıyla Parti tarafından Güney Kürdistan'a gön-

derildi. Burada kaldığı sürece Partinin önüne koyduğu görevleri en yüksek sorumluluk duygusu ve kararlılıkla yerine getirmeye çalıştı. Kitle faaliyetlerinde yer aldı.

Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'a gönderilen Veysi yoldaş, Şirvan ve çevresinde faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Düşmanın yoğun askeri yığılma yaptığı, ihaneti yaygınlaştırmak için her türlü yöntemi denediği ve oluşturduğu hain çeteleri devrimcilerin üzerine saldırdığı bu alanda faaliyetler ancak çok büyük zorluklar ve her an ölüm tehlikesi ile yüz yüze yürütülecek durumdaydı. Veysi yoldaş, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldığı bu mücadelede, düşmanın alandaki

varlığına ve tahribatlarına karşı direnişi yükseltme hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, düşman güçleriyle Şirvan-Sisem'de giriştiği bir çatışmada yüksek bir direnme gücü sergileyerek üç yoldaş ile birlikte 1 Temmuz 1985 günü şehit düştü.

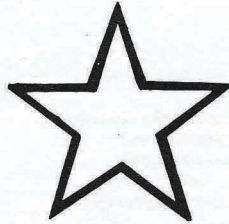
Veysi BADEM yoldaş, mücadele safalarında sergilediği olgun, kararlı ve dürüst yapısıyla yoldaşlarında derin bir saygı ve sevgi yaratmayı bilmiş, onlara birçok yönüyle örnek olarak seçkin bir kişilik sergilemiştir. O, bu değerli özelliklerini ölüme giderken ortaya koyduğu direnişçiliği ile zirveye ulaştırarak ulusal kurtuluş savaşımızda ölümsüzleşmiştir. Partimiz ve halkımız O'nu zaferle giden ulusal kurtuluş-direnış savaşımızda yaşatacağıdır.

DİRENİŞİN CANLI ABİDESİ VEDAT ALATAŞ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Partimiz, değerli kadrosu ve direniş geleneğimizin en soylu temsilcilerinden Vedat ALATAŞ (Zihni) yoldaş, 1 Temmuz 1985'te Şirvan-Sisem direnişinde şehit verdi. Vedat yoldaş, diğer üç yoldaş ile birlikte sömürgecilerle girdiği çarpışmada son nefesine kadar direndi ve baştan sona direnişle uğruşmuş yaşamını yine görkemli bir direnişle noktalandı. Böylece O, direnişle bütünleşmiş bir yüreğin ne denli soylu olabileceğini bir kez daha gözler önüne sererek ölümsüzleşti.

Diyarbakırlı olan Vedat yoldaş, ulusal kurtuluşçu ideolojimizle tanışmadan önce KUK saflarında yer almaktaydı. Ancak gelişen mücadelemizin etkisi ile ufku açıldıkça, içinde yer aldığı yapının olumsuzluklarını görmeye başladı ve Kürdistan için savaş vermek isteyen soylu bir yüreğin bu saflarda yer olamayacağına karar vererek Hareketimiz saflarında yerini aldı. Cunta öncesi dönemde Diyarbakır alanında Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılarak çeşitli görevler üstlendi. Vedat yoldaş, mücadelesini büyük bir azim ve çaba ile sürdürdüğü bir dönemde sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından yakalanarak Diyarbakır zindanına atıldı.

İşte Vedat yoldaşın bundan sonraki yaşamı, soylu bir destan yazılışını ifade eder. Sömürgecilerin kudurmuşcasına saldırdığı ve Diyarbakır zindanlarının insanlıkdışı koşulları, vahşi işkenceleri ve inanılmaz görkemlilikteki direnişleriyle dilere destan olduğu bir dönemde, bu baskı ve işkenceleri ilginde duyan, ancak sonuna kadar PKK'li kadro, sempatiyan ve taraftarların oluşturdukları direnme duvarının sağlam bir taşı olmasını bilen bir kahramandır Vedat ALATAŞ yoldaş. O, Diyarbakır cehenneminde üç yıl boyunca en ağır baskı, işkence ve zulme maruz kaldı ama bu üç yılın her anı iliklerine dek direnerek geçirdi. Mazlum, Kemal ve Hayirilerin en sadık izleyicilerinden biri oldu; mücadelesini

yeniden dışarıda sürdürme umudunu asla kaybetmedi.

Ve üç yıllık esaretin ardından bu umudu bir gerçeğe dönüştü; Diyarbakır zindanlarından salverildi. Ancak bu kez de dışarıda sömürgecilerin sıkı çemberi içerisindeydi ve her an gözaltında tutulmaktaydı. Vedat yoldaş, içinde piştiği direnişçi ruhunu bir kez daha ortaya koydu ve sömürgeci denetim çem-

BİR DOĞUŞUN HİKAYESİ

.....
Duyuyor musun Diyarbakır?
Duyuyor musun onların sesini?
Dinle

şimdi sıra sende.
Titre... titre
sarsıls sarsıla
midende bulantı
düşmana kusana kadar.
Onlar yabancı değil sana;
sömürüye düşman...
emeğe dost

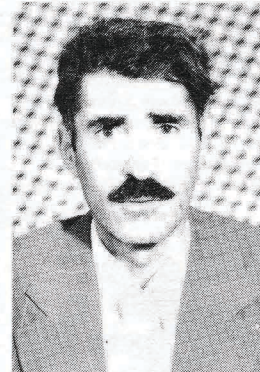
Onlar;
Neuroz ateşiyle taş duvarlarını
parçalayan
Çağdaş Kawa'nın yoldaşları.
Onlar;
zindan direnişlerinin
zincir tanımayan ölümsüz
örgütleyicisi
Hayri DURMUŞ'un öğrencileri.
Onlar;
hücrelere sığmayan gür ses,
enternasyonalizmin

berini yararak yoldaşlarıyla bağ kurdu. Artık yepyeni bir dönem başlamıştı kendisi için. Mazlum, Kemal ve Hayirilerin devrettikleri direnme bayrağını bu kez Kürdistan dağlarında dalgalandıracaktı.

Vedat yoldaş, üç yıl boyunca uzak kaldığı gelişmeleri daha derinliğine kavramak ve kendisini her konuda yeni mücadele dönemine hazırlamak için Güney Kürdistan'daki Parti kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Eğitimini tamamlayınca, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele yürütmek üzere ülkeye döndü ve 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldı. Kendisini her yönüyle daha da büyük direnmelere hazırladığı bir dönemde, 1 Temmuz 1985 günü Şirvan-Sisem'de sömürgeci ordu ile girdiği çarpışmada üç yoldaş ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

O, direnmenin en soylu bir örneği olarak yolunuzu daima aydınlatacak, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferlerinde yaşayacaktır.

ÖMERAN AŞİRET REİSİ YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

Sömürgeci faşistler halkımıza karşı giriştikleri suçlarına her gün bir yenisini ekliyor. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne geçemeyen ve her geçen gün çöküşü derinleşen sömürgeci faşist cunta, halkımıza yönelerek savunmasız yurtseverleri katliamdan geçiriyor. Devrimcilerle yiyecek vermek, onlara yataklık yapmak ve hatta ihbar etmemekle suçladığı onlarca yurtseveri işkencelerde katleden sömürgeciler, bu cinayetlerine bir yenisini eklediler. Mardin'in Ömerli ilçesinde bulunan Ömeran aşiret reisi yurtsever ZübeYİR YILDIRIM, Şubat 1986'da, işkenceye alındığı Mardin Tugayında vahşice katledildi.

Kurtuluş Kuvvetlerimizin geliştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan ve ordusu ile gelişmeleri önleme gücünü gösteremeyen sö-

mürgeciler, Kürdistan'da bulunan aşiretlere el atarak onlarla ihanet anlaşmalarına girmeye ve milisçete grupları örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu amaçla, tehdit de dahil birçok yonteme başvuran sömürgeci faşistler kaşarlanmış birtakim aşiret reislerini bu amaçlarına alet etmeyi başardılar. Ancak bununla yetinmeyerek diğer birtakim aşiretleri de yanlarına çekmeye çalışmakta, bu konuda fazla umut bağlayamadıkları ise alçakça yönelmektedirler. Mardin ve çevresi, yurtseverliğin köklü olduğu alanlar olarak, sömürgecilerin bu amaçlarına ulaşmalarında önemli güçlükler çıkarmaktadır. 15 Ağustos 1984 sonrasında da alanda mücadelemizin önemli gelişmeler kaydetmesi ve düşmana yöneltilen peşpeşe başarılı eylemlerle halk kitlelerinde derin bir güvenin yaratılması ise, bu hain planları işleme kılan gelişmeler olmuştur. Bu durum karşısında sömürgeciler, yanlarına çekme umudunu taşımadıkları kişileri tek tek katletmeye başlamışlardır. Ömeran aşiret reisi de mücadelemize sempati duyan bir yurtsever olarak sömürgecilerin baş hedeflerinden biri durumundaydı. İşte bu nedenledir ki, yurtsever ZübeYİR YILDIRIM'ı, alçakça işkencelerle katlettiler.

Ancak her geçen gün açığa çıkan bir gerçek var; o da bütün bu cinayet ve saldırıların sömürgecilerin Kürdistan'daki son çrpınıları olduğunu. Onlar çırpındıkça batacak ve döküldükleri kan gölünde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

TC'NİN AJAN, MİLİS, ÇETE ÖRGÜTLEME FAALİYETLERİ KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ GÜÇLERİNİN İNDİRDİĞİ DARBELERLE BAŞARISIZLIĞA UĞRATILDI

Ulusal kurtuluş ve devrimci hareketlerin tarihlerinde de görüldüğü gibi, devrimci mücadelenin gelişmesine koşut olarak karşı-devrim de gelişir. Karşıt güçler bile birbirlerinin boşluklarından çıkarılarak gereği yararlanır, kendi çıkar ve amaçlarını hakim kılmak isterler. Hangi güç, taktiklerini ve politikasını daha yetkin uygularsa, o kazanır. Evet, sonunda başarıya ulaşan, devrimci ve haklı olmalıdır. Fakat, şu da açık bir gerçektir ki, yetmezlik gösteren bazı ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareketler, ya yenilgiye uğrayarak yitilince geriletilmiş veya kendilerini ezilmekten ve tümüyle imha olmanın kurtaramamışlardır. Bu kural, ülkenin geneli için geçerli olduğu kadar, bir parçası ya da bölgesi için de aynı oranda geçerlidir. Düşman ve devrimci güçler genel, bölgesel ve yerel düzeylerde kendi amaçlarına uygun stratejik-taktik plan ve programlar belirler. Ve bu çerçevede dahilinde birbirleriyle mücadele ederler.

Kürdistan'ın küçük bir kasabası olan Şemdinli üzerinde de devrim ile karşı-devrimin böylesi yönelim ve çalışmaları vardır. Şemdinli, 15 Ağustos Atılımıyla ilk kurşunların patladığı, ilk bombaların gümbürdediği ve ulusal kurtuluş mücadelemizin sesini dünya kamuoyuna duyurduğu alanlardan biridir. Aynı zamanda, ülkemizin en sarp arazisine sahip olan Hakkarî'nin bir ilçesi olan Şemdinli, bölünmüş Kürdistan'ın birleştiği noktada bulunmakta, ortak sınırları olması itibarıyla Doğu ve Güney Kürdistan'a açılmaktadır. Düşman bu durumu gözönünde bulundurarak, yöreye gereken önemi vermekte ve dolayısıyla bu alan üzerine habire yüklenmektedir. Denilebilir ki, düşmanın bugün Kürdistan'da en fazla önem verip, askeri güçlerini yaydığı alanların başında Şemdinli gelmektedir. 15 Ağustos Atılımından önce Şemdinli'de sadece 80 kişilik bir düşman askeri gücü varken, bugün Şemdinli'deki asker mevcudu yereldeki halkımızın nüfusunu aşmakta, eğer buna bir de ajan-milis yapıyı da ilave edecek olursak, Şemdinli'de neredeyse kişi başına ortalama 1-2 silahlı düşman gücü düşmektedir. Bu, düşmanın küçük bir kasabaya ne kadar ağırlık verdiği göstermektedir.

Alan üzerinde savaşan güçler, çeşitli düzeylerde kıyaslandıklarında ve yine kendisini dayatan zorluklar ifade edildiğinde, devrimci güçlerin kaydettiği gelişmelerin önem ve değeri daha çok kavranacaktır. Sömürge bir halkın olanakları ile sömürgeci bir devletin olanakları arasındaki fark kıyaslanamazdır. Düşman, çağın tüm gericiliğinin desteğini arkasına alıp, kendi teknik üstünlük ve maddi imkanlarına dayanarak devrimci güçlere karşı bir imha seferi yürütüyor. Devrimciler ise, sadece sömürge bir halkın kararlı desteğine, yüksek azim ve fedakarlığına, güçlü ideolojilerine dayanarak çetin bir mücadele sürdürmektedirler. Yılın mevsim farklılıkları düşman açısından önemli bir engel oluşturmaz; fakat, devrimci mücadele üzerinde önemli bir etkileyişi faktördür. Düşman mevsim koşullarını gözönünde bulundurarak, faaliyeti yürüten güçlerin çalışmalarında engeller çıkarmaktadır. Özellikle Kürdistan'ın büyük bir bölümünde çok ağır ve sert geçen kış, böylesi bir özelliğe sahiptir. Hakkarî, dolayısıyla Şemdinli

iklimi çok sert geçen bir yöremizdir. Adeta komşunun komşuya gidemediği ağır kış koşullarında, Kurtuluş Birlikleri hem sömürgecilerle, hem de bu çetin doğa koşullarıyla boğuşarak ulusal kurtuluş mücadelemizi ilerletmektedirler. İşte bu olumsuz koşulları yarattığı çeşitli boşluklardan yararlanan sömürgeciler, 1985-86 kışı boyunca kendi teknik üstünlüklerine de dayanarak Şemdinli'de yurtsever halkımız üzerinde her çeşit zorba işkence, tutuklama, yerinden sürme, zorla milisleştirme... faaliyetlerine hız verdiler. Aynı zamanda, şimdiki dek görülmeyen bir düzeyde sözlü ve yazılı propaganda kampanyası sürdürdüler. Gönüllü silah alan, kendisini çoktan satmış, vatan haini çok az uşak bir gürhün dışında, yurtsever halkımızın eline zorsa silah tutuşturup kendilerine o, meşhur köy korucuları adını taktılar. Bunlara zorla nöbet tutturuldu, sömürgeci birlikler önünde rehberlik yaptırıldı. Yol boyları ile yerleşim alanları üzerinde mütemadiyen dolaşan helikopterlerle PKK'ye, önderliğine ve Kurtuluş Kuvvetlerine yönelik asılsız, karalayıcı; ama özünde kendi zayıflıklarını ele veren broşür ve bildiriler dağıtıldı. Bunun yanı sıra sömürgeci yetkililer köylerde sistemli bir biçimde halkı zorla toplayıp, içreç propaganda kampanyaları yürüttüler.

1986 ATILIMIYLA MÜCADELEMİZ DAHA DA YÜKSELİYOR

Karların erimesi ve mevsim koşullarının elverişli hale gelmesiyle beraber, Şemdinli'de devrimci mücadeleyi hızlandıran Kurtuluş Kuvvetlerinin faaliyetleri, sömürgeciler ile uşakları, vatan hainleri üzerinde çok etkisi yarattı. Kendisini "güven" ve "huzur" içinde hisseden sömürgeciler ve çeteleri, devrimci faaliyetlerin kabarmasıyla neye uğradıklarını şaşırarak korku ve panik içine girdiler. Daha önce getirip yerleştirdikleri askerlerle her köyü bir karakola çeviren sömürgeciler, ağır kış koşullarından faydalanarak bu kez bu birliklerinin yerine, eline zorla silah tutuşturdukları veya sakladıkları silahları çıkarttırdıkları halktan unsurları, "Köy Korucuları" adı altında görevlendirip kendi askeri güçlerini belli noktalarda topladılar. Böylece kendi esas güçlerini kullanmadan ve ypratmadan Kürdistan'da denetim kurup, sürdürdüklerini umdular. Fakat, HRK birlikleri yeni atılımla beraber köylere girip, propaganda, köy toplantıları ve silahsızlandırma eylemlerine yoğunluk kazandırdılar. Çok sınırlı bir kesim dışında, devletin silahlandırıldığı unsurların hepsi, adeta Kurtuluş Kuvvetlerini bekliyorlarmışcasına onlara kucaak açtılar. Devletin büyük umut bağladığı bu yapı, Kurtuluş Kuvvetleri karşısında yıkımlendığı görevlerin hiç birisini yerine getirmede, getiremedi. Tam tersine, devletin kendilerine zorla yüklediği görevlerden ötürü büyük bir eziklik duyup, bu durumlarını kanıtlaya gayretliyle Kurtuluş Kuvvetlerine ellerinden gelen yardım ve desteği sunarak gerçek tutumlarını sergilediler. Bu durumu sezen düşman, kendisine uşaklık yapanları aracılığıyla, aralarında korku ve tedirginlik yaratmak istedi. Ama tüm uğraşlarına rağmen düşmanın devrimcilerle halkı karşı karşıya getirme politikası, Kurtuluş Kuvvetlerinin güttüğü uygun taktik, politika ve propagandalarla başarısız

kalındı.

Bazı köylerde, devletin köy korucuları diye adlandırdığı unsurların silahsızlandırılması, devleti yeni yönelimlere ve yeni tedbirler geliştirmeye itti. Daha önce birçok köyden kaldırılan karakolları yeniden oluşturuldu. Karakolların gücü sayısal ve niteliksel olarak takviye edildi. Bu alanda köy korucuları olarak görevlendirilen köylülere güvenilmediğinden, kontr-gerilla eğitime tabi tutulan ve devlete bağlı güvenilir unsurlar yeniden kurulan karakollara ve oluşturulan seyir birliklere alındı. Ve bu durum, bütün Şemdinli için örnek teşkilatlanma olarak gösterildi. Bu yöntemle de, halk sindirilip, Kurtuluş Kuvvetlerinin yarattığı etki ortadan kaldırılmayınca, bu serdar daha başka oyunlara başvurdu. Diğer alanlardan getirdiği güçlerin katılımıyla operasyonlara başlayan sömürgeciler, ajan-milis yapıya cesaret vermektin, "Falan dağın, falan mıntıkasında, falanca köyünde çatışma çıktı. Teröristlerden iki kişi öldürüldü, biri yaralı olarak ele geçti. Girilen çatışma sonucu bölücüler alandan sökülüp atıldı" vb. türünden asılsız haber ve propagandalar yaydı. Buna rağmen etkinlik sağlayamayan düşman, yaygın pus kurma taktiklerine başvurup, sızmalara karşı, çetelerle birlikte köyü ve köylüyü "korumaya" koyuldu. Bazı devrimcilerin başına ödül koyarak, öteden beri uygulayageldiği bir yöntemle başvurdu. Kendi çaresizliğinin bir sonucu olarak böyle bir yöntemle başırdan düşman, diğer yünden de PKK önderliğinde gelişen devrimci mücadeleyi kişilere bağlama amacını alçakça gütmüştür. Kişileri ön plana çıkarıp, mücadelenin sanki bir parti önderliğinde ve onun ideolojisi ışığında değil de, bir kişinin istek ve keyfiyetiyle sürdürüldüğü, onun da başı eildiğinde "bölücü" ve "yıkıcı" faaliyet adına bir şey kalmayacağı, "huzur" ve "güven" ortamına kavuşacağı imajını vermekte, böylece mücadeleyi küçümsemekten devrimcileri karalamaya, yalan ve asılsız propagandalar yaygınlaştırmaya dek çeşitli biçimlerde psikolojik savaşı da sürdürmektedir.

EYLEMLER BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

26 Mayıs 1986 günü, devlete resmi olarak milislik yapan bir şahıs, Nerkola köyünü basan Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, taştığı Sminof marka silahı kamulaştırılarak silahsızlandırıldı. Halkın önünde bu kişi şahsında ajan-milis yapı teşhir edildi. Ayrıca bu şahıs sert bir şekilde uyarılarak serbest bırakıldı. Gerçekleştirilen bu ilk eylemle Kurtuluş Kuvvetleri bu yapı üzerine kararlılıkla gideceklerini gösterdiler.

Bu eylemin ardından Şemdinli ilçe merkezinin dahilinde sayılabilecek ve yakın bir mesafede bulunan Nehriye köyü silahsızlandırıldı. Köyde feodal-komprador bir aile ikamet etmektedir. Tarihten beri bu aile sömürgeci devlete hizmet etmektedir. Köy, 1985 yılında seyir komando birliğinin üslediği bir yerdir. 30 Mayıs 1986 günü saat 24.00 saatlerinde Kurtuluş Kuvvetlerince sarılan köy denetim altına alındı. Yapılan baskın operasyonunda, Reşit ve Selahattin Çiftçi'ye ait kalaynikof marka silah saklandığı yerden çıkarılarak kamulaştırıldı. Bu şa-

hıslar köy halkı önünde teşhir edildi, işledikleri suçları bir daha tekrarlamaları konusunda kati bir şekilde uyarıldılar. Gerçekleştirilen bu eylem, düşmanın en güçlü olduğunu sandığı alanda bile Kurtuluş Kuvvetlerinin ajan-milis yapı üzerine ısrarla yürüyeceğine dair kararlılığı, oluşturulan ajan-milis yapının ise kofluğuna bir kez daha gösterdi.

Kurtuluş Kuvvetleri aynı süreçte Güney Kürdistan sınırında bulunan Herki köyünü, gerçekleştirdikleri kararlı ve planlı bir operasyonla tümünden silahsızlandırdılar. Büyük bir disiplin ve başarıyla yapılan ani baskında, devletin umudunu bağladığı köy korucuları tesirli hale getirilerek hiçbir direnişte bulunmadan silahlarını kurtuluş kuvvetlerine teslim etmek zorunda bırakıldılar. Eylemde, devletin dağıttığı silahların tümü (14 adet piyade tüfeği) kamulaştırıldı. Devletin girişimleri ve ilkel milliyetçiliğin fiili teşviğiyle oluşturulan bu yapıyı dağıtan silahsızlandırma eylemlerimiz, sömürgeci-faşist Türk devletini

savruldu. İkel-milliyetçiler de el altından haber göndererek, silahımı teslim edenleri tehdit edip çetelerden silahlarını teslim etmelerini, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı kullandıklarını istedi.

Türk devletinin her eylemden sonra geliştirdiği propagandalarda görüldüğü gibi, bu eylemden sonra da yeni bir asılsız iddia ortaya atıldı ve şöyle denildi: "Aslında Apocuların bu alandaki gücü 5-6 kişidir. Bunların köy basacak, silah toplayacak güçleri yoktur. Apocular Barzanilerden peshmerge gücü getirerek bu tür eylemler yapıyorlar." Bu iddia, TC'nin gazete, broşür vb. yayımlarında yer alan, "Apo desteksiz kaldı", "Barzani Apoculara yaptığı desteği kestiğini açıkladı", "Apocularla Barzaniler arasında çatışma çıktı" gibi iddialarla karşılaştırıldığında, faşist Türk sömürgeciliğinin yalan, iftira ve karalamayı kendisine bir yöntem olarak seçtiği açıkça görülecektir.

Eylemin ardından Güney Kürdistan'da devletin bizzat öngütlediği işbirlikçilerin hareketine geçmesi, Kurtuluş Kuvvetleri ile halka karşı her göreve amade olmaları, yerlerinde bile duramayıp, ortalıkta fır dönmeleri Türk devletinin siyasi uzmanlarıyla, büyük bir askeri birliğin koruması altında, Herki köyünde gündüz ortasında toplantı yapmaları, toplantıda PKK'ye karşı "etkin" kararların alınması, ilkel-milliyetçiliğin, işbirlikçi Kürt ege-

men sınıflarının maskelerini bir kez daha düşürmüştür. İşbirlikçiliğin, Kürt hakim sınıfların sınıfsal çıkarlarına ve geleneksel karakterlerine son derece uygun olduğu pratikte kanıtlanmıştır.

Halkımızın PKK'ye, onun önderliğindeki ERNK'ye olan bağlılığı ve Kurtuluş Kuvvetlerinin sabırlı ve kararlı çalışmalarıyla düşmanın oyunları boşa çıkarılıp, ilkel-milliyetçi Kürt egemen sınıfları geriye adım atmak zorunda bırakıldılar. Kurtuluş Kuvvetlerine ağırlık yönelmeyen bu güçler, çeşitli kompo ve entrikalara başvurmaktalardır. Alanda bulunan aşiret ileri gelenleri, gönderdikleri haberler ve yaydıkları çeşitli propagandalarla tarafsızlıklarını beyan etmektedirler. Gelişmeler, devrimci hareketin güçlenmesi ile bunlardan bir kesiminin tarafsızlaşacağını, bir kısmının da devrimci güçlerden yana tavır alınacağını, diğer bir kesiminin ise özkendilikle işbirliği içinde olmaya beraber taktik gereği böyle bir tavır alacağını göstermektedir.

- Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
- Kahrolsun İşbirlikçilik, Ajan-Milislik ve Çetecilik!
- Yaşamın Halkımız TC'ye ve Yerli İhanete Karşı Yürüttüğü Vatan Mücadelesini!

gittikçe Kürt reformistlerini çıkar-
mıştır. UDG milisliğin en sinsi biçimidir.
Bugün yaşanan milislik olayı iyice gözlemlenirse, 1978-80 dönemi-
ndeki sınıflı yapı ve gruplar üzerinde
birleştiği iyi anlaşılır. 1983'te çıkarılan bir yasayla muh-
tarların denetiminde milisliğin siyasa-
l zeminini yaratılmak istenmiştir.
1984 Ağustos Atılımı, ve 1984 sonbahar ordu taarruzlarındaki başarısızlık, Türk faşist devletin
milisliği yasallaştırmasına yol aç-
mıştır. Milisliğin dayandığı sınıfsal zemin
Kürdistan'daki hakim sınıflardır. Bunlar, ağalar, aşiret reisleri,
kabile büyükleri ve kompartolarla, etkin feodal-dini otorite-
lerdir. Ancak milislik yalnızca bunlarla sınırlı değildir. Kürdistan'da
yaşayan azınlık milliyetler de geliş-
tirilen çetecilik için toplumsal zemindir.
Sason'da, Ermeni katliamlarıyla
birlikte buraya milisleştirilerek yerleştirilmeleri, 1985'te ulusal
kurtuluş mücadelesine karşı milisleşmelerini kolaylaştırmıştır.
Siirt'teki özümsemiş mütegalibe ve bürokrat Arap azınlığı daha
baştan milisliğe soyunmuştur. Yobaz ve gerici din çevreleri çeteciliğin
başka bir zemindir. Siirt, Pervari, Sırnak vd. yerlerde bu çevreler
milislikte etkin olmuşlardır. Kürdistan'daki mahkum potansiyeli, çeteciliğin
beslediği diğer bir kaynaktır. Hırsız, işsiz, lümpen, kumarbaz ve benzerlerinden oluşan toplu-
mun de-klase, tortu kesimleri milisliğe
zemin olmaktadır. 1985'te Sırnak'ta etkin çete grupları bu öğelerden
oluşturulmuştur. Kitlelerin düşünsel
geriliği, aralarındaki çekişmeler, henüz devrimci düşünce ve örgütlenmeyle
bütünlüklenemeyen durumları, düşmanın milislik oyununa
zemin yaratmaktadır. Ajan ve muhbir ağı,
çeteciliğin etkin bir aracıdır. Nitekim Midyat, Nusaybin, Şirvan vd. yerlerde milisliği
ajanlar örgütlemiştir. Mezhep ayrı-
lıkları sömürgecilerin milislikte da-
yattığı başka bir araç olmuştur. Milisliğin
diğer bir kaynağı, ihanetçiler, uşak reformist güçlerdir.
Cezaevlerindeki "Genç Kemalistler", Yıldırım-Şahin çetesi ve dışarıdaki
Semir, Süleyman vd. uzun tırları ile KUK-SE, Peşeng vd. güçler
sinsi milisliğin görüntüleridir.

Kürdistan'da varolan bu zemine ve sömürgeciliğin deneyimine rağmen,
milislik kolay oluşturulan bir kurum
olmamıştır. Ağalar bile başta çekimser
davranışlardır. Köylülük ise büyük bir
direniş içine girmiştir. Van, Siirt ve Hakkari'de
aşiret reislerinin çoğu tam feodalliğe
dönüşmemişlerdir. Ağırlıklı olarak uşak
olmalarına rağmen, maddi olmayan otoriteleri;
aşiretlerin kısmen çözümleri; Irak örneğinden
dolayı çeteciliğe tavırları; PKK'nin aşiretler
arasında yoğunlaştırdığı ulusal birlik ve
direnmeyle temel alan mücadelesinin
yarattığı ideolojik, politik ve örgütsel etki
sömürgeciliğin milislik oyununu ciddi oranda
darbelemiştir. Beytüşşebap'ta Jirka ağaları;
Tahir, Hacı Durban, Kokek vd. ler silah alınca,
aşiretten 100 civarında aile göçmüştür.
Aşiretin çoğunluğu silah almamıştır.
Beytüşşebap'ta, Mamxuran ağası Hasan'ın
bütün zorlamalarına rağmen aşiret silah

almamıştır. Van'da uşaklığa başta soyunan
Sidan ağası Sadun, Yezdinin ağası
Abdurrahman'ın Faris ve Şerefan ağası
Mustafa'ya aşiret tepki duymuş; ulusal
kurtuluş güçleri 1985 bahar ve yazında,
aralarında Xavistan ağası ve Yezdinin ağası-
nın oğlu da olmak üzere otuz civarında
çeteyi vurunca, Çatak, Başkale ve Hakkari
(merkez) de milislik tutmamıştır. Sömürgeciler,
Temmuz 1985'te Van'da ağalarla bir toplantı
yaparak kendilerini tehdit etmiş ve
alanlarına yollanmışlardır. (4*) Sırnak'ta
köylülük olduğu gibi direnişmiş, çetecilik
Alihan Tatar ailesi ve toplumun tortularıyla
sınırlı kalmıştır. Köylülüğün tepkisi ve
devrimci etkinlik o kadar fazla olmuştur ki,
Sırnak'ta devlet olarak bilinen bu aile
tümyle şehre sığınmış, evleri basılmış,
benzinlikleri yakılmış, altı kişileri öldürülmüştür.
Yine de milislik ağalar ve aşiret reisleriyle
başlatılmıştır. Sırnak'ta Alihan Tatar,
Eruh'ta Mihemed Hessem, Beytüşşebap'ta
Jirka ağaları, Mamxuran ağası Hasan,
Çatak'ta Sidan ağası Sadun, Yezdinin ağası
Abdurrahman'ın Faris, Zevki aşiret reisi
Şemsettin, Şerefan reisi Mustafa (Başkale),
Pervari'de Adıyanlar reisi Emin Özcan,
Çukurca'da Pinyanlar reisi Macit, Yüsekova'da
Yukarı Pinyanlar reisleri Zeydanlar,
Şemdinli'de bazı Gerdi kabile reisleri
milisliğin öncülleri olmuşlardır...

Türk faşist-sömürgeciliği, yükselen
mücadele karşısında acizliğini aşmak için
aşırı çaba sarfetmiştir. Ağalar ve aşiret reisleri
ekonomik olarak teşvik edilmiştir. Tapu-
lar verilmiş; sınır ticareti onların
değeriyle oluşturulmuştur. İl ve ilçe parti
başkanlıkları bunlara teslim edilmiştir.
15 Ağustos 1984 Atılımıyla birlikte, daha
önce haklarında ölüm kararı çıkarılan ve
haklarında karar radyoda da okunan Jirka
ağaları generalleri görmüş; helikopterlerle
dolaştırılan bu ağalara, yüzbaş rütbeleri
verilmiştir. Tehdit, etkileyici öge olmuş,
fakat çıkarlar uzlaşmıştır. Çünkü PKK'nin
1982-85 mücadelesi ağaları zor duruma
sokmuştur. Sonuçta bu güçler sınıf çıkarlarını
tercih etmişlerdir. (5*)

Ağalar silah almaması G. Kürdistan'daki
aşiretçi-feodal önderlik oldukça etkileyici
olmuştur. 1984 Aralık'ında MİT, Mardin ve
Diyarbakır'dan T-KDP adına birkaç ajan
bunların yanına yollamıştır. Türk devletin
Hakkari'deki büyük dayanacağı Zeydanlar
aynı dönem, aşiretçi-feodal önderlikle
görülmüştür. Toplantının ardından Zeydanlar
Van'da Ferit Melen'le görüşmüş ve Beytüşşebap'ın
Piroz köyünde Jirka, Gewda, Mamxuran ağa-
larıyla görüşme yapmışlardır. Bu toplantılar
ardından silah almalar başlamıştır. Ordu-
nun şu iki belgesi gerçeği çok açık göstermektedir:
"... Buluşlarında ... kod adlı şahsın bulduğu
15-20 kişilik grubun Uludere'de Jirki aşiret
ileri gelenlerinden Salih isimli şahıstan 2
milyon istedikleri, Salih isimli kişinin durumu
Jirki aşireti Tahir Adıyaman'a bildirdiği,
Tahir Adıyaman'ın şiddetle karşı çıktığı ve bir
kurye göndererek durumu I-

KDP merkezine bildirdiği, buradan gelecek
direkteğe göre hareket edeceği..." (J. Gn. K.İğünm
04 Haziran 1985 Gün ve İst. 3590-158-85/İst. Şub. İst. KB. sayılı mesaj emri).
Nitekim, aşiretçi-feodal önderlik aynı dönemde,
PKK'nin etkilenebilmeleri varsayımıyla Zaxo
komitesinde sınırlı olan aydınları aldı,
yerlerine toplumun tepki duyduğu
aşiretçi unsurları atadı. Lak-1'e sorumlu olarak
yollanan ve Sami Abdurrahman'la bağları
açık olan ... adlı unsur, sınırda Türk
ordusuyla aynı işlevi gözecek olan sınır
muhafaza müfrezeleri oluşturmaya çalıştı.
Sınra yerleştirilen bazı ağalar vastasıyla
Türk ordusuna ihbarlar yapıldı. "Md. 1: İlgili
emirle Kuzey Irak'taki kamplarda üslenmiş
bulunan 100 (yüz) kadar PKK elemanının bir
hafta içerisinde öncelikle Habur Suyu
güzergahı olmak üzere sınır geçip Türkiye'ye
girecekleri yolunda bir haber alındığı ...
pusuya düşürülmesi için gerekli tedbirlerin
alınması..." (7. Kol. Ord. Sınır Kom. K.İğünm
01 Haziran 1985 Gün ve İst. 7130-933-85/896
sayılı mesaj emri)(6*). Aşiretçi-feodal önderlik
doğrudan PKK üzerine yürümediğinden,
saldırıları kendisine bağlı milis gruplarına
yaptırıyor. Bütün bunları, sözümlenmiş Türk
ordusunun Güney Kürdistan'a girmesini
engellemek adına yapıyor. Ama, bu olumsuz
konumlarının temeli, Kürdistan'da aşiretçi-
feodal sınıfın ve küçük burjuva politikacılığının
sömürgecilerle milislik bağlarıyla bağlı
oluşlarındadır başka bir şey değildir. (7*)

Milisliğin IKP ortaktır. Hainlerin beşiği olan
IKP, aşiretçi-feodal önderliğe baskı yapmış,
PKK'yi silahsızlandırmak istemiştir. Lak-1'de
KUK-SE, Peşeng ve Sami Abdurrahman'ın
çetelerini toplamış, açıkça, "PKK'yi önleyeceğiz"
propagandasını yaymışlardır. Amadisi
mmtkasında bir grup devrimciye pusus
kurmuşlar, ancak pusuları boşa çıkarılmıştır.
Nihayet Nisan ortalarında Zaxo'da sekiz
PKK kadro ve savaşçısı pusus kurarak şehit
etmişlerdir. Halkın başkaldırısı varan
tepkisini zorla önleyen aşiretçi-feodal
önderlik, komployu himaye ettiği için
açıkça gösteriyor. İKP, bununla da kalmadı;
Sırnak'ın Gundiké Mellé köyünde KUK-SE'li
çete sömürgecilerden 15 silah olarak,
helikopterlerin denetiminde devrimci
avına çıktı, Mayıs 1985'te olan bu girişim
sonra, çete üyeleri açıkça faşist ordunun
birimlerine katıldılar. (8*)

Asker ve yüzbaşlılar vurmaktan aranan
unsurlar silah verilerek milisliğe
koşuldu. Sırnak ve Sason'da bu tür
unsurların sayısızlarıdır. Bu durum burjuva
basınına bile çok açık olarak yansımıştır.
Yeni Gündem, 17-23 Mart 1986 sayısının
23. sayfasında, 1975'te Agit Kaya'yi öldür-
mekten sanık Abdurrahman Sezgin'in Siirt
savcılığı tarafından gıyabında 12 yıla mahkum
edildiği halde, Eruh bölgesinde milis bölge
sorumlusu olan Mehmet Olgaç (Mehmed Hessem)
tarafından 1985'te milis yapıldığı ve bu
unsurun 1986 Şubat'ında Sağlık köyünde
80 koyun kaldığını belirt-

mek zorunda kalmıştır. (9*) 1980'de Hakkari'nin
Maryunus köyünde, köylülerle askerler
arasında meydana gelen çatışmada 30
civarında asker öldü. Bu köylülerin bir kısmı
1985 Kasım'ında silah alma karşılığında
teslim oldular ve 1986 Şubat'ında PKK'li
adı altında televizyon çıkarıldılar. Resmi
muhtarlık kurumu çeteciliğinin zorunlu
aracı yapıldı. Bu nedenle yüzlerce muhtarın
istifa ettiği ya da istifa ettirilip tutuklandığı
basına yansımıştır. Aile ve kabile çekiş-
kileri körüklenerek silah verildi. Bazı
alanlarda bu "vatanşahsi" zorunlu kurumu
haline getirildi; bazı alanlarda para-
yayla teşvik edildi; bazı alanlarda ise
insanlar provake edilerek silah verildi.

Milislik resmi olarak 1985 Mart'ında
başladı. Başlangıçta bunlar gevşek bir
şekilde köylüler ve karakollarda nöbet
tutuyorlardı. Köylüler ve çevresine devrimcileri
sokmamakla sorumluydular. Ulusal kurtuluş
savaşlarına katılmaları önlenemediler.
Gittikçe devriye yöntemi çıkarıldı. Operasyonlara
koşuldu. Temmuz 1986'da feodal rütbe
verilerek, silah yönünde yetkinleştirilip,
bir kısmı para-ayayla teşvik edilerek,
düzenli operasyon birimleri haline getirildiler.
Kazalarda resmi çete büroları oluşturuldu.
Telsiz verildi. Başlarına savaçlar, askeri,
siyasi danışman olarak yerleştirildi. Bölgesel
yönetimleri oluşturuldu. Eruh'ta Mehmet
Olgaç, Sırnak'ta Süleyman Tatar, Beytüşşebap'ta
Jirki ağası Tahir Adıyaman, Pervari'de belediye
reisi Emin Özcan, Çukurca'da Macit Ağa vb.
leri bölge sorumluları oldular. 1986 Mart'ında
çıkarılan bir yasayla çete ve muhbirler,
devlet memurluğu statüsü verildi. Göm-
rülüğü üzere, milislik adım adım gelişme
göstermiştir.

Milislik şiddetle gelecek bir karşı-devrim
örgütlenmesidir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin
gelişmesine paralel olarak, hedeflenen bir
özel savaş, bir karşı-devrim otoritesidir.
Sömürgeci otoritenin Kürdistan'daki
varlığını yegane cisimleşmesidir. Bu nedenle
sömürgecilerle savaş, milis ordusunu da-
ğıtmaktan geçmektedir. Sömürgeci egemenlik,
zor ve Kürdistan'daki ağırlıklı hakim sınıf
olmak üzere varolan sosyal zemin milisliği
olanaklı kılacaktır. Tabana doğru, zorlan-
mış ve kandırılmış orta-yoksul köylülüğün
oluşu, bu yapıyı dağıtmak ve işleme-
mek için, temelde şiddet olmak üzere, siyasal
zor ve iknaya da başvurmayı ve bunları
kazanmayı zorunlu kılmaktadır. Bu yapının
tahribatını önlemek, bu yapıya karşı
mücadelelenin zorunluğunu daha iyi
göstermektedir. 1985 Mart'ında Sason'da,
Giya Ağanın şikayetiyle sekiz devrimci
şehit oldu. 1985 Haziran'ında çeteler Çatak'ta
üç devrimciyi şehit ettiler. 1985 Eylül'ünde
Sırnak'ta Alihan'ın çeteleri iki devrimciyi
şehit ettiler. 1985 Temmuz'unda Mehmed Hessem
ve Emin Ağa, beş devrimcinin şehit olmasına
yolaçtı. 1985 Mayıs ve Haziran'ında Mehmed
Hessem'a bağlı çeteler Eruh'ta yedi devrimciyi
şehit ettiler vd. (10*)

Sömürgecilerin 1985 kışındaki bu hazırlıklara siyasal hazırlıkları

eşlik etti. İran'a seferler düzenlendi. İran'a
belli bir uyuma vardılar. Zaten KUKM'nin
bağımsızlığı karakterine ortak olarak
karşıydılar. İran'a göre böyle bir şey, "İkinci
bir İsrail devleti"ydi. Irak'la 1980'de anlaşma
imzalanmıştı. K. Evren, Dışişler Bakanlığı
Müsteşarı Aydın Tezel vastasıyla Suriye devlet
başkanı mektup yolladı. Avrupa'ya yönelik
benzer girişimler yapıldı. Ecevit, M. Ali
Birand, Uğur Mumcu vd. leri yoluyla reformist
Türk solu açığa koşullandı. İşveç polisi-
nin tiraf ettiği gibi, SAPO-MİT işbirliği
gerçekleştirildi.

Bütün bu hazırlıklara, radyo, TV ve
dünyanın en rezil basını olan Türk soven
basını vastasıyla yoğun propagandalar eşlik
etti. Bu denli yoğun saldırılar ve hazırlıklar,
Güney Kürdistan otonom güçlerinin açık
ihaneti, reformist-tasfiyeci ihanet kampanı
saldırıları ve 1985 kışın adım attırma-
maç yoğun kararı ile birleşince, 1985 Ocak-
Mayıs aylarında Uludere, Eruh, Midyat,
Şirvan, Mutki, Sason, Kulp, Çermik, Bingöl
ve Bozova'da 30 civarında devrimci ve
yurtsever şehit düştü; 15 kadarı da esir
edildi. Bu çatışmalarda, çoğu subay olmak
üzere, 50 civarında asker ile 10 civarında
ajan ve çete öldürüldü. İhanetlerin önemli
bir rol oynadığı bu durum sömürgecilerin
önlem ve saldırganlığını artırdı.

1985 kışında yapılan bu hazırlıklar,
PKK'nin mutlak imhasına yönelikti. Saflar
iyice belli olmuştu. Bir yandan barbar Türk
faşist ordu, Kürdistan'daki bütün işbirlikçileri
ve sol maskeli reformist-tasfiyeci kamp
vardı, diğer yanda ise Türkiye ve Kürdistan
emekçilerinin onurunu savunacak, KUKM'nin
ezdirmeyecek, Marksizm-Leninizm ve mazlum
Kürdistan halkının engin gücünden aldığı
destekle ve olanakların azlığına rağmen
devrimi gerçekleştirecek durumda olan
PKK'nin inanç, fedakarlık ve yetkinliği.

15 Mart 1985'te Türk ordusu Mardin,
Siirt, Hakkari, Diyarbakır, Bingöl ve
Dersim'i kapsayan imha operasyonlarına
başladı. Özel birlikler, daha çok havadan
indirilmelerle gerçekleştirilen, açık vahşet
örneği olan bu saldırıda köyler yakıldı,
işkenne ve toplu tutuklamalar yoğunlaştı.
Kitle pasifikasyonuna hiç verildi. Şüphünlere
gerçekleştirildi. Halka ibret olsun diye, 1
Mayıs 1985 günü Siirt'te köylülerin gözü
önünde, ser verip sürmeyen devrimci
Abdulkadir BİÇİM'i şehit ettiler.

PKK, bu yoğun saldırılar arasında toparlandı,
taktik saldırı inisiyatifi elden bırakmadı.
İhanetleri, reformist engelleri, sömürgeci
azgınlığı yararak Adıyaman, Dersim,
Bingöl, Kars, Ağrı, Diyarbakır, Mardin,
Urfa, Siirt ve Hakkari'ye yerleşti. Uzaktan
seyredilen, bunu kolay sanabilenler, ama
bu hamlenin siyasal anlamı bile tarihidir.
Doğru bir siyasal çizgi, etkin bir taktik ve
planlama, örgütlülük, kitlelerin desteği,
inanç, kararlılık ve her saniye halkın
davasına bağlılığı gerektirir. (11*) PKK,
21 Mart'ta tarihsel anlamı Ulusal Kurtuluş
Cephesi (ERNK)'nin kuruluşu ve ilanı
yla bütünleştirerek, mücadeleyi siyasal,
askeri ve örgüt-

(4*) Temmuz 1985'te Van Jand. Alay. K.İğünm 60 ağayla bir toplantı yapılmıştır. Toplantıda, "Atatürk zamanında ağa ve şeyhlere kötü davranılmıştır, ancak şimdi itibar veriliyor. Devletle çıkarılmıştır, silah alamamak vatana ihattir, istemizin olmazsa 3,5 milyon insan öldürme kararıdır." denmiştir. Uşak ağaların hiçbirisi ses çıkarmamıştır... Aynı dönemde Lice'de yapılan bir toplantıda ise bir köylü, hayatını ortaya koyarak sömürgecilere karşı çıkmıştır.

(5*) Kürdistan'ın tümünde kişi kişi adlarını verebileceğimiz, ağa, aşiret reisi, kompart düzeyindeki hakim sınıf bireyleri silah almışlardır. Silah almayan ağa kal-

mamıştır. Bazıları aşiretinin tepkisinin dolaylı
alamıyorsa da, Türk ordusu bundan yararlanarak
ajanlar aktif ajan olarak çatıştırmaktadır... Bu
duruma rağmen ÖY, Peşeng vb. örgütlerin mü-
svede programlarında bu öğeler milli burjuva
olarak adlandırılıyor. Sözkonusu örgütler bu
anlaşılabilir hayata da geçirdiler. ÖY'dan ayrılan
muhafelet, K. Burka'yı TKSP'nin merkezini feodal
aristokratlarla doldurduğunu yazılı olarak açıkla-
mıştır. Ömer Çetin, mahkeme açıklamalarında,
Peşeng'in nasıl feodal ve kompartörlerin par-
tisi olduğunu açıklamıştır. KUK'tan sözetmiyor
bile, çünkü o halen de doğrudan bu çevrelere
bağlıdır. Bu konuda o kadar belge ve pratik vardır ki,
soven ve reformist güçlerin hala somut

gerçeği görmemesinden gelmeleri anlaşılır bir
şeydir.

(6*) Benzeri ihbarlarla 1982 Kasım'ında 8 PKK kadrosu Hêzil-Silopi'de şehit edildi; yine
15 Mart 1985'te Uludere-Hêzil'de benzer bir
ihbar pususunda bir savaşçı şehit edildi, yedi
kadro ve savaşçı esir düştü.

(7*) Ağustos 1985'te Şemdinli sınırında aşiretçi-
feodal önderlik, milisleri vasıtasıyla PKK kadrosu
Hamit Avcı'yu şehit etti. Cesedini sınır
barakara Türk askerleri yolu süsünü verdiler.
Gerçek etrafa yayılınca da doğrudan komploya
çalıştı. (8*) Bu çete Mayıs 1985'te Pervari-Aker
köyünde bir, Eylül 1985'te Sırnak'ta Talga

köyünde bir yurtsever kafasını gövdesinden
ayırarak şehit etti.

(9*) Yeni Gündem'de adı geçen Abdurrahman
Sezgin, Bahattin Aktug' ve Mehmet Olgaç, Mayıs
1985'te Eruh-Fındık bacası çevresinde dört
devrimcinin ölümüne neden olmuşlardır.

(10*) Reformist örgütler de aynı milisliği yaptılar.
1985 Şubat'ında Kulp'un Sınas köyünde bir
DDK'daki iki devrimciyi yakaladı. 1985 Şubat'ında
Şirvan'ın Hürmüz köyünde T-KDP'nden Remê
Şerik üç devrimcinin yakalanmasına, üçünün de
şehit olmasına yolaçtı. 1985 Temmuz'unda Pervari'nin
Eubekran köyünde ÖY'lu Mahmut Yılmaz (Piroz'lu
Mahmut) iki devrimcinin

şehit olmasına yolaçtı. Bunlardan Mahmut Yılmaz
ve Kulp-Sınas'takiler cezalandırıldı. Remê Şerik,
Siirt'te askeri kuruma alında.

(11*) Büyük tehlike ve risklerden sonra
oldukça zorlanan devrimci birimler, 1985 Mayıs
başlarında Sırnak'ta toplantılar. Daha dağılım
olmadan, kendilerine KUK-SE denilen, çoğu
mahkum (şimdi açık milis) olan 15-20 kişilik
çete grubu, helikopterlerin denetiminde
hamlemizi provake etmek istedi.

Aynı dönem, ordu teklemlerinde de
anlaşılacağı üzere, bütün çeteler, sular, köprüler,
çoğu köy ve şüpheli alanlar tutulmuştu.

sel alanlarda boyutlandırıldı. Hiç kayıp verilmeden toparlanma sağlandı; kitlelerdeki burululuk aşıldı.

7 Haziran'da Şırnak alayına yapılan roket atışıyla devrimci eylemler tekrar yoğunlaştı; Şırnak-Eruh yolu üzerinde Xodan (Torkiz) karakoluna saldırıldı; Çatak'ta 4 çete vuruldu, 3'ü yaralandı; Cizre basıldı, 2 polis, 1 asker vuruldu; İdil basıldı, 1 asker öldürüldü; İdil ve Cizre'de 2 ajan cezalandırıldı. Şırnak-Bacrit ve Pervari-Akêr köylerinde askeri birliklere yapılan saldırılarda 1 asteğmen ile 2 asker öldürüldü; 7 Haziran'da Şırvan'da 1 yüzbashi vuruldu. Kozluk-Timox köyünde 1 muhbir vuruldu. Van-Gürpınar'da 2 çete öldürüldü; 4'ü yaralandı; Dersim'de Çiçekli karakolu imha edildi, Anafatma fuhuş yuvası dağıtıldı. Yüksekova'da gerçekleştirilen bir askeri pusuda, 1'ı subay 4 asker vuruldu, 1'ı subay 3 asker yaralandı, iki askeri araç tahrip edildi; Çukurca'da 3 muhbir cezalandırıldı; 1 panzer roketlendi, 1'ı subay 3 asker yaralandı. Eylemleri yoğun köy toplantıları, şehirlerle ilişkiler ve savaşçı katılımı izledi.

Faşist ordu kaybetmişti. Milislik çıkmaz sokulmuş, oldukça pasif bir kurum olarak kalmıştı. "Pişmanlık Yasası" toplumdaki tepki yaratmıştı. Ordu ve ajanlar üst üste darbeler alıyordu.

22 Haziran'da faşist ordu Genelkurmay'da olağanüstü bir toplantı yaparak, çıkmasını belgelenirdi:

7. Kolordu K.İğının 26 Haziran 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85/Sayılı Emri:

"Bölücü çeteler tarafından düzenlenen pusula ve baskınlara karşı alınacak tedbirler ve örgüt mensuplarının tesirsiz hale getirilmesi için yürütülmesi gereken faaliyetlerle ilgili olarak 22 Haziran 1985 tarihinde Genelkurmay Başkanlığı Karargahında bir toplantı yapılmıştır.

Toplantıda Genelkurmay Başkanı Org. Necdet ÜRÜĞ tarafından emredilen hususlar EK-A'da emrin icrasıyla ilgili esaslar ve hareket güvenliği konusunda Kor. K.İğınca emredilen hususlar EK-B'dedir..

... Kaya Yazgan
Korgeneral
7'nci Kor. ve SYNT. K."

Serxwebün gazetesinin Nisan 1986 ve Pêşmerge dergisinin Nisan 1986 sayılarında yayımlanan belgelerin konumuzla ilgili bölümlerini alıyoruz:

"... Kulp bölgesinde ajan ve muhbir olarak nitelediği vatandaşlarımızı yönelik olarak giriştiği eylemler ile, YÜKSEKOVA'dan askeri bir aracın çikışını haberi alınır pusula kurulması, örgütün haber imkanları ve kullandığı haber kaynakları açısından dikkat çekicidir ve istihbarata karşı koyma, aldatma, faaliyetine yeterli kadar dikkat etmediğimiz bir işarettir.

Örgütün haber alma kaynaklarını kısıtlamak açısından faaliyetlerimizin başında İKK ve aldatma faaliyetlerine ağırlık verilecek, kışla karakol çevresinde dolaşarak, hatta bizlere yakınlık göstererek yaklaşanlar dahi çok iyi incelenecek, çevrede daima örgüte haber götüren biri olduğunu mutlak gözü ile bakılacak, özellikle bize yardımcı olan vatandaşlarımızla temaslar gizli olacak, deşifre olmalarına fırsat verilmeyecektir." (Aynı talimat, s. 4)

"İstihbarat kaynakları kısıtlı olduğundan, belli emteksizin ve açığa çıkarmaksızın bölgedeki vatandaşlarımızdan azami istifade edilecek, onlarla diyalog devam ettirilecek, halkın kazanılması, devletin varlığının ispatı

ana amacımız olacaktır." (Aynı talimat, s. 5)

Bu, devrimcilerin halk desteğine sahip olmasın yanısıra, ordunun muhbirler dışındaki halktan destek görmemesinin de itirafıdır. Devrimci eylemler karşısında yüzbinlerce kişilik birliklerin nasıl yetersizliğe, acze düştükleri itiraf edilmektedir.

"Bugüne kadar rastlanmamakla beraber, bölücü çetenin bazı eylemler esasında askerlere yönelik olarak uyguladığı propaganda tipi sözlerin (bizim sizlerle isimiz yok, sb. ve asb.larınizi istiyoruz vs. gibi) etki yaratmasına karşılıklı, bu konuda sıralı k.lara özel bir ilgi gösterilecektir." (Aynı talimat, s. 5)

"(2) Harekat güvenliği ve emniyet tedbirleri konusunda düzenlenen noksanlıklar:

a) Karakol binaları ile diğer askeri tesislerde nöbet, devriye, gözetleme ve dinleme postaları yerlerinin uygun şekilde hazırlanmadığı,

b) Tesis ve karakol çevresinde tehlikenin erkenden haber alınması hususunda zaafiyet olduğu,

c) Baskına karşı gerekli emniyet tertip ve tedbirlerinin tam olarak alınmadığı,

d) Karakol ve diğer birliklerde, tehlike anında kendini korumak ve bölücü çetelere karşı etkili olmak için plan ve hazırlık yapılmadığı,

e) Araçla intikallerde; araç tentelerinin açılmadığı, intikal esasında gözetleme yapılmadığı ve araç içinde bulunan personelin her an ateşe atılmaya hazır bir durumda bulunmadığı,

Araç ve karakollara karşı düzenlenen pusula ve baskın olaylarında, (1) personelin kısa bir sürede reaksiyon göstermediği, birçok olayda bölücü çetelere ateş açma imkanı dahi bulunmadığı,

"Bazı durumlarda 3-5 kişilik bir çeteyi takip ve yakalamak için lüzumundan fazla birlik kullanıldığı..." (Aynı talimat, s. 7)

"5. PKK mensuplarının hakkında planlı ve sürekli yapılacak menfi propagandalarla da örgüt mensuplarının dinsiz oldukları, komünist ideolojiyi benimsedikleri malzeme olarak kullanılacaktır."

"Harekat, 1. Tb. ve bl. merkezlerinden çıkarılacak pusula timleri gündüzleri 1 sb. ve asb. komutasında en az 10 erba ve er, geceleri ise yine 1 sb. veya asb. komutasında en az 20 erba ve erden müteşekkil olacaktır...

2. Hiçbir göreve müferrit araç çıkarmayacak, en az 3 araç konvoy halinde görevlendirilecektir. Göreve giden konvoyda bütün personel (araç komutanı, şoför ve diğer personel) tam teçizatlı ve çelik başlıklı olacaktır...

3. Motorlu intikaller ve diğer görevlerde tüfekler, silah, şarjör tüfeğe takılı, mermi namluya sürülmüş ve emniyete alınmış, her an kullanılmaya hazır olacaktır...

7. Bölücü çetelerle çatışmaya girildiğinde hedef göstermeden atılacaktır..." (J. Gn. K.İğının 14 Haziran 1985 Gün ve İSTH. 3500-41-79/İSTH. ŞB. İSTH. KS. Sayılı İstihbarat faaliyetleri direktifi)

"c) Yaya hareketlerde mümkün ve başka geçiş yeri yoksa önden katır veya çekiç yerleştirilmesini,

d) Terkedilmiş ev yıkmaması, su kaynağı, müferrit ağaç gölgelerine dikkatli yaklaşılmasını,

e) Araziye görülen terkedilmiş her türlü malzemeye el sürülmeden önce gerekli tedbirlerin alınmasını..." (Hakkari Bölge Tali Komutanlığının 24 Temmuz 1985 Gün ve İSTH: 7130-221-85/315 S.M.E.)

9. Sınır J. Blk. K.İğından (24 Temmuz 1985 Gün İstH: 7130-273-85/345 Sayılı):

"Md. 1: Son günlerde bölgeimizdeki çeşitli köy, mağara ve yaylalarda Hakkari dışından olup muhtelif bakkal eşyası satmak üzere gelen yabancı şahısların dolastığı,

Md. 4. Köy, mezra ve yaylalarda görülen seyyar satıcıların bölgede dolaşmalarına müsaade edilmemesine ve yakalanarak bölge dışına çıkarılması maksadıyla İl Jn. Alayı birliklerine teslim edilmesini..."

Kitlelere uygulanan erzak ambargosu ise şöyle belgelenmektedir:

118'nci J. Snr. A. K.İğının 03 Ağustos 1985 Gün ve İstH: 7130-509-85/1082 Sayılı Mesaj Emri:

"Son zamanlarda özellikle Şemdinli bölgesinde vatandaşların ihtiyaçlarının çok üzerinde yiyecek ve giyecek maddelerini köylerine taşıdıklarından öğrenildiğini,

Öncelikle hududa yakın köylerin kontrol altında tutularak söz konusu maddelerin hudut ötesine kaçırılarak veya kaçırılmadan bölücü çetelere aktarılmasını önleyici tedbirlerin alınmasını,

Bu meydana gerekirse ihtiyaç fazlası maddelerin kır şartları dikkate alınarak ikmaline tahditler konulmasını..."

9'ncu J. Snr. Bl. K.İğından (06 Eylül 1985 Gün ve HRK: 2051-5-85/87 Sayılı):

"... Bugün birliklerimiz için müteyakkız olmaları öncelikle ayrılmakla unsurlardır..."

"Hizmet Özel" olarak hazırlanan bir yazıda ise devrimcilerle yönlendirilen halka uygulanacak yöntemler şöyle izah edilmektedir:

4. NASIL BİR YÖNTEM UYGULANMALIYIZ?

a. Şer güçler amaçlarına ulaşmada ilk hedef olarak halkı elde etmeye çalışsınlar. Halkı yanlarına çekmeyen, onun desteğini alamayan bir faaliyetin başarısız söz edilemez. Bu destek sağlanmadığı takdirde mücadeleye girişilmesi ve mücadeleden vazgeçilmesi gerekliliği bütün uygulayıcı ve teorisyenler tarafından tavsiye edilen bir görüştür.

Bu görüşün sahipleri; halkı su, şer güçlerini de balık kabul ettiklerinden bunlarla mücadele edilecektir. Bu mücadele yöntemini tespitte dikkatli olmaları gerekir. Tavsiye edilecek yöntem:

(1) Balığın olta veya ağla yakalanması,

(2) Yakalanmadığı takdirde suyun vasfının değiştirilmesi,

(3) Yaya balıkla suyun ayrılmasıdır.

b. Halkın güvenlik güçlerinin yanına çekilmesi diyebileceğimiz, suyun vasfının değiştirilmesi, iş kalkınma faaliyetleriyle mümkündür ve bu faaliyetler devamlılık ister.

Balığın olta veya ağla yakalanması ise askeri usullerle yapılabilecek teknik bir meseledir. Öncelikle balığın bulunmasını gerektirir... İster yeraltı teşkilatı isterse gerilla olsun, bunların da insan olduğu ve güvenlik kuvvetlerine nazaran iskan, islah, teçizat gücü ne olduğundan fazla, ne de olduğundan daha az değerlendirilmeli, kuvvetli ve zayıf tarafları tarafsızlıkla değerlendirilmelidir.

Bölücü çete mensuplarının varlıklarını sürdürmelerinin, halka bağlı olduğu bilinmeli ve bunların istihbarat, İKK, işe, ibate, silah ve mühimmat ikmal, destek için er-geç halkla temas etme, ilişki kurma mecburiyetine düşeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Şer güçlerin haberleşmek için kurmak zorunda oldukları işleme ise hem karışık hem de insandan yararlanmayı gerektirir. Bu sebeple haberleşme kanallarının aranıp bulunması öncelik kazanır. Bu açıklama ve bilgilerden çıkan sonuç, şer güçlerini halktan ayırıp tecrit etme işleminin mücadelede ilk adım olduğudur. Tecrit işlemi; silah ve cephane kontrolü, gıdaların vesikaya bağlanması, her türlü toplantı yasağı, kritik maddelerin kontrolü, arama ve yakalama, sansür, kimlik taşıma mükellefiyeti, yer değiştirmelerin göçe bağlanması ve gerektiğinde halkın başka yerlere nakli gibi idari tedbirlerle yürütülürken, pusula ihdası, keşif kolları çıkarılması, akınlar düzenlenmesi ve yasak bölgeler kurulması gibi taktik tedbirlerle pekiştirilir.

Tecrit uygulanırken elbette halk sıkıntısına düşecektir. Ancak halkın tepkisini şer güçlere çekilebilecek için bu rahatsızlık ve sıkıntılara şer güçlerin sebep olduğu hususu devamlı şekilde propaganda edilmelidir. ... İstihbaratın işlenmesi sonunda kendileriyle temas kurulacak şer güçlerin imhası askeri hareketla olduğundan, bilinen diski parçalama, örs ve çekiç, tavşan avı ve ateşle irkütme teknikleri kullanılarak çevrilip imhası sağlanacaktır..."

İzaha gerek olmayacak şekilde, kitle baskısı, sürgün, yasak bölge, izinsiz köyden ayrılma vb. uygulamalar resmileştirilmiştir.

"7. Kolordu Komutanlığının 26 Haziran 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85 Sayılı Emirlerine EK-A (Genelkurmay Başkanlığının emirleri)" talimatında, devrimcilerin halktan aldıkları destek karşısında ordunun içine düştüğü acizlik şöyle izah edilmektedir:

c. Diğer önemli bir husus da, örgüt mensupları kısıtlı imkanlarına rağmen nasıl bir haber alma ve istihbarat sisteminde sahiptirler ki, eylemler açısından istedikleri haberleri alıp insiyatifi elde bulundurabilmektedirler. Bu konu mutlaka araştırılacaktır..."

Hakkari Tali Bölge K.İğının 18 Haziran 1985 Gün ve İSTH: 7130-33-85/Sayılı Mesaj Emri:

"Md.1: Terörist saldırılarına hedef olabilecek karakol, mayın depoları ve benzeri yerlerde alınan emniyet tedbirlerinin artırılması ve bu gibi yerlerde çif nöbetçi görevlendirilmesi..."

Md. 2: Nöbetçi, devriye ve hazır kıtaların müteyakkız bulundurulmasını..."

Bir avuç dedikleri, bitirdik dedikleri, halktan destek almıyorlar dedikleri ulusal kurtuluş güçleri karşısında onbinlerce kişilik faşist Türk ordusunun nasıl bir savunma ruhu, panik ve çıkmaz içinde olduğu açıkça görülmektedir. Kendi açıklamalarında bile bu dönemde asker ve subaylar arasında yoğun çatışmaların olduğu, onlarca insan öldüğü ve bir o kadarının da firar ettiği gözlenmektedir.

Faşist ordu, varolan güçlerine ilaveten, Kürdistan'a onbinlerce askeri daha yığı. Siirt, Van, Hakkari, Bitlis, Kars, Ağrı, Mardin, Diyarbakır, Bingöl, Dersim, Urfa, Adıyaman ve Elazığ operasyonlarına alındı. Ancak operasyonlar Botan (Şırnak, Erzurum, Cizre, Silopi, Pervari, Uludere), Beytüşşebap, Çatak, Gürpınar, Başkale, Çukurca, Yüksekova, Şemdinli, Ağrı, Şırvan,

Mutki, Sason, Silvan, Kulp, İdil, Midyat, Ömerli, Derik, Kızıltepe, Viranşehir, Dicle, Lice, Ergani, Palu, Genç ve Dersim'de yoğunlaştı. Köylerdeki sabit ordu güçleri takviye edildi, yaygın pusula yöntemi geliştirildi. Birliklerin çoğu köylerin civarına yerleştirilerek, hareketli kıldılar. Yakın birliklerin ortak savunma ve operasyon koordinesi sağlandı. Yaygın kontr-gerilla birlikleri oluşturuldu. "... İç güvenlik timlerinden ihtiyat ayrılmayacaktır. Bu timler belirtilen esaslara uygun kullanılacaktır." (10) "Tali Blg. K.İğınları emrine verilmiş olan iç güvenlik özel timleri ihtiyat olarak tutulmayacaktır. Bu timler, (a) Aşgari 20-25 günlük sürelerle arazide kalarak, aynen çeteler gibi hareket edecek, (b) Karşı-gerilla hareketi uygulayacak, (c) İstihbarat elde edecek, (d) Gece hareketi yapacak, (e) İz sürme ve takip ile bölücü çeteleri bulacak ve tesirsiz hale getireceklerdir..." (11) Kontr-gerilla birlikleri oldukça insiyatifliydiler. 40-50 kişilik gruplar halinde geziyor, ulusal kurtuluş güçlerinin kıyafetlerini giyiyor ve çalışmalarını taklit ediyorlardı. Çoğu defa anında sorgulayıp uygun görüldükleri cezayı infaz ediyor, ev yakıyor, insan sürüyorlardı. Sonbaharda bu gruplara aktif çeteler de katıldılar; daha doğrusu, aktif çeteler kontr-gerilla dönuştürüldü. Kritik kadalardan etrafı kuşatmaya alındı. Üst düzeydeki ordu yetkilileri fiili olarak operasyonlara katıldılar.

Çukurca, Beytüşşebap, Erzurum, Siirt, Şırnak, Şemdinli vb. yerlerde açık çete büroları oluşturuldu. Çeteler aktifleştirildiler. Bizzat ağa ve aşiret reisleri operasyonlara koşuldular. Çeteler pasif konumdan çıkarıldılar. Artık alan koruyorlardı. Devriye çıkıyor, pusula atıyorlardı. Fakat devlet bunlara güvenmediğinden, özel grupları pusulaya çikarıyordu. "... (2) İl. J. A. K.İğın; Köy Korucularını onore edecek, onları bir manga gibi teşkilatlandırarak ve bir K. ve K. yardımcısı tespit edecektir. Koruculara verilmemiş olan silah ve mermiler sık sık kontrol edilerek maktasatları dışında kullanılmasını önlenmektedir." (11)-(12)

Kitle pasifikasyonu yoğunlaştırıldı. Bunun en bariz örneği, oğlu ve yakını yurtsever olanların teşhir ve taciz edilmesi maksadıyla çocuklarını bulmaları için dağlara salınmaları oldu. Bunlara zorla milislik dayatıldı. Bu yurtsever çevrelerin emrinin yıkılması, sürülmeleri, rüsvet alınması sıradan bir uygulama haline getirildi. Devrimci çalışmalarını yoğunlaştığı yerler abluka altına alındı. Köyler arası ilişki izne bağlanarak, bir yerde yasaklandı. Yasak alanlar boy çaktıldı. Gece tamamen çıkma yasağı, gündüz ise izinli tarlaya gitme vb. uygulamaya geçildi. Operasyonlarda kadın ve çocukların önden salınması uygulamaları yaygınlaştırıldı. Köy ve kaza toplantıları yaygınlaştırıldı. Bu toplantılara en üst ordu yetkilileri ile idari yetkililer ve ağalar katılıyor; ihanetçilerin inanılmaz propagandalar yapıyorlardı. (13) İhanetçilerin ağzından bildiriler hazırlanıyordu, köy köy dağıtılıyor. Faşist yüzbashlar köylülere açıkça, "Orta yol yoktur, ya devleti ya da Apocuları destekleyeceksiniz" diyorlardı. Muhbirlik ve devrimcilerle uyuturucu verme teklif ediliyor; köylüler o kadar sıkıştırılıyorlardı ki, pratikte yapmadıkları halde, söz veriyorlardı. Bazen köylülerle miting yapma komedisini de sergiliyorlar, devrimcilerin çevrelerini radyo ve televizyona çıkarıyorlardı. Muhbirler ve ajanlara yoğun destek veriyor, her yöntem denenerek muhbirlik teşvik ediliyor: "... Devlet yanlısı ve güvenlik kuvvetlerine yardımcı olan vatandaşların can

güvenliği sağlanacaktır. Gerektiğinde bu maksatla bir birlik görevlendirilecektir, gece-gündüz tesis edilecek nöbet, devriye vb. yollarla bu şahıslar korunacaktır. İhtiyaç duyulan durumlarda, Köy Korucu Kanununa göre, korucu olarak görevlendirmek suretiyle bu şahıslara silah verilebilecektir..."(13)

Temmuz başında yoğun bir taarruz başlatıldı; Şırnak-Silopi-Cudi, Şırnak-Piran (5 Temmuz), Çatak-Katoyê Kêrkal (10 Temmuz), Pervari-Kêrkand (6 Temmuz), Eruh-Gavar ve Çirav, Uludere-Kelêmamê ve Teninê vb. dağlar 3-4 bin askerlik katıldığı operasyonlara tabi tutuldu. Dağların tümü defalarca bombalandı. Köyler tutulduğuna göre, amaç devrimcileri dağdan indirmekti. Geçitlere yoğun pusular atıldı. Fıli bir savaş başlamıştı.

Modern KUKM tarihinde, en yoğun bir dönem yaşandı. Yoğun çatışmalar arasında temmuz ayı içinde Pervari'de beş, Şirvan'da bir, Çatak'ta bir, Şırnak'ta bir, Mutki'de beş, Hizan'da üç, Şemdinli'de dört devrimci şehit oldu. Ancak devrimci eylem ve örgütlenme insiyatifi kaptırılmadı. Kitle pasifikasyonuna ve her köyde asker olmasına rağmen siyasal çalışmalar derinleşti, yaygınlık kazandı. Kitleler, artık durumu tam kavrayarak, her şeyi göze alarak desteklerini artırdılar. 1 Temmuz'da Beytüşşebap'ta Jirki çetelerine saldırıldı, biri öldürüldü, ikisi yaralandı. 15 Temmuz'da Pervari'de ajan Mahmut Yılmaz cezalandırıldı. 14 Temmuz'da Van-Bezakale'de siyasal gösteri yapıldı; aynı gün Çatak, Midyat ve Karakoçan basıldı. Midyat'ta iki asker, Karakoçan'da yedi polis vuruldu. 14 Temmuz'da Kozluk'ta Mobil tesisleri tahrip edildi, İsmailkâ karakolu basıldı. 7 Temmuz'da Cudi'de Spindarok'ta konuşlanan askerli birliğe saldırıldı. 16 Temmuz'da Silopi'de siyasal gösteri yapıldı. 18 Temmuz'da Şırnak'ta polis noktası tarandı, Cizre-Sağ köyünde dinamik deposu soyuldu. Çukurca'da iki muhbir cezalandırıldı. 13 Temmuz'da Güpmar'ın Xirabşêx köyünde üç çete cezalandırıldı. 29 Temmuz'da Eruh-Guyina köyü çevresinde kontr-gerilla timine kurulan pusuda en az 6 ölü verildi. Temmuz ayında İdil ikinci defa basıldı. 8 Temmuz'da Mardin-Ömerli yolunda askeri araca kurulan pusuda iki asker öldürüldü. 23 Temmuz'da Bingöl-Genç'te Suveren karakoluna yapılan saldırıda düşmana 3 ölü verildi.

Agustos 1985'te atılım genişledi. 1 Ağustos'ta Sason'da bir askeri araç tahrip edildi. Biri subay, beş asker cezalandırıldı. Silahları alındı. 11-14-18-26-28 Ağustos tarihlerinde Dersim'de, çoğu muhtar olan beş muhbir cezalandırıldı. 18 Ağustos'ta Dicle'de meydana gelen çatışmada iki asker öldürüldü. 23 Ağustos'ta Midyat-Kerboran'da üç çete öldürüldü. 31 Ağustos'ta Derik-Xanika'da bir ajan muhtar cezalandırıldı. 29 Ağustos'ta Bitlis'te

Avacs tesislerinde siyasal gösteri yapıldı. 1 Ağustos'ta Baykan'da meydana gelen çatışmada birkaç asker öldürüldü. 15 Ağustos'ta Hakkari emniyet binasına saldırı yapıldı. 15 Ağustos'ta Silopi'de siyasal gösteri yapıldı. 20 Ağustos'ta Ağrı direnişi gerçekleştirildi. 23 Ağustos'ta Xirbêk Bestê köyünde iki dozer yakıldı, iki asker öldürüldü. 23 Ağustos'ta Cizre basıldı, üç polis vuruldu, iki askerin silahı alındı. 30 Ağustos'ta Eruh-Bukat'ta bir çete vuruldu. 31 Ağustos'ta Şırnak-Dara'da iki asker, bir çete vuruldu.

Eylül-Ekim-Kasım 1985 ayları ordunun bozunu, devrimci atılımın ise zirvesi oldu. 16 Eylül'de Silvan basılarak iki asker öldürüldü. 3 Eylül'de Kozluk'un Çirido köyünde bir muhbir cezalandırıldı. 22 Eylül'de Bitlis'in Duxana karakolu basıldı. 27 Eylül'de Bitlis-Beycuma vadisinde bir komprasoî imha edildi. 3 Eylül'de Şırnak'ta Alihan Tatar'ın evi basıldı, 5 kişi cezalandırıldı, 3'ü de yaralandı. 8 Eylül'de Alihan'ın benzinliği tahrip edildi, 250.000 lira paraya el konuldu. 11-12 Eylül gecesi Şırnak kömür ocağı basıldı, bir dozer tahrip edildi. 21 Eylül'de Şırnak-Gilindir'de birçok çete öldürüldü, ya da yaralandı. 23 Eylül'de Şırnak-Spindarok'ta birkaç çete vuruldu. 8 Ekim'de Şırnak-Avka Masiya'da bir kontr-gerilla cezalandırıldı. 1 Ekim'de Şırnak'ın Ayan köyünde 1 muhbir cezalandırıldı. 19 Eylül'de Uludere basıldı, polis karakolu tahrip edildi, çok sayıda polis öldürüldü ya da yaralandı, Atatürk büstü tahrip edildi, bir daktilo ve teksir alındı. 16 Eylül'de Hakkari'de 3 polis cezalandırıldı. 25 Eylül'de Çukurca'da 1 asker vuruldu. Ekim ortalarında Çukurca'da bir askeri birliğe saldırılarak büyük bir zayıf verildi. 25 Ekim'de Çukurca-Xabur'da basılan bir karakol tahrip edildi; 9 asker öldürüldü, 2'si yaralandı, silahları, malzemeleri ve dökümanları alındı. 15 Ekim'de Mutki-Geyikpınar'da 2 ajan cezalandırıldı, 4'ü yaralandı. Ekim 1985'te Eruh-Keşesâ'da bir dozer tahrip edildi. 25 Eylül'de Lice'de bir askeri araç tahrip edilerek, 1 asteğmen, 5 asker öldürüldü silahları alındı. 9 Eylül'de Çatak'ta 1 asker öldürüldü. Kasım'da Uludere-Mijin'de 2 asker öldürüldü, 2'si yaralandı. 3 Eylül'de Dersim-Harcik köyünde 1 ajan cezalandırıldı. 11 Eylül'de Kiği-Yedisu nahiyesinde 1 ajan vuruldu. 11 Eylül'de Nusaybin-Atxe'de bir şantiye bombalanarak tahrip edildi. 2 Ekim'de Karlova-Riçik'te 1 ajan muhtarın evi bombalandı. 30 Ekim'de Dersim'de bir pusuda 2 polis aracından biri tahrip edildi, 9 polis vuruldu. 2 Kasım'da Şırnak-Cemê Mezin'de 2 muhbir vuruldu. 4 Kasım'da Bingöl-Kiği basıldı, 2 asker vuruldu. 1 Kasım'da Şırnak-Dehrebân'da çetelerden 9 silah alındı. 19 Kasım'da Çukurca-Xabur'da 1 asker vuruldu. 4 Aralık'ta Hani-Feinter'de bir muhbir vuruldu. 14 Aralık'ta Eruh-Zêvê'de 2 çete

üç saat gerek izni veriliyor.

(14*) Eylül ayında devrimci eylemlerde atılım, Şırnak ve Uludere'yi ayaklanma durumuna getirdi. Şırnak'ta ağalar ve muhbirler tümüyle kazaya şimdiler. Kazanın etrafı askeri kuşatmaya alındı. Bütün tehdit ve uyarılara rağmen, ağalar dışında silah alan olmadı. Uludere'de kimse silah almadı. Aynı gelişme Pervari'de yerel olarak sağlandı. Radyo ve gazeteler tek bir eylemi bile vermediler. Gelişmeyi bastırma için yalan haberlere başvurular. Radyolar aniden, Şırnak'ta bir önderin, Çatak'ta iki, Çukurca'da iki, Midyat'ta iki devrimcinin öldürüldüğünü, teslimiyetlerin arttığını açıklıyor; ardından Hidayet Bozığı'nın Bingöl'deki 'vatansızlığı' övülüyor. Çatak ve Çukurca'da öldürülenler köylülerdi. Şırnak'ta öldürülen, KUK-SE tarafından kafası kesilen bir yurtseverdi. Hidayet Bozığı'ni, temmuzda kaçmış, ağustos teslim olmuştu. Yanındaki bayanın PKK ile hiçbir ilişkisi yoktu. Eskiden ÖY'n-

varuldu, 3'ü yaralandı. 22 Kasım'da Uludere'de Sêgirka taburu roketlendi...

Yaz, sonbahar devrimci taarruzunda onlarca faşist ordu mensubu, onlarca ajan-muhbir ve çete vuruldu. Çok sayıda ekonomik tesis ve askeri araç tahrip edildi; silah, malzeme ve belge ele geçirildi. 1984'ün aksine, kaza baskınlarına ağırlık verilerle, şehir emekçi kitlelere ulusal kurtuluş eylemine çekildi. Ağustos 1985-Ocak 1986 döneminde düşmanın yüzlerce kişilik kayıba karşılık, ulusal kurtuluş savaşlarında kayıplar; Şırnak'ta üç, Cizre'de bir, Midyat'ta bir, Kızıltepe'de bir, Ağrı'da iki, Dersim'de dört partizan ya da savaççı kadardı. Çatak, Çukurca ve Midyat'ta beş yurtsever öldürülmüştü. Sömürgeciler çıkmazda kalmışlardı. Onbinlerce kişilik ordu koşturup duruyordu.(14*) Genelkurmaylık, Ağustos brifingi ile kırmızını belgeleyordu. Çetecilik tıkanmıştı. Muhhtarlar istifa ediyor, köylüler silah almamak için şehirlere göçüyorlardı. Her muhbiri korumak için evinin etrafına bir karakol kuruyorlardı. Van, Hakkari, Siirt, Pervari, Eruh, Şırnak vb. yerlerde yapılan toplantılar ve ağalara yapılan tehditler fayda etmiyordu. Beytüşşebap, Şırnak, Eruh, Uludere ve Çukurca'da stratejik köy denemelerine girişildi. Ancak çeteler bile tepki gösterdiler. Çetelere ikramiyeler verildi, yine sonuç değişmedi. Halk direniyordu. Teşvik için burjuva partilerine silah verildi, dağlara salındılar. Sömürgeciler halka yöndeldiler. Cudi'de en civardına köyü boşalttılar. 'Suyu kurutarak balığı yakalayacaklardı!' Cudi ve Pervari'de köy yakmaya başladılar. Halk direndi.

Sömürgeciler tek bir askeri bile geri çekemediler, sadece kırsın bastırmasıyla güçlerini birleştirdiler. Bu da devrimci insiyatifi artırdı. Sonbaharda çoğu köyü tuttular. Dağları tekrar bombaladılar.(15*) Bütün vadileri tarayıp bombaladılar. Güney Kürdistan'daki güçleri tekrar devreye soktular. Aşiretçi-feodal önderlik, Türk ordusu gibi, sınıra geçiydi, halkı tehdit etti, daha da ileri giderek mücadele aleyhine bildiri dağıttı. Ama doğruyla üstlenme cesaretini gösteremediklerinden, komitelerine bastırıyorlardı.(16*) Aşağıda aktaracağımız bir-iki belge, Türk faşist ordusunun durumunu yansıtmaktadır...

Emniyet Genel Müdürlüğünün 08 Ekim 1985 Gün ve İSTH. Bşk. b-1/2885 sayılı yazısı ve Hakkari Tali Bölge K.lığının 11 Ekim 1985 Gün ve İSTH: 7130-555-85/596 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: PKK örgütünün önümüzdeki dönemde tekrar büyük boyutlu eylem hazırlıkları içerisindedir. Bu durum için yeni silahli birlikler oluşturma çalışmalarını yürütüldüğü, yine önümüzdeki günlerde Doğru'ya muhtemelen çıkacak Cumhurbaskanimiz ve diğer üst düzey yönetici-

leri ve yetkilerine karşı suikast eylemlerine girişecekleri yolunda haberler alınmıştır.

Md. 2: İlgili alman haberin birinci maddeye çıkarıldığını, bütün bölgelerde müteyakkız bulunulmasını ve konu ile ilgili haber teminine çalışılması,

Md. 3: Merkez Komutanlığı, Emniyet Müdürlüğü ve İl Jandarma Alay Komutanlığınca ekim ayı içerisinde HAKKARİ ve civarına gelecek üst düzey yöneticilerin ve yetkilerinin korunması için gerekli tedbirlerin alınması...

Hakkari 118'nci J. Snr. K.lığının 08 Ekim 1985 Gün ve İSTH: 7130-646-85/1423 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: Alman bazı duymalarda eşkiyanın kış mevsimi gelmeden önce bölgemizde büyük bir eylem yapmayı amaçladığı, eylemi takiben kırsın sınırlarını ötesindeki kamplarda geçirebileceğidir,

Md. 2: Bu nedenle birliklerimizin istihbarat faaliyetlerine önem vererek emniyet tedbirlerini arttırmalarını, sürekli müteyakkız bulunulmasını, mevcut hazırlıkların alarm tatbikatlarıyla her an zinde tutulmalarının sağlanması..."

1985 faşist ordu taarruzlarındaki çıkmaz, onbinlerce kişilik ordunun durmadan takviye edilmesi ve maddi, manevi kayıpların sürekli artması, Türk sömürgeci devletini çıkmaza koymuş, artık Kürdistan'ı zaptedemeyeceğini, adım adım tüketen gideceğini anlamıştır. Kürdistan'da gelişen ve süreklileşen devrimci savaş, sömürgeci devletin ana sorunu olmuştur. Türk sömürgeciliğinin 1940'lara kadar başarılı bir şekilde kullandığı milislik, PKK'nin kitlelere kaynaşan mücadelesi karşısında tutmamıştır. Tıkanan milislik beraberinde sömürgeciliğin tüketişini getirmekteydi. Bir insanlık suçu ve çıkmazın itirafı olan "Pışmanlık Yasası", sömürgeciliğin teşhirine yolaçmıştır. Türk sömürgeciliğinin, KUKM'ne karşı, tehditçi ve tavizsiz siyasal girişimleri, sömürgeciliğin acz belgesi olmuştur. Türk burjuvazisinin, Kürt hakim sınıflarını milisleştirerek, Kürt aşiretçi-feodal güçleri, reformist kırk-burjuva güçleri ve Türk şoven reformist güçleri birleştirerek PKK'ye saldırması, halkımızın önündeki milliyetçi ve sol maskeli reformist-opportuniz ve şoven engellerin aşılmasını kolaylaştırmıştır.

PKK, 1985'te Türk ordusunun ve işbirlikçi sol'unun imha ve tasfiye engelinin aşarak, marksist-leninist bilime, Kürdistan mazlum halkının kurtuluş özelemline bağlılığı göstermiş, halkımızın askeri, siyasal, örgütsel olanaklarını artırmıştır. 1985 yılı savaşımdan daha da güçlenerek çıkan PKK, faşist ordunun her türlü saldırısını boşa çıkaracak deney, savaççılık ve örgütsel güce kavuşmuştur.

Faşist Türk Ordusunun 1986 Yılı Operasyonları, PKK'nin Siyasal, Örgütsel, Eylemsel Hazırlıkları Önleyememiştir

PKK, 1986'ya, faşist ordunun boşa çıkarılan sadırlarından sonra, mücadeleyi daha da yoğunlaştırma, yöntem değişikliğine giderek gelecek yeni saldırılara da çıkmaza sokma ve ulusal kurtuluş direnişini boyutlandırma dönemi olarak ele almış; 1984-85'in aksine, ülkede tamamen üslenmiş; Dersim'den Siirt'e, Mardin'den Adıyaman'a, Kars-Ağrı'dan Diyarbakır'a, Hakkari'den Van'a kadar birçok alana yerleşmiş; ordu operasyonlarını ve çeteciliği boşa çıkaracak siyasal, örgütsel çalışmalara gümülmiştir. Faşist ordu ise, operasyonlardan sonuç alınmaması, kendi açık itirafla, kiş boyunca ancak dört devrimciyi şehit edebilmiştir. Türk sömürgeciliği bu yılda hazırlıkları daha da yoğunlaştırmıştır. Bir yandan da siyasal kuşatma çalışmalarına ağırlık vermiştir. Başbakan T. Özal, 1986 Ocak'ında Tahrân'a gitmiş, İran yetkililerinden ortak tedbir alınmasını istemiştir. İran yetkilileriyle aralarında belli bir uyum sağlanmıştır. 1986 Mart'ında aynı görüşmeler Suriye Başbakanı ile yapılmış, ancak anlaşamamışlardır. Bundan dolayı, devlet adına şoven basın Suriye devletini tehdit edecek kadar saldırganlaşmıştır.(17*) Avrupa ülkeleri nezdinde büyük tavizlerle, PKK ve KUKM'ne karşı siyasal kuşatma faaliyetlerini yoğunlaştıran Türk devleti bundan sonuç alamamıştır. ABD Dışişleri Bakanı Shultz ile yapılan görüşmelerde, sorunun ağırlığına "terörizm"e karşı mücadele oluşturdu. Türk faşizmi bununla yetinmemiş; 900 km'lik Suriye ve 1000 km'lik İran, Irak sınırlı elektriklendirmeye, mayınlama, sınır köylerini boşaltma vb. önlemlerle, üstelik bu sınırları binlerce motorize birlikle tutmak gibi çalgın bir plana girişmiştir. Suriye sınırında kısmen yapılan işkandarma, iz tarlaları vb. uygulamalar, varolan engellerle (mayın) milyarlarca maluluyordu. Üstelik İran, Irak hudutunda da aynı şeyi yapmak, maddi külfetini bırakılmı, pratik olarak olanaksızdı. Ancak Türk devleti, 1986 baharıyla yer-yer bu çalgılığa girişti.(14) Milisliği, muhbirligi, ma-aş ve memur kadrosuyla teşvik ederek yaygınlaştırmaya çalıştı. Radyo, TV ve gazetelerden propagandaya yoğunlaştırdı. Posası çıkan birkaç ihanetçiye olmadık maskaralıklar yaptırılarak, değişik aylar altında program ve yazılar hazırlatıldı. Resmi basın, sayfalarının çoğunu bu yalanlarla ayırdı. Komplu vb. faaliyetler için özel timler oluşturuldu.(15) Durumun vahemeti karşısında, Özel Harp Dairesi'nin üst sorumlularından Paul Henze, Kürdistan'da arastırma yaptı. Liberal burjuvazi vasıtasıyla "Sol Birlik" gibi reformist-tasfiyeci güçlerle, "Dev-İşçi

Devamı Syf: 27'de

(12*) Çeteler arasında yoğun çatışmalar oldu. Bilhassa Cudi'de köy yakmalar esnasında vb. olaylarda çatışmalar çıktı. Çoğu olayda çeteler havaya mermi sıkarak devrimcileri uyandırdı.

(13*) Toplumun lanetlediği ihanetçilerin nasil birer robot olduklarını görmek yararlı olacaktır. Devrimcileri emekle verdiğin için yakalanan, Pervari'nin Omyanus köyünden olan ve köyüden hiç çıkmamış bulunan, tek kelime Türkçe bilmeyen 15 yaşındaki, çocuk denilecek çağdaki bir gence şınkar söyletiyorlardı: "PKK'de demokrasi yoktur, Apo demek her şey demektir." Neşet Çiçek ise şınkarı söyletirdi: "Türk ordusu işkence etmiyor, yalan söylüyor, namussuz oluyor." Abdulkadir Aygan da şınkarı söyletirdi: "Türk ordusu ne kadar iyi ve misafirperver, bana çay bile içtirdiler, karımla bile görüştürdüler." Hidayet Bozığı'ni de, "Ailemden görmedimim huzuru Türk askerlerinin içinde gördüm." diyor ve üstelik polis düşmesi bir zavallıyla evlendirilerek

dan olan ve polislin elinde oyuncağa çevrilmiş birisidir.

(15*) Patlamayan bombalar, sonradan büyük tehlike oluşturan, çoğu köylünün ölümüne neden olurlar.

(16*) Aşiretçi-feodal önderlik (belgesel olarak) açık olarak şınkarı dayatıyor: Van, Siirt (Şırnak), Hakkari, Mardin (Cizre, Silopi) de eylem yapmayı, ajan da olsalar feodalere yöneltmeyin, Güney Kürdistan'da ulusal kurtuluş düşüncelerini yaymayın, İKP'yi teşhir etmeyin vb. Bunlara açkça, Türk devletine ve reformculuğa karşı mücadele etmeyin anlamına gelen istekleri dayatıyorlardı.

(10) 7130-356-85 / sayılı, 22 Haziran 1985 Genelkurmaylık talimatından.

(11) Aynı talimattan.

(12) Aynı talimattan.

(13) Aynı talimattan.

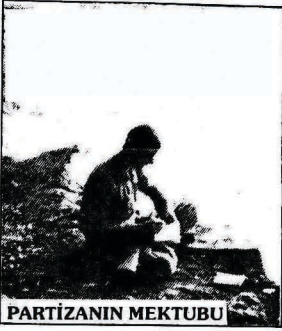
(14) "Doğu sınır dikenli tel örgüleriyle kapanyor. Uygulamaya hassas bölgeler-

den başlanacak. Bu bölgelerde sınır taşları belirlenecek, tel örgü gelecek. Sınırda aydınlatma üniteleri TEK, yu çalımları Bayındır ve İskan Bakanlığı tarafından yürütülecek. Fiziki engel sisteminin uygulamaya konulacağı bölgelerde sınır çizgisinde bulunan evler geriye çekilecek. Sınırda kullanılacak tellerin spiral şeklinde, geniş, yavaş, yaylı ve 80-90 cm. çapında olduğu belirtildi..." (21 Şubat 1986, Cumhuriyet)

"Güneydoğu sınırında 180 km'lik engel-teröristlere geçit yolu. 877 km'lik Güneydoğu sınırının geçici elverişli 180 km'lik kesiminde fiziki engel kuruldu. Nusaybin yeresindeki 30 km'lik kesim tamamlandı. 60 km'lik sınır çizgisi de işkandırıldı. İşkandırmanın tamamlanması için elektriksiz İdil'e Keban'dan hat çekiliyor. Mayın sahaları hariç 50 metre genişliğinde olan fiziki engel, dikenli üstüne tellerin gerisindeki iz tarlalarını, aydınlatma sistemini, kontrol araçlarının geçeceği yolları, nöbetçi pusu-

yerlerini ve nöbetçi kulelerini kapsıyor. Bu şeridin arkasında da mayın tarlası bulunuyor..." (27 Şubat 1986, Milliyet)

(15) 18 Nisan 1986 tarihli 'Milliyet'te konuşlu ilgili yazı şöyle: "Terörle mücadele askeri birliklerin yerini alacak siivil güçlerin bir an önce kurulmasına işle yapıldı... Genel Müdür Bedük, tüm bu işlerin 'Terörle Mücadele ve Hareket Dairesi Başkanlığı'na yürütüleceğini belirtti... Daire başkanlığına bağlı şubelerin birinin de 'Bölücü faaliyetler' meşgul olacağı belirtildi. Bölücü faaliyetler şube müdürlüğü, yurtiçi bölücü örgütler ve yurtdışı bölücü örgütler bürosu olarak iki bölümden oluşuyor..."

PARTİZANIN MEKTUBU

Bahar Atılımı ile birlikte tüm Hakkari çapında yükselen devrimci direniş savaşımız, faşist Türk sömürgecilerini ve onlara uşaklık eden vatan hainlerini korku ve telaşa boğarak gelişmesini sürdürüyor. Kahraman Kurtuluş Kuvvetlerimiz, şimdilik kaydıyla ana hedefini hain çetebaşlarımıza ölümlük darbe indirmenin teşkil ettiği devrimci operasyonlarına başarıyla devam ediyorlar. Kırsal yerleşim birimlerinde yaygın kitlesel toplantılar düzenleniyor. Düşmanın "köy korucuları" adı altında biraraya toplayıp halka ve devrime karşı savaşmaya çalıştığı çeteler silahsızlandırılıyor. Devrime karşı suç işleyenler ve iflah olmazlıkları kanıtlanmış çeşitli cezalar çarpıtılıyor. Faşist sömürgecilerin ve satılmış aşiret ve kabile reislerinin zorbalıkları sonucunda, ya da o yuna getirilip aldatılarak düşmanın silahını kuşanan unsurlar uyarılıyor: Silahlarını faşist sömürgecilerle ve uşaklarına doğrultmaları için çağrılar yapılıyor. Kurtuluş Kuvvetlerinin çağrılarını halkın bütün kesimlerinde olumlu karşılık buluyor. Kısacası, Hakkari, ulusal kurtuluş mücadelemizde işgal ettiği hayatı önem taşıyan jeo-politik ve stratejik konuma ve tarihsel direniş geleneğine uygun düşen bir devrimci eylemlilik dönemine giriyor.

Faşist sömürgecilerin ve yerli uşaklarının azgımlaşan baskı ve zulmüne uğrayan halkımız, devrimci operasyonlarımızın düşman cephesinde yo açtığı şaşkınlık ve panik ortamı karşısında adeta bayram havasını yaşıyor. Direniş savaşımız, başta yurtsever köylülük olmak üzere toplumun tüm kesimlerinde büyük bir ilgi ve aktif destekle karşılanıyor. Hakkari'nin coğrafyasının düzenli orduların askeri hareketatlarına uygun olmaması nedeniyle, faşist sömürgecilerin cankurtaran simidi gibi sarıllıklara karşı-devrimci çetelerin can telaşına düştükleri görülüyor. Gelişmelerin seyri karşısında faşist-sömürgeci ordunun fazla bir şey yapamaması ve önemli oranda atıl kalması çetelerin korkusunu daha da artırıyor. Deyim yerindeyse, "çifte tabiiyet" sahibi olan bu güçler, ilk efendileri olan faşist Türk sömürgecilerinin umutlarını kesmiş görünüyorlar. Devrim fırtınasının ilk esintileriyle birlikte, kendini savunmada bile güçlük çeken sömürgeci ordunun kendilerini kurtarmayacağı bilinci, bu güçlerin yönünü başka tarafa çevirmelerine neden oluyor. Uşak ruhlu aşiret ve kabile başları, "ikinci tabiiyet" avantajından yararlanmaya çalışıyorlar. Yıllardan beridir Kürdistan Kurtuluş Hareketini kendi aşiretsel ve ailesel çıkarları için kullanan işbirlikçi "Kürt prensleri"nin kapılarını koşuyorlar. Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva önderliklerin medet umuyorlar. Ortaçağın feodal kurnazlığı, düzenbazlığı, entrikacılığı, basit ayak oyunları ve komploculuğu yeniden hortluyor. Çağdığı olanın çağdaş olandan duyduğu derin korku kendisini dışa vuruyor. Ülerini, kirli geçmişleri ve dünyanın en gerici güçleriyle tehlikeli

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ DİRENİŞ VE MASKESİ DÜŞEN GÜÇLER

bağlantılarından alan "prensler", Doğu ve Güney Kürdistan'da oynadıkları oyunları Hakkari'nin şahsında Kuzey-Batı Kürdistan'da da oynamak istiyorlar. Ama devrimci önderliğe yönelik oyunlarının fazla tutmayacağını ve ayakları altındaki toprağın hızla kayacağını bildikleri için, düşmanlıklarını açıkça ortaya koymaktan çekiniyorlar. Açık düşmanlık yerine, tam bir ikiyüzlü tavırla Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadeleye karşı olmadıklarını açıklıyor ve en iğrenç komplocu yöntemlere başvuruyorlar. Panik içinde bulunan çetelere yalnız olmadıklarına dair güvence vermeye ve yeniden toparlayıp Türk sömürgecilerinin emrine sunmaya çalışıyorlar.

Bunun için Hakkari üzerindeki savaş, sadece Kürdistan halkı ve onun silahlı devrimci güçleriyle sömürgeci Türk ordusu arasındaki bir savaşla sınırlı kalmayacağı benziyor. Aynı şekilde işbirlikçi Kürt gericiyle ile halkımızın ulusal ve sınıfsal çıkarlarının somut ifadesi olan proletaryaya önderliği arasındaki sonucu tayin edici sınıf savaşımı da Hakkari üzerinde gerçekleşecek gibi görünüyor. Bu durum pratikte bir dizi önem almayı gerektiriyor ve devrimci savaşı geliştirmekle yükümlü olan güçlerin önüne zorlu görevler koyuyor. Öngörülü olmak, önlemler almak, faşist sömürgecilerin ve işbirlikçi gericiyle bütün entrika ve komplolarını boşa çıkarmak, bunun için de devrimci saldırı ruhundan hareketle savaşı kızıştırmak; görev budur.

Bu görevlerin yerine getirilmesi, Hakkari'yi ulusal kurtuluş mücadelemizin sürekliliği, yıkılmaz ve zaftedilmez bir üssü yapacaktır.

HAKKARİ'NİN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDEKİ YERİ VE ÖNEMİ

Hakkari, Kürdistan'ın toprak bütünlüğü içerisinde son derece belirgin bir yere sahip olan bir alan niteliğini taşımaktadır. Ona böyle bir özgül nitelik kazandıran şey, işgal ettiği hayatı önem taşıyan jeopolitik ve stratejik konumudur. Bu ayrıcalıklı konum, bugün tartışma götürmez bir biçimde açığa çıkmıştır. Bunda rol oynayan başlıca etken ise, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal direniş mücadelesidir. Geçmiş yıllarda gerektiği ölçüde dikkatleri çekmemiş olsa bile, Hakkari'nin bu konumu günümüzde çeşitli güçler tarafından da onay görülmektedir. Alan üzerinde çıkarları çatışan güçler de içinde olmak üzere, birçok güç bugün gözlerini bu alana dikmiş bulunmaktadır. Doğal olarak, böyle bir durum, Hakkari bölgesini Kürdistan genelinde devrim ile karşı-devrim arasında süren şiddetli çatışmanın en çok kızıştığı bir odak haline getirmektedir.

Hakkari alanının bu dikkate değer konumunu çeşitli yönleriyle ele alıp değerlendirmek mümkündür. Her şeyden önce, Hakkari, Kürdistan'ın parçalanmış statüsünde içerisinde ülkemizi kendi aralarında paylaşılan üç sömürgeci devletin sınırlarını keşiştiği alanda yer almaktadır. Güneydoğuda Türkiye'nin Irak ile olan devlet sınırlarının yarından fazlasını Hakkari toprakları teşkil etmektedir. Yine doğuda Türkiye ile İran arasındaki devlet sınırının önemli bir bölümü Hakkari topraklarına dahildir. Dolayısıyla adı geçen alan Kürdistan'

m her üç parçası arasında bir tür doğal eşgüdüm sağlayan bir köprü başı niteliğini sunmaktadır. Bunun için Kürdistan'ın Güney ve Doğu parçalarında meydana gelen her gelişme bu bölgeyi doğrudan etkilemektedir. Bunun tersi de aynı ölçüde geçerlidir: Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan siyasal gelişmelerin etkilerinin öteki parçalara taşınmasında da, Hakkari bölgesi adeta bir köprü görevini yerine getirmektedir. Hatta son yıllarda gelişmenin esas olarak bu yönde işlediği söylenebilir. Hemen her dönemde bu karşılıklı etkilenmenin somut örneklerini en canlı bir biçimde görebilmek mümkündür. Hakkari, geçmiş dönemlerde ülkemizin diğer iki parçasında görülen ve çoğunlukla feodal güçlerin önderlik ettiği başkaldırı ve direniş hareketlerinin içinde olmuştur. Bu alanda yaşayan halkımız, tarih boyunca sürdürüp getirdiği direniş özellikleri ve yurtsever geleneklerinin de bir sonucu olarak savaşçı gücünün önemli bir bölümünü bu parçalara aktarmış, yabancı egemenliğe karşı gelişen savaşa fiilen katılmıştır. Feodal-burjuva önderliğin çözümsüzlüğü ve çıkmazına rağmen, hemen her zaman düşmana karşı gelişen mücadelenin ortasında olması, yöre halkının yurtseverlik duygularını büyük oranda diri tutmuştur. Ama tarihi bir devrimci önderlikten yoksun olması yüzünden, bu muazzam yurtsever potansiyel gerici önderliklerin elinde çoğunlukla çarçur edilmiştir.

Hakkari'nin coğrafyasının da kendine özgü ayırdedici özellikleri vardır. Kürdistan geneli açısından ele alındığında bile Hakkari'nin ülkemizin en sarp, dağlık ve engelbeli bölgesi olduğu görülmektedir. Kürdistan'da batıdan doğuya ve güneyden kuzeye doğru yükselen uzanan sıradağlar burada birbirine girip kesişerek adeta bir düğüm oluşturmaktadır. Tepeleri buzullarla örtülü olan yalçın dağlar ve ormanlarla bezemsi derin vadiler bu coğrafyanın karakteristik özelliği durumundadır. Baharla birlikte eriyen kar sularıyla taşan ve çok ender geçit verebilen ırmağların içinde geçtiği vadiler bölgeyi kendi içinde birkaç parçaya ayırmaktadır. Doğudan batıya doğru sırasıyla Avaşın (Küçük Zap), Büyük Zap ve Habur suları, aynı zamanda bu parçalanmışlığa yolaçan derin ve uzun vadileri meydana getirmektedir. Uzun kış koşulları boyunca bu dağlar Hakkari'nin ırılı ufaklığı yerleşim alanlarını dışarıyla olan bağlantılarını koparmakta, yazın ise ancak belli noktalarda geçit vermektedir. Arazinin bu sert iklim yapısı düşmanın alan üzerinde istediği gibi denetim kurmasına engel olmaktadır. Çokça çaba harcadığı halde, TC yönetimi, alanın mevcut özelliklerini nedeniyle, Türkiye-Suriye sınırlarında olduğu gibi fiziki engel sistemi yaratarak, buradaki sınır hattı boyunca sıkı bir denetim gerçekleştirme çabalarında herhangi bir sonuç alamamıştır. Düşman yönünden, bölgenin coğrafi özellikleri askeri hareketlar için de elverişli değildir. Sarp ve çoğu yer geçit vermeyen coğrafi koşullar, düzenli ordu birliklerinin hareketlarına fazla olanak tanımamakta; sömürgeci ordunun sahip olduğu yüksek askeri teknoloji ve üstün maddi donanımın önemini bir hayli azaltmaktadır. Böylece pek çok zayıf yanları bulunan sömürgeci si-

lahlı kuvvetler, Devrimci Kurtuluş Birlikleri karşısında taktik düzeyde sahip oldukları bir üstünlükten yararlanamamaktadır. Ama aynı yapı başlangıç için geçici sayılması gereken birtakım zaafı içinde taşıya bile, gerilla birliklerinin hareketları açısından muazzam bir uygunluk arzettekendir. Bu yüzden, alanın elverişli coğrafyasından sonuna kadar yararlanarak ve yöre halkının engin bir güç kaynağı niteliğindeki köklü yurtsever geleneklerine dayanarak, kısa bir sürede düşmanın askeri güçlerini hareket-siz kılıp etkisizleştirerek olanaklar dahilindedir. Sömürgeci-faşist ordunun bu ve öteki zayıflıkları iyi değerlendirilir ve gerilla savaşımı yerel ve bölgesel düzeydeki ayaklanmalarla desteklenebilirse, düşman kuvvetlerini bu bölgeden en erkenden kovmak ve böylelikle kurtarılmış bir Hakkari'ye ulaşmak mümkün olabilecektir. Halk savaşının uzun süreli karakteri gözönüne getirildiğinde, bütün ülke düzeyine yayılan mücadelemiz açısından da hayati bir önem ve dayatıcı hale gelen bir ihtiyaç niteliğini taşıyan böyle bir hedefe varmak fazlaca uzun bir zamanı almayaacaktır.

Hakkari'nin önemi, sadece onun Kürdistan'ın üç ayrı parçasının birleşme noktası olması ya da gerilla savaşının geliştirilmesi yönünden elverişli özellikler sergilemesi ile bitmemektedir. Parçalar arasındaki coğrafi bütünlük burada başka türden bir bütünlüğü daha beraberinde getirmektedir: Ülkemizin uzun yıllara dayanan parçalanmışlığına karşılık, Hakkari'nin şahsında Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşayan halkımızın, ulusumuzun Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşayan parçalarıyla pratik birliği her zaman devam etmiştir. Ülkemizin diğer iki parçasında yaşayan halkımızla ulusal bağların da ötesinde kan bağlarıyla bağlı olan Hakkari halkı, Türk sömürgecilerinin tüm engellemelerine rağmen gerçekleştirebilir. Hemen belirtmek gerek ki, mevcut koşullarda giderek huzurlan bir çözümler ve dağılma sürecini yaşamakla birlikte, alanda egemen olan aşiretçi-feodal yapı olmuştur. Burada varlığını sürdüren aşiretlerden her biri önemli ölçüde sınırlar her iki yakasına birden dağılmış durumda yaşamışlardır. Aşiretlerin büyük bölümü bazı alanlarda sınırlı Kuzey-Batı Kürdistan kesiminde yoğunlaşırken, bazı yerlerde de bunun tersi bir durum söz konusudur. Bu dağılımın durumu Hakkari'nin özellikle Güney Kürdistan'a birleşik olan kesimlerinde daha fazla belirgindir. Geri, Herki, Dostki, Rêkanî, Nerweyî, Gu'yî vb. gibi bazı aşiretlerin dağılımı buna örnek olarak gösterilebilir. Aşiretlerin belirlenen türden bir yerleşim ve dağılım biçimi, Hakkari'nin Doğu ve daha çok da Güney Kürdistan'a sürdüğü ilişkileri epeyce canlı bir nitelik vermektedir. Uzun sömürgeci egemenlik yılları boyunca, halkımızın düşmanları sınır aşiretlerinin birbirleriyle olan bağlantılarını koparmada kesin bir sonuca ulaşamamışlardır. Kuzey-Batı Kürdistan'da sömürgeci Türk burjuvazisinin askeri ve siyasal planda egemenliğini sağlama almasına karşılık, Güney Kürdistan üzerinde Irak-Arap sömürgecilerinin aynı şeyi gerçekleştirmede tam bir başarı sağlayamamaları ve bu alanda belli bir egemenlik boşluğunun varlığı da bunda önemli bir rol oynamıştır. Bu anlamda ülkemiz

topraklarının yabancı egemen güçler arasında parçalanmışlığının siyasal ve hukuki ifadesi olan devlet sınırları, pratikteki yapaylıklarını ve geçersizliklerini en çok Hakkari somutunda açığa vurmuşlardır.

İşçi sınıfının önderlik ettiği bir ulusal kurtuluş hareketinin başarısı son derece olumlu bir zemin oluşturan bütün bu etkenler, TC'nin kuruluşundan beri, sömürgeci Türk burjuvazisinin bu bölgeye ilişkin olarak izlediği politika üzerinde de etkilerini açıkça ortaya koymaktadır. Buna daha iyi görebilmek için Türk sömürgecilerinin Kuzey-Batı Kürdistan'ın Hakkari dışında kalan alanlarındaki uygulamalarına değinmek gerekir.

Türk burjuvazisi, ülkemizin egemenliği altında tuttuğu parçasının hemen her köşesinde, esas olarak başka alternatif bulunmayan çıplak bir karşı-devrimci şiddet politikası uygulamıştır. "Cumhuriyet" dönemi boyunca ülkemizde gelişen her başkaldırı hareketini, sömürgeci egemenliğine yönelik her karşı koymuşu acımasızca bastırmış; böyle bir direnme sahne olan her alanı bir can deryasına çevirmiştir. Buna yaparken, diğerlerinin yanı sıra sözkonusu direnişlerin en önemli zaaflarından birisini, bu direnişlerin bir türlü ulusal bir kapsamı ulaşamayacağı yerel veya bölgesel düzeydeki hareketler olmaları sınırlı kalmaları olgusunu ustaca kullanmıştır. Her zaman için "tehlike" arzeden bölgeyi tam bir kuşatma ve abluka altına alarak Kürdistan'ın öteki bölgelerinden soyutlayıp tecrit etmiş; içte aşiret, kabile ve aile çelişkileriyle dinsel ve mezhepsel bölünmeleri iyice kökükleyerek halkı birbirine düşürmüş; en sonu gücün düşürülmüş yapının üzerine yürüyerek bitirici darbeyi indirmiştir. Kuşatma ve ablukayı bazen tek bir aşiretin yaşadığı alanı içine alacak şekilde daraltmış, akıllara durgunluk verecek ölçüde korkunç katliamlara girişmiştir. İnsanlık tarihinin tanıdığı bu en barbar sınıf, her bastırma ve imha operasyonu sırasında son derece pervasızca davranmış, uyguladığı çalınca terörün dozunu biraz olsun sınırlamayı asla düşünmemiştir. Öz olarak ifade edilirse bu politika için her türlü ölçü geçersizdir, yasa yoktur, kendi deyişleyle "ihtilalın yasaası tüm yasaların üstündedir". Bu politikada kural aramak boşunadır, onun tanıdığı tek bir kural vardır: Ne olursa olsun bugün edeceğimiz ve her yolla imha etmek! Zaten varlığını tümüyle bir ülkenin ve üzerinde yaşayan halkın inkarına dayandıran bir politikanın, uygulamanın böyle bir biçim almasında şaşılacak bir şey de olamaz. Tabii Türk burjuvazisi yalnızca bu tür bir uygulamayla da yetinmemiştir: Her soykırımından ardından hızını alamayıp vahşi bir hüsmula silahsız ve savunmasız halk kitlelerinin üzerine yürümüş, Kürtlüğün hala yaşadığını belirtisi saydığı her şeyi emzmiş ve güdemeye getirdiği yabancılaştırıcı ve kişiliklesleştirici politikalar temelinde, alabildiğine sındığı toplumu kendi ulusal kimliğinden uzaklaştırmaya çalışmıştır. Bu uygulama, amaçlanana önemli ölçüde ulaşma açısından en somut ifadesini Dersim'de bulmuştur. Ağrı isyanında, Palu-Genç-Hani isyanı sırasında ve öteki Kürt isyanlarında görülen durum da bundan pek farklı değildir.

Ancak, sömürgeci Türk burjuvazisinin Kuzey-Batı Kürdistan ge-

nelinde uyguladığı bu politikayı Hakkari somutunda da aynen uyguladığını söylemek yeterli olmayacaktır. Gerçeğe daha çok yaklaşması açısından, Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın başka alanlarında sergilediği hiçbir sınır tanımını ve aşırı ölçüde pervasız tutumunu, burada yerini biraz daha temkinli ve ölçülü bir yaklaşıma bıraktığını söylemek gerekecektir. Hiç kuşkusuz sömürgecilerin Hakkari özümlünde de kendileri için seçtikleri temel yine azgın karşı-devrimci şiddet olmuştur. Değişen tek şey, hayatı önemde görülen kamçı politikasını (süngü politikası demek daha doğrudur) kendisine tali bir rol atfedilen şeker politikasıyla takviye edilmesidir. TC'nin kuruluşundan sonra Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı yeni baştan işgal ederek askeri, siyasal, ekonomik ve kültürel alanlarda mutlak egemenliği kurmak istemesi karşısında Hakkari halkı da sessiz kalmamış, direnme yolunu seçmiştir. Şemdinli'de, Oramar'da, Ulu dere'de halk sömürgeci işgale karşı kahramanca savaşmıştır. Direnişler yine bölük pörçüktür, bölgesel düzeyde ortak bir direnmeyle bile ulaşılamamıştır, ama düşmanı kötü zorlamıştır. Öyle ki Şemdinli isyanı 1926'da o zamanki Fethi Okyar hükümetinin düşmesine ve yerine daha becerikli bir celtal olan İsmet İnönü başkanlığında yeni bir hükümetin kurulmasına neden olmuştur. Türk burjuvazisi, Abdülhamit döneminin Hamidiye Alaylarından miras kalan yerli hainlere dayanarak bu direnişleri de vahşice bastırmıştır.

Ama yukarıda da değindiğimiz aleyhdeki bir takım etkiler yüzünden, burjuvaz direnişçi güçlerin tümünü etkisizleştirip imha etmeyi fazlaca başaramamıştır. Yarı-öztek konumlarını korumak için fazla umut kalmadığını ve direnişlerinin kırılmaya yüz tuttuğunu farkettiler. İnançta, isyancı güçlerin bir bölümü ailelerini ve yakınlarını da yanlarına alarak sınırm karşı yakasına geçmişlerdir. Bu insanların atalarından kalma topraklara yeniden kavuşma özlemi içinde yaşadıklarını bildiği için, bu durum TC tarafından kendi egemenliğine yönelen ciddi bir tehdit unsuru olarak görülmüştür. Bunun için de bu duruma düşebilecek insanların sayısını en aza indirmek istemiştir. Bu noktada kendi yasalardan dışına çıkmış, köylerini terkederek insanların arkasından elçiler çıkarmış, tekrar eski yerlerine dönmeleri durumunda haklarında hiçbir işlem yapılmayacağına vaat etmiştir. Türk burjuvazisinin genelde Kürdistan'a ve Kürt halkına ilişkin politikasında gördüğümüz bu sınırlı sapmanın nedeni, onun Hakkari'nin hiçbir zaman söndürülmeyecek bir isyan ocağına dönüşmesinden korkmuş olmasıdır. Bu korkudan dolayı Dersim'de yaptığı gibi bir defada "çibani kesip atma" türünden bir yonteme başvurmayla yanaşmamış, Hakkari'yi uzun vadede adım adım kendisine bağlama yolunu tercih etmiştir. Düşman için isabetli olan da bu olmuştur.

Tarumsal üretim yönünden bereketli topraklara sahip olan Yüksekova'nın büyük bir kesimi dışında tutulursa, 1970'lerin ortalarına gelinceye kadar, genelde Hakkari Kürdistan'ın diğer bölgelerinden tecrit edilmiş bir durumu yaşamıştır. Bu alan Türk sömürgecilerine esas olarak kapitalist üretim ilişkilerine kapalı tutulmuştur. Ortaçağdan kalma alışılmış toplumsal ilişki biçimleri ve gerici değer yargıları tamamen bilinçli bir şekilde korunmaya çalışılmıştır. Sömürgeci idari kuruluşlara ait binaların ve askeri tesislerin dışına da, bu alana hemen hemen hiçbir yatırım yapılmamıştır. 1970'lerde Hakkari'ye yapılan tek ve en büyük "yatırım" on milyonlarca lira har-

canarak inşa edilen "modern" bir cezaevidir. Bu bölgede uzun yıllar kendi kendine yeterli bir kapalı ekonomi sistemi egemen olmuştur. Tarıma elverişli arazinin alabilirdiğine sınırlı olduğu Hakkari'de, halkın temel geçim kaynağını meydana getiren şey hayvancılıktır. Yürüşim birimlerinin serpiştirildiği vadi içlerinde ve dağ eteklerinde tarıma açılan çok küçük ölçekli topraklarda sınırlı bir üretim yapılmaktadır. Köylüler kendi bazı ihtiyaçlarını çoğunlukla Güney ve Doğu Kürdistan'dan karşılamaktadırlar. Türkiye pazarlarıyla ilişkileri ise epeyce zayıf kalmaktadır. Türk devletinin kaçakçılık adını verdiği sınır ticaretinin esasını, köylülerin satmak istedikleri hayvanları Güney Kürdistan'a geçirip pazarlamaları oluşturmaktadır. Bazı değişikliklerle birlikte, en azından son birkaç yıldır Hakkari'de yaşanan durum böyledir. Ancak PKK önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş köylü kitleleri arasında yayılması üzerine, bu mücadelenin alevlerini Hakkari'ye de sıçramasından çekinen Türk sömürgecileri, bundan böyle bu alana daha büyük bir özenle eğilme gereğini duymuşlardır. 12 Eylül darbesi öncesinde devrimci direniş mücadelemizin bu alana yansması epeyce zayıf kaldığı halde, 1979'lardan itibaren sömürgecilerin dikkatlerini Hakkari üzerine yoğunlaştırdıkları iyi hatırlanacaktır. Özellikle Ecevit Hükümeti döneminde uygulamaya konulan "Köye Ulaşım Projesi" ile Hakkari'nin her tarafı bir karayolu ağıyla örülmek istenmiştir. Bu yıllarda Hakkari'nin en ücra köşesine bile yol götürülmeye çalışılması tümüyle askeri amaçlara yöneliktir.

Türk sömürgecileri, Hakkari mmtikasında gelişen direnmelemleri bastırıp askeri ve siyasal alanlarda denetimlerini kurduktan sonra, egemenliklerini daha da pekiştirmek için, bölgenin farklılıklar arzederek özelliklerinden yola çıkarak kendilerini yeni işbirlikçiler edinmeye ve böylelikle sosyal dayanaklarının sayısını artırıp güçlendirmeye çalışmışlardır. Ancak bu bölgede büyük toprak mülkiyetine dayanan güçlü bir feodal yapının olmayışı ve feodalizme oranla daha özgür bir görünümün sunan aşiret yapısının egemen olması, bu konuda Türk sömürgecilerinin karşısına ciddi zorluklar çıkarmıştır. Yıllardan beri bu topraklarda özgür olarak yaşamaya alışmış olan aşiret ve kabile mensupları yabancılara köleliği öyle kolayca kabul etmek istememişlerdir. Denilebilir ki, sömürgeciler de karşılığında bu tür bir yapı bulduğunun bilincine sahip olmuşlardır. Bunun için, bölgenin çeşitli yerleşim alanlarında ilk karakollar kurulduğu zaman, sömürgeciler, aşiretler ve kabilelerin silahlı bir biçimde hareket etmelerine fazlaca ses çıkarmamışlardır. Hatta kuruluş dönemlerinde düşman karakolları silahlı köylüler tarafından adeta muhasara altına alınmış gibidir. Ama zamanla köylüler sömürgeci ordu birliklerinin bölgedeki varlığına alıştırmış, karakolların kurulması normal bir olay olarak karşılanmaya başlanmıştır. Bu, sömürgecilerin bölgedeki egemenliklerini başarısını hazırlayan temel unsurlardan biri olmuştur. Geçen zaman Türk sömürgecilerinin lehine işlemiş; aşiret yapısının bilinen zayıflıklarından da yararlanan sömürgeciler, kabile ve aşiret önderlerini çeşitli yollarla sindirerek kendilerine boyun eğdirmişlerdir. Aşiret aristokrasisinin ihaneti yabancıların egemenliğine karşı koymada köylüleri olumsuz yönde etkilemiştir.

Kuzey-Batı Kürdistan'da yaratılan suskunluğa karşılık, Kürt egemen sınıflarının Güney Kürdistan'da öteden beri belli bir örgütlülük

çinde olmaları ve Arap sömürgecileriyle devamlı çelişkili ve çatışmalı bir durumu yaşamaları, Irak-Arap burjuvazisinin Güney Kürdistan'ın tümü üzerinde egemenliğini kuramaması ve Irak-Türkiye sınır seridi boyunca denetimin bazı dönemlerde I-KDP'nin eline geçmesi, yurtsever Hakkari insanının I-KDP ile ilişkisine geçmesine neden olmuştur. Parçalanmış aşiretler ve kabilelerin Güney Kürdistan kesiminde kalan bölümünün esas olarak I-KDP'nin içinde olması bunu daha da kolaylaştırmıştır. Barzani aşiretinin başını çektiği üst düzeyde bir aşiretler ittifakı görünümündeki KDP, asluna uygun olarak, Hakkari'deki çeşitli aşiret ve kabile reisleriyle sıkı ilişkiler geliştirmiş, bunlara dayanarak aşiret ve kabile tabanı üzerinde etkinlik kurmaya çalışmıştır. Ama KDP bu ilişkileri geliştirirken, Kuzey-Batı Kürdistan içinde bir silahlı direniş hareketinin gerekli olduğunu kabul etmemiş; buradaki yurtsever potansiyeli otonomi adını verdiği amaçlarına ulaşmada yedek bir kuvvet olarak değerlendirilmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan için bir ulusal kurtuluş mücadelesinin zorunlu olduğunu reddi, süreç içinde I-KDP'nin Hakkari başta olmak üzere Kuzey Kürdistan'daki hemen her ilişkisinin (özellikle zorunlu düzeydeki tüm ilişkilerinin), aynı zamanda ajan-muhbir ilişkileriyle TC'ye bağlanmalarına yol açmıştır. Alandaki işbirlikçi gerici güçlerin "çifte tabiiyeti" de buradan ileri gelmektedir. Bu işbirlikçi kesim hem Türk sömürgecilerine ve hem de Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi yapılara dayanarak varlığını korumak istemektedir. Türk sömürgecileri de bu ikili ilişki biçimini onaylamışlar, böylelikle ileride bölgede gelişmesi muhtemel bir ulusal kurtuluş hareketinin karşısına çıkarabilecekleri örgütlü bir işbirlikçi yapının oluşturulmasına ulaşmışlardır. Bu bir iddia değil, bir gerçeklik ve bugün pratikte her zamankinden daha çok açığa çıkmış bulunmaktadır.

Bütün bu bağlantılarla Hakkari üzerinde küçümsenmeyecek bir etkinlikte sahip olan I-KDP hareketi, sömürgecilere karşı, bir "silahlı direniş hareketi" sıfatıyla bu alanda yaşayan yurtsever halk kitlelerini olumlu bir yönde etkilemiş olsa bile, süreç içinde yol açtığı tahribatlar olumlu yanlarını katbetmek geride bırakmıştır. Tümünü temsil ettiği sınıfların gerici karakterini dışarıya yansıtan bu oluşumun, Kürdistan'ın kurtuluşu gibi bir sorunu olmaması, hatta program hedefleri olan otonom bir Kürdistan'a ulaşmayı bile gerçekleştirilemeyecektir. Denilebilir ki, bu yapı kendi gerçek çıkarlarını Kürdistan'da yıllardır sürüp gelen kaos ve kargaşa ortamında bulmuş, bu ortamı kendisi için en ideal durum olarak benimsemiştir. Süretilik arzederek istikrarlılık ve kargaşa ortamı KDP'nin temsil ettiği sınıfların vurgunlar yaparak palazlanmalarına yararı, bunun için de sınır ticareti ya da kaçakçılık denilen şey en temel araçlardan biri olmuştur. Bugün bile Kuzey-Batı Kürdistan'dan Güney'e mal akışının düzenlendiği her önemli geç noktasında KDP tarafından seyyar "gümrük büroları" kurulmuştur. Başta canlı hayvan olmak üzere Güney'e geçirilen her türlü maldan yüksek bir gümrük bedeli alınmakta ve bu seyyar "büro"ların her biri çoğunlukla KDP içinde yer alan bir aşiret reisinin denetiminde bulunmaktadır. Parçalar arasındaki karşılıklı mal akışı doğrudan TC yetkililerinin bilgisi dahilinde olmaktadır, özellikle son yıllarda bu ticaret bizzat TC tarafından teşvik edilmektedir. Bazı yoksul köylüler de geçimlerini bu yolla temel etseler de, ticaret işleriyle uğraşan esas güçler kabile ve aşiret ileri gelenleridir ve bunlar her iki tarafta da

KDP'nin ilişkileri durumundadır. Kuşkusuz aynı güçler TC yetkilileri ve karakol komutanlarıyla da ilişkiindedirler, onlara günlük olarak istihbaratlık bilgi vermektedirler.

Bu son derece kirlil ticaret faaliyetinin içinde yer alanlar sadece bu yapının sorumluları ya da aşiret ve kabile ileri gelenleri değildir. Hemen hemen tabandaki bütün "pésmerge" yapısı da aynı şeye bulaştırılmış durumdadır. Zaten birim örgütlenmelerini kabile ve aşiret esasına göre düzenleyen KDP içinde sorumlu düzeyde yer alanların emrindeki unsurları böyle bir faaliyet için seferber etmeleri de fazla zor olmamıştır. Sonuçta bütün bu yapının kendisi küçük çaplı "thracat-ithalat" işleriyle uğraşan bir tür "ticaret-şirket" görünümüne bürünmüştür. Öyle ki, Irak-Arap sömürgecilerine karşı savaş unutulmuş, otonomi davası bile bir kenara atılmıştır. Başlangıçta sade ve gayet soyula duygularla düşmana karşı savaşmak için bu yapının içinde yer alan insanlar ensonu tanınmaz hale getirilmiş, para için en değerli haklı dava adamlarını arkadan hançerleyecek kadar şekilsizleştirilmiştir. 1978'de I-KDP'nin direktifli KYB'ye mensup yüzlerce yurtsever savaştığı, sırf ellerindeki silahları zimmetine geçirmek için kurulanarak Hakkari üzerinde insanlık dışı bir katliama girişen yapı da budur. Gerçi bu yapı KDP adına hareket etmiş ve KYB'ye karşı savaşmıştır, ama KYB'nin Hakkari zeminindeki ilişkileri de bundan pek farklı değildir. Hakkari'ye bu denli önemli çıkar bağlarıyla bağlı olan bu güçlerin çıkarlarına darbe indiren bir gelişmeye asla razı olamayacakları ve karışıklık yakın çıkar birliklerinden dolayı Türk sömürgecilerinin alandan söküp çıkarmaya yönelik bir silahlı direniş hareketini hiç de dostça karşılamayacakları ortadadır. Başarı için alandaki mücadelenin bu özgül karakteri iyi bilinmek zorundadır.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin kendi düşmanını tanımadığını ve koynunda yılan besleyecek kadar aptal bir güç olduğunu söylemek doğru olmayacaktır. Ama 1975'te uğradığı onur kırıcı yenilginin ardından, I-KDP'nin silahlı güçlerinin önemli bir bölümü Hakkari'ye geçmiş, Kürt adını duyduklarında bile cin çarpmışa dönen Türk sömürgecileri, bu "iltica" olayını onaylayıcı bir suskunlukla geçirmişlerdir. Peki, bunu nasıl açıklamak gerekirdi? Bu gayri-resmi ilticanın karşısındaki tutumu daha iyi kavrayabilmek için "bölücü teröristler" adını verdiği PKK militanlarını burada konumlanmalarına bahane eden Türk sömürgecilerinin, devletler hukukunun ilkelerini çiğneyerek ve uluslararası kamuoyunda doğması kaçınılmaz olan yoğun tepkiyi göze alarak, 1983 yılı Mayıs'ında Güney Kürdistan'a fiili askeri müdahalede bulunması hatırlanmalıdır. TC'nin gerçek yüzü budur ve onun düşmanlarına karşı tavır da böyledir. Varlığını halkımızın ve ülkemizin inkarında gören bir gücün, Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun, bu ülkenin kurtuluşu için savaşanları en büyük düşmanı olarak bileceğini söylemek bile gereksizdir. Bu bir gerçektir, ama böyle bir gayri-resmi mültice akımın gerçekleşmesinde Hakkari halkının yurtseverliğinin de tartışılmaz bir rolü vardır. Nitekim yıllardır Güney Kürdistan'daki hareketi sempatiyle izleyen ve oğullarını bu harekete katarak ona kan veren halkımız kendi soydaşlarına içtenlikle sahip çıkmış, onları en ufak bir karşılık beklemeksizin bağrına basmıştır. Birçoğunu Türk sömürgecilerinden gizlemiş, barındırmış ve beslemiştir. Yine de bu gerçek ne yazık ki TC'nin bu insanlara ilişkin aşağılık amaçlarını giz-

lemek için yetmemektedir.

TC'nin I-KDP'ye mensup savaşçıların kendi egemenliği altındaki alanlara yerleşmelerine rızda göstermesinin çeşitli nedenleri vardır. Her şeyden önce, sömürgeciler, bu yapının Hakkari başta olmak üzere tüm Kuzey Kürdistan halkı üzerinde olumlu değil, tamamen olumsuz yönde bir etkiye bulunacağı çok iyi hesaplamıştır. Neden? Çünkü o dönemde iperi tümüyle CIA uşağı olan İran Şahının eline geçen I-KDP hareketi, yüzbinlere ulaşan silahlı güçlerinin varlığına rağmen, Şah Rıza Pehlevi ile Saddam Hüseyin arasında varılan Cezayir Antlaşması üzerine, tek bir kurşun bile atmadan yenilgiyi kabul etmiştir. I-KDP hareketinin kaderi savaş meydanında değil, "Iraklıların Suriyelilerle hesaplaşabilmesi için Kürtlerden vazgeçecek" diyen Kissinger'in girişimleriyle sömürgeci devletler arasında yapılan anlaşmalarla çözülmüştür. Kürt hareketi için emperyalizme dayanmanın sonucu kazın olmuş, "Kissinger barışı" ile I-KDP hareketinin sonu getirilmiş, hareketin önderi durumundaki Molla Mustafa Barzani, "sömürgecilerle yarar sağlayamadığı için İran Şahı tarafından kendisine Kerreci te sadaka olarak verilen bir evde hakir bir şekilde yaşamaya razı edilmiştir. Savaş meydana yüzbinler dururken Kürt hareketinin yenildiğini ilan etmenin ve savaşçıların silahsızlandırılarak İran'a göndermenin, mücadeleden çekilerek insanların üzerinde korkunç ölçüde yıkıcı etkiler yaptığı açıktır. Bütün bu olumsuz gelişmeler savaştığı güçlerin morallerini tümüyle çökertmiş, ülkelerinin kurtuluşuna ilişkin inançlarına öldürücü bir darbe indirmiştir. Türk sömürgecileri, derin bir bunalmı ve korkunç bir düşüklüğü yaşayan bu insanların teşhir ederek, halkımızı Kürdistan için savaşmanın "anlamsızlığına" inanırdırma çalışmışlardır. Bu çabalarında bazı başarılar kazandıklarını söylemek bile mümkündür. Hakkari'de devrimci faaliyetler içinde bulunan arkadaşlarımız buna sık sık tanık olmuşlardır. I-KDP hareketinin nelişsel plandaki büyüme gücüne rağmen sürekli başarısızlığa uğradığını yakından izleyen halk kitleleri, başlangıçta karşılığında beş-on kişilik bir militanlar topluluğunu gördüklerinde, çoğu zaman inançsızlıklarını açıkça ifade etmekten çekinmemişlerdir. Hakkari'de sürdürdüğümüz devrimci çalışmalarımız şimdi ki koşullarında bile bu olumsuzluğun ağır etkilerini hissetmemek olanaksızdır.

Öte yandan Türk sömürgecileri aynı yapı üzerinde daha değişik biçimlerde de oynamışlar, bazı unsurları basit çıkarlar karşılığında ve bazılarını da ajanlık ilişkileriyle kendilerine bağlamışlar, bunları ileride kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı düşünmüşlerdir. I-KDP hareketi içinde böyleli unsurların sayısı hiç de az değildir. Bu örgütün sınır birimlerinden TC'nin sınır karakollarına, gelişmeler hakkında günlük ve hatta saatlik bilgi gittiği iyi bilinmektedir. Bunlar bugün fiilen bu örgütün içinde yer alanlardır, buna karşılık bir de Kuzey-Batı Kürdistan'da kalarak sömürgeci-faşist yönetime hizmet eden eskinin "ateşli" milliyetçileri vardır. Bir örnek vermek gerekirse, bu tür tehlikeli unsurlardan biri olan Mecit Ağa (Mecit Piruzbeyoğlu), emperyalizmin has adamı Sami Abdurrahman'ın sağ kolu sıfatıyla 1978'de oluşturulan KDP-Geçici Komite içinde yer alarak bu hareketin yeniden toparlanmasını faaliyetlerine katılmış; 12 Eylül askerî-faşist darbesi sonrasında "hizmetlerinin karşılığı" olarak Çukurca Belediye Başkanlığı ve müteahhitlik gibi arpaçlıklarla taltif edilmiştir. Devamı Syf: 26'da

FAŞİST TÜRK CUNTASI NEFES ALMAYA ÇALIŞIYOR

Evren ve Özal'ın Gezileri

Haziran-Temmuz ayları Türk diplomasisi için hareketli günlere tanık oldu. Sömürgeci-faşist cunta temsilcilerinin dış gezilerinin yanı sıra, birçok yabancı devlet adamı ve politikacı da Türkiye'ye geldi. Tüm bu gezi ve ziyaretlerde sömürgeci-faşist cunta beklediklerini elde edememiş de olsa, yine de dikkate alınması gereken bazı gelişmelerden bahsedilebilir.

Evren Macaristan'a, Özal ise Romanya'ya gitti. Bu her iki geziden beklenen, ekonomik ilişkileri artırmak ve diplomatik alanda faşist rejime nefes aldırma. Bulgaristan'da "Türk azınlığına uygulan" sözde baskıların da gün-deme getirildiği bu gezileri, her iki faşist temsilci de birer manevra olarak ele aldılar. Faşist cunta ABD'den SSCB'ye kadar her ülke ile diplomatik ilişkiler içerisine girerek, tecrit olmaktan kurtulmak

istemektedir. Önümüzdeki günlerde, Özal'ın SSCB'ye de bir gezi yapacağı belirtilmektedir.

Gerek Evren'in ve gerekse Özal'ın gezileri, faşist Türk cuntasının M. Kemal döneminde yürütülen meşhur "tarafsızlık" politikasının günümüzde de sürdürülmesi amacıyla yöneliktir. Sosyalist ülkelere yönelik yeni manevralar içine girerek, bu politikayı sürdürmeye çalışmaktadır. Bir yandan anti-komünistliği alabildiğine körüklemekte, Bulgaristan'a karşı adeta bir haçlı seferi başlatmakta; diğer yandan ise, sosyalist ülkeler ile dostluk kisvesi altında ilişkilerini ilerletmeye çalışarak Kürdistan sorununu örtbas etmek istemektedirler. Açık ki büyük bir çelişki anlamına gelen bu politika, neye dayanırsa dayansa fazla yaşama şansına sahip bulunmamaktadır.

Evren Kürdistan'a Gitti

Faşist Türk cuntasının başı Kenan Evren geçtiğimiz günler içinde Kürdistan'a uzun süreli kapsayan bir gezi düzenledi. Erzurum, Erzincan, Ağrı, Van vb. alanlarda incelemelerde bulunan Kenan Evren, büyük bir sahtekarlık örneği de sergiledi. Halka çektiği işkence ve katliamların acısı daha tazeyken ve her gün bunun örnekleri yaşanırken, halkın sorunları ile yakından ilgilenen bir cumhurbaşkanı pozlarına bürünerek incelemeler yaptı.

İncelemelerinin başından sonuna kadar askeri hareket alanlarını gezen Evren, normal bir gezi programı varmış gibi, gerçekleri ters-

yüz ederek kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Gittiği hemen her köyde ve kasabada, "Bölücülere kanmayın, milli birliği bozmak isteyenler var" diyerek, esas korkusunu da ortaya koydu. Açık ki, bu gezinin de gizlenmeye çalışılan amaçları var. Ama ne yapılsa yapılsın gerçeklerin gizlenmediği de bilinmektedir. Diğerleri gibi bu son geziler de ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmeye çalışılan yeni komploların bizzat yerinde incelenmesi anlamını taşımaktadır. Bu gezinin hemen ardından Türk ordusunda yeni hareket düzenlemesine geçildiğinin açıklanması bunun sadece bir örneğidir.

Ara Seçim ve Getirecekleri

TBMM'de boşalan 11 milletvekiliğini doldurmak amacıyla yeni parlamenterleri seçmek için 28 Eylül'de ara seçim yapılması kararı alındı. Tüm siyasi partilerin katılacağı ara seçime Özal Hükümeti'nin geleceği açısından bir dönüm noktası gözüyle bakılmaktadır.

SHP, Demirel ve Ecevitlerin yaptığı çıkışlar ve alternatif oluşturma çabaları bu seçimlerde daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır. Faşist rejim, şimdiden birçok konuda eski siyasilere olduğu kadar, kurulu partilere de icazet vermektedir. Özal hükümetinin önemli oranda yıpranması, faşist rejimi böylesi bir gelişme içine sokmaktadır. 12 Eylül rejimi bu çabaları ile alternatif oluşturma girişimlerine zemin hazırlamaya çalışmaktadır. Demirel ve Ecevit'in yeniden radyo ve TV'ye çıkarılması bu adımların ileriye götürülmesi anlamını taşımaktadır.

28 Eylül'de yapılacak ara seçimler, Özal hükümetinin kaderine ışık

tutarken, alternatif olarak hangi partiye ağırlık verileceğini de ortaya çıkaracaktır. Bu, İnönü'li SHP mi, Demirelli DYP mi, Ecevitli DSP mi, yoksa Yazarlı HDP mi olacak? Bunu ara seçimler daha iyi ortaya koyacaktır. Ortaya çıkan açık bir gerçek, Özal hükümetinin giderek yıprandığı ve teşhir olduğudur.

Sonuç olarak: Dış ve iç temastar, yeni geziler, ekonomik tedbirler, ara seçim, alternatif oluşturma çabaları faşist cuntanın nefes alma, yaşadığı derin çöküşten ve çürüme sürecinden kurtulma çabasıdır. 12 Eylül rejimi, Kürdistan'da yediği ağır darbeler ve içine düştüğü çıkmazdan bu manevralarla çıkmak istemektedir. Bu nedenle, Bulgaristan "meselesi"ni ortaya atmakta, "KKTC'ye gezi düzenlemekte, ve benzeri girişimlerde bulunmaktadır. Tüm bu çabalara rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz gündem güne çıkmazlar içine sokmaktadır.

Kıbrıs'ta Faşist Türk Cuntası Yeni Komplolar Peşinde

Temmuz ayı başında, cunta Başbakanı T. Özal, Kuzey Kıbrıs'a "KKTC'nin davetlisi olarak, bir gezi düzenledi. Faşist Türk cuntasının, tüm dünyaya rağmen ilan ettiği ve kendisi dışında hiçbir devlet tarafından resmen tanımayan "KKTC"ye, T. Özal'ın bu gezisi, Türk devletinin yeni komplolar peşinde koştuğunu göstermektedir. Ada halkının çıkarlarını hiçe sayar bir şekilde ilan edilen "KKTC"ye faşist cunta zorla da olsa kan verip yaşatmaya çalışmaktadır.

BM, Avrupa Parlamentosu, Kıbrıs'ın Türk ve Rum halklarının tüm karşı çıkılmalarına ve yoğunlaşan tepkilerine karşın, T. Özal Kuzey Kıbrıs'a gitti. Kıbrıs'ın Kuzey'inde sözde bir devlet kurulmasına rağmen, bunun faşist cuntanın zoraki bir doğumu olduğu açıktır. 1974'te K. Kıbrıs'ın Türk birliklerince işgal edilmesi ardından, Türk devleti işgali altında tuttuğu kısım üzerinde egemenliğini güçlendirmeye büyük önem verdi. Kıbrıs sorununun çözümüne yanaşmadığı gibi, attığı

adımlar ve en son olarak "KKTC'nin ilanı ile birlikte, Kuzey Kıbrıs'ı tamamıyla kendisine bağladı. Bugün Kıbrıs'ın Türk işgali altında bulunan bölümü üzerinde, tamamiyle faşist cuntadan direktif alan kukla bir yönetim var. Bu yönetimin ihtiyaçları ve idaresi faşist cunta tarafından karşılanmakta ve gerçekleştirilmektedir.

Nitekim, T. Özal'ın Kıbrıs'a gidişi, bu gerçekleri bir kez daha gözler önüne serme amacını taşımaktadır ve "KKTC'nin her şeyi rağmen yaşatılacağına" ispata yöneliktir. Faşist Türk cuntası bu ziyareti ile, zoraki doğumunu gerçekleştirdiği "KKTC"ni yaşatmakta kararlı olduğunu göstermek istemekte ve ölü doğumu bir türlü kabule yanaşmamaktadır.

Bu gezinin diğer bir amacı ise, Yunanistan üzerinde yeni tehditlerde bulunup, Kıbrıs ve Ege meselelerinden dolayı zaten yoğun olan çelişkileri şiddetlendirerek, kamuoyunun dikkatlerini temel meselelerden çekmektir. Böylece, Kürdistan'da yürütülen sömürgeci savaş ve buna karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi gizlenmeye ve kamuoyunun dikkati dışa yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Bu gezi ile faşist cunta bir taşla iki kuş vurmak istemiştir.

Çin Başbakanı, Evren ve Özal ile görüşürken

Çin ve Pakistan Başbakanları Ne Getirdi?

Dışa yönelik olarak yoğunlaşan diplomasi trafiği Türkiye'ye konuk olarak gelen Çin ve Pakistan Başbakanlarının gezileri ile içte de sıklaştı.

Pakistan, gerek emperyalizmle içine girdiği ilişkiler ve gerekse faşist diktatörlüğü sivil kilitlerle gizleme çabaları bakımından Türkiye ile yakın benzerlikler arzemektedir. Her ikisi de ABD emperyalizminin güvenilir mütefikleri ve saldırı üssü durumundadırlar. İşte, bölgesine yakın benzerlikler içinde gerçekleşen bu ziyaret, birçok şey

getirmekle birlikte, faşist Pakistan ve TC yönetimlerinin jandarmalık rollerini en iyi bir biçimde gerçekleştirmeye çalışmaları diyalogo sıklaştırdıkları görülmektedir. Ziyaretin gündeminde ekonomik ilişkiler de olmakla birlikte, esas olarak, karşıdevrimci deneylerin birbirlerine aktarılması amacı taşınmaktadır.

Çin, son birkaç yıl içinde Türk faşist cuntası ile diplomatik ilişkilerin yanı sıra, ekonomik ilişkilerini de yoğunlaştırdı. Bu son ziyaret de bu çerçevede gerçekleştirilmiş bir gezidir.

Halk

Yoksulluktan Kırılıyor,

Hükümet

Her Şey yolunda Diyor

Türkiye ve Kürdistan'da yoksulluk öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, artık dayanılması olanaksız hale gelmiştir. Başta halkın kendisi olmak üzere, dünya bile bu kadar yoksulluğa rağmen hala nasıl yaşanabildiğine şaşmaktadır. Basının sayfalarına yansıyan birkaç örnek bile, mevcut durumu kavramak açısından yeterlidir. Pahalılık, ötüne geçilmez bir biçimde sürekli artarken, halkın alım gücü de gündem güne düşmektedir. Ekonomik çöküşün belirtileri olan açlık, fuhuş, intihar, hırsızlık vb. olaylarda artış görülmektedir. Buna karşın birkaç tekelinin sermayesinde ve gücünde büyüme ulaşmaz boyutlara varmıştır. Yaşanan bunca olaya karşın, Özal hükümeti hala "her şey yolunda" diyerek toz pembe bir ekonomi tablosu çizmektedir.

Ekonomik çöküşün örneklerine her gün her alanda rastlamak mümkün. Nereye bakılsa bunun sayısız örneği ile yüz yüze gelmektedir. Bu süreçte meşrulaşan bir diğer olay da var. Eskiden biraz da olsa gizlenen veya kılıfına uygun olarak alınan rüşvet artık gizleme gereği bile duyulmaksızın açığan alınmaktadır. Belediyelerden devlet bakanlıklarına ve Başbakanın çevresine kadar hepsini avucuna alan rüşvet, adeta "yağma Hasan'ın böreği" misali "kim ne kadar koparır" yarışına döndü. Rüşvet yemeyen ve rüşvetle iş yapmayan hiçbir devlet yetkilisi kalmadı. Bunun rekoru da Turgut Özal'ın elinde; kızına 52 milyonluk bir araba hediye ettirerek, başarısını(!) bu alanda da gösterdi.

Türkiye'nin ekonomik tablosu böylesine derin bir çöküşü yaşayan bir tablodur. Halk aklıktan ölmek için çırpınırken, bir avuç egemen çevre servetlerine yeni servet katmaktadır.

SAYFA 2'DEKİ HABERLERİN DEVAMI

ŞEMDİNLİ'DE MİLİS ÇETELERE YENİ DARBE

15 Ağustos 1984'de Erüh ilçesi'nin yanısıra, Şemdinli'de direniş eylemlerinin geliştirilmesi, sömürgeci faşistlerle, devrimci birliklerimiz arasında, bu alanda da yoğun çatışmaların yaşanmasını birlikte getirdi. Faşist sömürgeciler sarsılan prestijlerini yeniden tesis etmek için yoğun bir saldırı içine girdiler. Direkt askeri birliklerini devreye sokmanın yanısıra, yaygın olarak milis çete örgütlemeye işine de giriştiler. Böylece direniş hareketimizi iki taraftan kuşatma altına alarak ezmeye çalışmaktadırlar.

Son dönemlerde faşist sömürgeciler Şemdinli alanında yeni taktiliklere başlamaya başladılar. Direkt ordu birliklerini harekete geçirmekte; daha çok ajan-çete yapıyı harekete geçirecek sonuç almak istemektedirler. Karakolların birçoğunu kaldırmakta; seyir birlikleri aracılığı ile kurdukları pusularla sonuç almaya uğraşmaktadırlar. Belirli bir yerleşik alanları olmayan bu birliklerini sürekli hareket halinde tutup, pusular kurdurarak sonuca gitmeye çalışmaktadırlar.

Bunun yanısıra, köylere sürekli bir biçimde operasyonlar düzenlenmekte, kitleler tehdit edilerek, ulusal kurtuluş mücadelesine destekleri kesilmeye çalışılmaktadır. Adam başına neredeyse 1-2 askerin düşüğü Şemdinli'de, sömürgeciler sık sık köylere boşaltacakları tehditinde bulunarak, devrimci gelişmelerin önünü tıkamak için yoğun bir çaba içerisinde girmektedirler.

Çeteciliği örgütlemeye faaliyetinde ilkel milliyetçilikten de yararlanan TC, bunlara dayanarak çeteciliği yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Bu güçlerin çeteciliği örgütlemekteki rolleri bugün daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır. I-KDP'nin denetiminde geliştirilen bu çetecilik, bu güçlerin tüm inkar

ve yalanlarına karşın gizlenememektedir. Her ne kadar direnişin yanında oldukları söylentilerini yayıyorlarsa da, çetebaşları ile sürekli görüşme içinde bulunmaları ve ortaklımlar yapmaları gerçekleri ortaya koymaktadır.

Geçtiğimiz günlerde, sömürgecilerin örgütleyip geliştirmeye çalıştığı ajan-milis yapıya önemli darbeler vuruldu. Şemdinli ve çevresinde tutunamayan çetecilik dağılmaya karşı karşıya geldi.

26 Mayıs 1986 günü, Nirkola'da sömürgecilerle gönüllü çetecilik yapan Musa Şen silahsızlandırıldı. Sömürgecilerle, silahı olduğunu açıklayarak, çetecilik yapan Musa Şen'in siminof marka tüfeğine ve 43 mermisine el kondu. Ayrıca aynı köyden 1 adet dürbün de kamulandırıldı.

30 Mayıs 1986 günü, Nehri köyünde Reşit Çiftçi'ye ait bir adet kalaşnikof marka tüfeğe ve 29 adet mermisine, şarjörü ile birlikte el

kondu.

2 Haziran 1986 günü, Kolita köyünde çeteciliğe soyunan Selahattin adlı şahıs, "köy korucusu" adı altında nasıl bir rolü üstlenmek durumunda kaldığı ve ne tür bir suçla itildiği konusunda uyarıldı ve daha sonra serbest bırakıldı.

17-18 Haziran 1986 günü, Herki köyü tümnden silahsızlandırıldı. HRK birliklerince bir başkula gerçekleştirilen ve 2 gün süren eylemde köyde bulunan ve çetelere ait olan 2 adet kalaşnikof tüfek, 4 adet şarjörü ve bunlara ait 72 adet mermi ele geçirildi. Ayrıca çetelerin üzerinde bulunan 12 adet bruno marka tüfeğe, 10 adet kütüklüğü ve 340 mermisi ile birlikte el konuldu.

Temmuz başlarında, Şemdinli'nin Derecik köyüne düzenlenen bir baskında 2 köy korucusu öldürüldü, 4'ü ise ağır yaralandı. Gece gerçekleştirilen eylemde, HRK birlikleri kayıp vermeden başarılı bir şekilde geri çekilmişlerdir.

TÜRK ORDUSU PANİK İÇİNDE

Gabar ve Çırav dağlarında meydana gelen çatışmalar, gündüz gerçekleşmiştir. Bu nedenle her iki çatışmada da düşman birliğinin durumu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. "Yörenin dağılık olması ve gece karanlığından yararlanmaları" gibi açıklamalarda bulunarak, zayıflıklarını gizlemeye çalışan sömürgecilerin güçsüzlüğü ve Türk ordusunun zayıflıkları en net biçimde ortaya çıkmıştır.

Gabar ve Çırav çatışmalarında da görüldüğü gibi, sömürgeciler HRK güçleri ile karşı karşıya gelip savaşıyor durumda değildirler. Çatışmaların gündüz meydana gelmesi sömürgecilerin dayandığı tüm iddialarını da yerle bir etmiştir. Sömürgecilerin HRK birlikleri ile çatışmaya cesaret edemediği ve sayıların ise savaş sanatını uygulamaktan uzak oldukları çok açık olarak ortaya çıktı.

Bu çatışmalarda umdukları sonucu varamayan sömürgeciler, birliklerinin hareket tarzında değişikliklere gittiler. Şimdiye kadar, birliklerini dağ dağ dolaştırarak devrimcileri arama biçiminde yürüttük-

leri operasyonların boşuna bir çaba olduğunu, Kürdistan dağlarında büyük riskleri göze almadan dolaşamayacağını kavradılar. Bunun üzerine savunma içerisine giren sömürgeci-faşist birlikler, daha çok pusuya ve ihbarlarla sonuca gitmeye çalışmaktadırlar. Devrimcilerin geniş bir coğrafya üzerinde hareket etmesini sağlayın bu durum, direniş mücadelemizin daha da güçlenmesine yol açmıştır. HRK birlikleri şimdi eskisinden daha geniş bir alana hakim olarak hareket etmektedirler.

Bu iki çatışma halk üzerinde derin bir etki bırakmıştır. Düşmanın ısrarla gilemeye çalıştığı bu çatışmalar her şeyi rağmen, halk arasında yaygınlaşmıştır. Köylüler tarafından, gelişmeler olduğundan da fazla gösterilerek çatışmalarda 200 düşman askerinin öldürüldüğü söylentileri yayılmaktadır.

Bu durum, düşmanı şaşkına ve çılgına çeviriyor. Halkın devrime bağladığı umutlar ise, devrimci birliklerimizin coşkunluğunu artırıyor.

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACIZLIĞINI...

Baştaftı Syf: 9'da

duğu olaylarda yabancı komutanın görev belgesi verdiğine dair örnekler burada sayılmayacak kadar çoktur. Yalnız birini hatırlatırsak bütün hepsine egemen düşüncüyü göstermiş olabilir. 5 Kasım 1959'da Amerikalı yarıbay Morrison, Ankara'da Çankaya'daki Amerikan Klübünden, akşam çalışma saatleri dışında çıktuktan sonra 80 kilometreye sürüldüğü arabasıyla toplu halde yürüyen onbir Türk erini çığnediği halde görevli olduğu belgesi ve iddiasıyla Türk adli makamlarına verilmemiştir." (T. Ataöv, age, syf: 216)

Bu örneği sunun için verdik: Türkiye'de ABD'nin çıkarları her şeyin üzerindedir; ve bu, bununla da sınırlı değildir; aynı zamanda ABD'nin basit bir subayın keyfi bile her şeyin üzerindedir.

Evet, Türk ordusu, dünyada eşi görülmemiş en aşaklık ilişkisi en büyük erdem gibi sarılan, efendilerinin çıkarı ve keyfi için insanları kanını hiçe sayan, başlı başına kendisi ABD'nin robotu olan bir güçtür. Ve ABD, ondan Ortadoğu'daki çıkarlarını koruması, sosyalizmin hemen yanına basılan bir tehdit unsuru olması gibi tümüyle saldırı amaçlı bir rol dışında herhangi bir beklentiye sahip değildir.

ABD-Türkiye ilişkisinin tümüyle bu temelde olduğu, 12 Eylül 1980 sonrasında da bütüyle açığa çıkmıştır.

12 Eylül askeri-faşist darbesinin CIA tarafından hazırlandığını Amerikan ajanlarının kendileri yazdılar. ABD çıkarları adına savaşın ilk "kahraman"larından olan Kenan Paşa", yine aynı çıkarları koruma

adına bu kez "devlet başkanı" olarak "şeref"lendirildi. ABD başta olmak üzere, tüm emperyalist devletlerde, Türk ordusunun savaş gücü ve generallerin cesaretine övgü dizmek, 1980'li yıllarda neredeyse bir tiryakilik haline geldi. Ordunun namıslu ağzında uygulanan ekonomik politika dünyaya örnek gösterildi. Ama tek bir kusuru vardı, yine elbisesi beğenilmiyordu, yeni bir elbise giydirmek gerekiyordu. İşte bu da 1986'larda kalıbına oturtulmaya çalışılıyor.

Türk ordusu içinde ve dışında daima emperyalizmin çıkarlarına hareket etmiştir. "Cumhuriyet" döneminin son üç darbesinde bu açıkça görülür. Son 12 Eylül hareketi ise bunun en belirgin örneğidir.

12 Eylül'de ordu iktidara getirilirken, tehlikede olan sadece Türk burjuvazisinin varlığı değil, sistemin çıkarlarıydı. ABD, Ortadoğu'da bağlantı bir ulaşıkla ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını güvenceye alacak bir askeri kuvvete ihtiyaç duymaktaydı. Çünkü, Şahliğin yıkılışı, Afganistan'da gerilimin aldığı darbe ve Ortadoğu'daki diğer gelişmeler, ABD çıkarlarını ciddi biçimde tehdit eden gelişmelere yol açmıştı. Türk devlet sınırları içinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ise bunu yaşamsal bir tehdit düzeyine yükseltene en büyük etkendi.

Üstelik Türk burjuvazisi de içinde oldukça kötü durumdaydı. Burjuvazi çöplük bir şiddet temeline tüm emek gücü ve değerlerinin talanı dışında kendisini ayakta tutamaz durumdaydı. İşçi sınıfı hareketi ve

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi karşısında bu çelimsiz haliyle daha fazla tutunamayacağı görüldü.

Bu sömürgeci-faşist diktatörlüğün içteki uygulamaları biliniyor. Dışta uygulamaları da biliniyor. Ama burada konumuz itibarıyla dışa yönelik olanlar önem kazandığından bazı örnekler vereceğiz.

Geçen yıllarda herkesin gördüğü gibi, Türk ordusu aşırı gövdesiyle para edeceğini sandı. Cüssesini pazara sunup, efendilerinden böyle para koparmaya çalıştı. Ve bir kabadayı gibi herkeşe tehditler savurdu. İran'dan kaçan Şahlık artıkları Türk ordusunun karargahlarında CIA uzmanlarına eğitildiler. Suriye, aynı "kuvvet"le tehdit edildi. Sosyalist ülkeler yine bu "kuvvet"le dayanılmaz tehdit edilme istendi. Türk ordusu bu gücü üzerinde Ortadoğu halklarına boyun eğdireceğini zannediyordu. Bu konuda emperyalizm tam vizesiyle hareket ettiği ise aşıkardı.

Ama bu sahte kabadayının forsu fazla uzun sürmedi. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi onun bütün geçğini açığa serdi. Bu "güçlü" ve de "şanlı" ordunun 1980 sonrası ilk askeri fiyaskosu, 1983'te G. Kürdistan'a saldırısıyla birlikte ortaya çıktı. O 800 binlik ordu, karşısında tek bir kurşun sıkılmadığı halde bir bozgun ordusuna dönüştü. "Kahraman Mehmetçik"ler birbirlerini vurdular. Burada gözler önündeki gerçek şu idi: Bu ordunun savaş ve hareket kabiliyeti yoktur.

İşler bununla da kalmadı. 15

DEVRİMCİ ATILIMIMIZ SÜRÜYOR

Yaz dönemi eylemsel atılımımız sömürgeci faşistlere ağır darbeler indirerek devam etmektedir. Henüz ayrıntılarını ve kesinliğini bilemediğimiz çok sayıda eylem haberi gelmektedir.

Pazarlık, Bingöl, Batman, Cizre, Dersim vb. alanlardan ulaşan haberlere göre, sömürgeci ordu birlikleriyle meydana gelen çatışma, pusuya ve baskınlarda çok sayıda

asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

Devrimci atılımımız tüm şiddeti ile devam etmektedir. Önümüzdeki günler, atılımımızın yükseliş ve güçlenişini birlikte getirecektir. Faşist ordu sürekli gerilerken, devrimci birliklerimiz mevzilerini ve hakimiyet alanlarını genişletmektedirler.

Ağustos 1984 Atılımıyla, Türk ordusu tarihinin en büyük şamarını yedi; kendi deyimleriyle, ordu şoka uğradı. Çünkü kendilerinden bile gizledikleri gerçekleri artık tüm dünya görür hale gelmişti. "Kahraman Mehmetçik" ve ordunun "yenilmezliği" efsaneleri yerle bir oldu.

Halkımızın Silahlı Kurtuluş Kuvvetleri (HRK), Türk ordusunun gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında nasıl bir hezimete uğradığını, bastığı düşman karakolunda ele geçirdiği belgelerden kamuoyuna gözleri önüne serdi. HRK birlikleri birçok kez olduğu gibi, düşmanın inine kadar gittiler ve müdahale fırsatı bile bulamayan "kahraman Mehmetçik" in "koruduğu" belgeleri aldılar. Yayınlanan belgeler birçok açıdan önem taşımaktaydı. Ama hemen bir tanesini söyleysek, emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik emellerinde, bu ordunun hiç de güvenilir olmadığını ortaya koyuyordu.

Elbetteki bu gerçek, emperyalist güçler tarafından da görülmektedir. Türk ordusunun, kendisine atfedilen

rolün sahibi olamayacağını bu güçler de artık açıktan söylemektedirler.

Türk burjuvazisi ve ordusu, hiçbir zaman olmadığı kadar şimdi, efendilerine karşı çok zor durumda. Ama bu nedenle de daha çok ayağa kapanmak, daha çok yalvarmak ve daha çok hizmet etmek zorunda. Nitekim, Bulgaristan'daki Türk azınlığı "meşeseli"nde olduğu gibi emperyalizmin basit ajanlığı ve provakatorülüğünü, ABD'nin son Libya'ya saldırısında bombardıman uçaklarının bizzat topraklarından kalkmasını sağladığı gibi bir paravan olmayı, ABD adına kapı kapı dolaşarak emperyalist saldırganlığın propagandacılığı yapıyor ve diğerlerini her zamankinden fazla görev bilmekte; ajan-provakatör, basit bir hizmetçi ve kiralık katil sıfatıyla, Türk egemen sınıflarının tarihine taş çıkartan ve ulaşığı bile sınırları aşan, bu nedenle de literatürde adı bulunmayan(?) bir devlet olma örneği sunmaktadır.

DEVAM EDECEK

«BU BİR ÇAĞRIDIR....»

Baştarafı Syf: 4'te

Gerçekçi olmanın zamanı gelip dayanmıştır. Yalan-dolanın kimseye yararı yoktur.

Evet, eğer Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü gerçekten istiyorsanız, onun uzağında kalıp devrimin aleyhinde çalışmamalısınız. Çünkü, bu devrim Kürdistan halkının devrimidir. Devrimler halkın sırtında gerçekleşmiştir. Ve öyle gerçekleşecektir. Mücadeleyi yürüten halk kendisidir. Gözbeğni gibi sevdiği oğlunun omuzuna silahı verip şeref cepherine gönderen de yine bu halktır. Devrimcilerin etrafında bir araya gelecek gecelerini gündüzüne katıp çalışan da yine bu halktır. Şanlı 15 Ağustos Atılımının ateşi de yine bu halk tarafından yakılmıştır. O zaman, siz de, -eğer bu halkın kurtuluşunu istiyorsanız- gelin ateşinizi, bu ateşin üzerine katın ki devrim alevi daha da gürleşsin.

Bugün Kürdistan'da iki yol vardır. Ya doğru-dürüst bir devrimcilik, ya da düşmana uşaklık ve boyun eğme. Bir üçüncü yol yoktur.

Benim bu çağrım, tüm Kürdistan örgütleri ve daha çok da DDKD ve PPKK etrafında biraraya gelmiş olanlardır. Bu hakkı kendimde görüyorum. Çünkü gençliğimi onlara çalışmakla feda ettim. Bu hakkı Kürdistan halkında da görüyorum.

Kardeşler, bugündür el kaldırma günü; bugündür Kürdistan halkına kendini kabul ettirme günü; bugündür şeref ve erkinliğin günü; bugündür Kürdistan için fedakarlık günü. Kürdistan halkı, böyle bir günün gelmesini dört gözle bekliyordu. Kardeşler, gelin Kürdistan partizanlarıyla omuz omuza vererek düşmana karşı yürütülen savaşı alevlendirin. Ancak böylelikle topraklarımızı Kürdistan halkının kan emicilerinden, faşistlerden daha çabuk kurtarabiliriz. Gelin, gün birbirini çekistirme günü değil. Zamanında hata yapmayan kimse yoktur. Birbirimizin hatasını düzeltmemiz gerekir ki, bir daha aynı hatalara düşülmesin.

KOMUTAN AGİT YOLDAŞ EMREDİYOR...

Baştarafı Syf: 4'te

durumla karşılaşmamış olsalardı bu saate kadar geç kalmaları mümkün değildi" diyorlardı. Saatler, dakikalar, çok ağır ilerliyor; sanki saatın yelkovanına bir ton yük bağlanmışcasına zaman geçmek bilmiyordu. Partizanlar kendi aralarında durumu değerlendirdiler ve şafak sökmeden köyü terkettiler. Benim de sabahleyin karakola uğramamı, bir nabız yoklamasında bulunmamı istediler. Arkadaşların gelecek grubun üzerinde bu kadar önemle durması beni de sabırsız kılmıştı; sabaha kadar gelip geliyorlarmuduyula dört gözle yolu bekledim. Ama şafak attı, gün aydınlandı, yine de gelen yoktu. Sabahın erken saatinde karakola uğramam şüpheleri üzerime çeker düşüncesiyle güneşin doğmasını sabırsızlıkla bekledim. Ama güneş GABAR dağının ucundan kafasını yeni uzatmış; GABAR dağları sanki kendisini zapt etmiş ve kendisinin uzaklaşmasını istemiyormuşcasına, çok ağır yükseliyordu. Karakola yaklaşmıştım ki aniden helikopter sesi alanı doldurdu. Arkadaşların üze-

Sevgili arkadaşlar, sizler bilinçli, Kürdistan'ın düşmanını tanıyan, Kürdistan'ın koşullarını bilen kişilersiniz. Düşmanın, Kürt milleti hakkında ne kadar merhametsiz olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Onun bize kolayca hakkımızı bağışlaması mümkün değildir. Hakkımızı zorla almak zorundayız. Kendimizi hayalperestlikten kurtaralım. Hayallerle hiçbir bir amaca ulaşamaz. "Böyle olmuştur... şöyle olacaktır..." diyerek, niyetlerle kendimizi avutmayalım. Yürütülen savaştan uzaklara kaçmayalım. Eğer, devrimciliği gün geçirme, rahat günün-devrimciliği olarak değerlendiriyorsanız, ona bir diyeceğimiz yok. Ama, şunu da çok iyi bilmeniz gerekir ki, Kürtler, "Lawê derewîn yekcar dixwe firavîn..." derler.

Yurtsever ve emekçi Kürdistan halkı sizleri bizden soruyor: "Kürdistan'ın gerçek sahipleri ve bu yükü yerden kaldırayabilecek, omuzlayabilecek tek güç biziz diyen arkadaşlarımız neredeler?" diyor. Hele bir ortaya çıkan ki, yüzünüzü görelim, sizi tanıyalım. Ben şahsen sizler' çok iyi tanıyorum. Çünkü, sizinle sakalımı beyazlattım. Ama, sizin gerçek yüzünüzü bilmeyen birçok dürüst insan hala size kanıp kandırılıyor. Söyleyin, gösterin neler yaptığınızı da, halkın sorularına uygun cevaplar verelim.

Bizler birlikte çalışırken, siz değil miydiniz, "Kürdistan'ın kurtuluşu namlunun ağzındadır" diyen; siz değil miydiniz, "Silahlı mücadeleye inanıyoruz" diyen; siz değil miydiniz, "Savaş için hazırlık yapmalıyız" diyen; siz değil miydiniz, "Ölmeden, mal-mülk vîran olmadan Kürdistan kurtulmaz" diyen; siz değil miydiniz, "Parlamentonun hepsi Kürtlerden oluşsa bile, yine de Kürdistan kurtulmaz" diyen; siz değil miydiniz, "Kürt milletinin üçte ikisi imha olsa, üçte biri kalsa da bize yeterlidir" diyen; siz değil miydiniz, "Yolumuz işçilerin yoludur" diyen; siz değil miydiniz, "Kürdistan kurtulmalı ama ağa ve şeyh-

lerin eliyle değil" diyen? Siziniz, evet!.. Ama neden şimdi söylediklerini söylemek kolayca, yapmak zor mu? Kürtlerin bir sözü var: "Dibêjê, lê napêjê."

"Biz, sizinle zamanımızı geçirip, sizi aldattık" diyorsanız, yanılıyorsunuz. Şunu iyi bilin ki, halk hiçbir zaman aldatılmaz ve her şeyin hesabını er veya geç sorar.

Kürdistan, ancak Kürdistan'da yürütülecek bir mücadeleyle mi kurtulur, yoksa Avrupa'daki çalışmayla mı? Silahlar Kürdistan'da mı, yoksa Avrupa'da mı patlatılmalı? Pêşmerge Kürdistan dağılarında mı, yoksa Avrupa'da mı kalsınlar? Kürt sorunu, Kürdistan'da mı, yoksa Avrupa'da mı çözümlür? Kürtlerin meskeni Kürdistan mı, yoksa Avrupa mı olmalı? Avrupa'nın şarabı mı, yoksa Kürdistan yaylalarının berrak suları mı güzel? Avrupa'nın domuz eti mi, yoksa Kürdistan kuzularının eti mi güzel? Bu soruların cevabını sizin ve tüm yurtseverlerin vicdanına bırakıyorum. Biraz gerçekçi olun; aklınızı başınıza toplayın artık! İşlediğiniz ve işlettığınız suçların Kürt halkı için bir faydası var mı, yok mu? Eğer dürüstseniz, devrimci ve yurtsever-seniz ve Kürdistan'ın kurtuluşu için çalışıyorsanız, o halde halka, nelerle uğraştığınızı, hangi yolda gittiğinizi bildirmelisiniz. Yoksa, yaptıklarınızı gizliyor da, bir dahaki seferi mi unut biliyorsunuz? Ortalık sakinleşsin, size af çıksın ve siz de tekrar meydana çıkıp cirit atasınız diye mi bütün hesaplar? Bu hesaplarınız gerçekleşince Ömer Çetin gibi satılık bir haini kendinize başyapar; İsmet'in oğlu ve Ecevit'in hanımının size alkış çalmasını sağlarsınız. Bu halinizle mi Kürdistan'ın bağımsızlığını elde edeceksiniz?

Şunu herkesin çok iyi bilmesi ve kafasına yerleştirmesi gerekir ki, Kürdistan halkının can-fedaileriyi, böyle bir fırsatı hiç kimseye nasip etmeyecektir. Kürt halkının kaderiyle oynamaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Herkesten tek tek hesap sorma hakkını hem kendimde hem de halkımda görüyorum. Elimiz daima yakanızda olacaktır. Kendim de gereken hesabı

vermeye hazırım.

Ben ve halkım savaşın içindeyiz. Düşmana karşı savaşarak direnmiyoruz ve günbegün şehit veriyoruz. Ya sizler nerelerdesiniz, neyle uğraşıyorsunuz? Aklınızı başınıza toplayın artık. "An Kürdistan An Neman" diyenler sizler değil miydiniz?

Belki, şimdilik Avrupa size hoş gelebilir. Ama bir gün gelecek ki, Avrupalılar size kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı soracaklar. O zaman, hangi yüzle, nasıl bir cevap vereceksiniz onlara? "Biz geliziz, ama şartlarımız var" mı diyorsunuz? Şartlarımız, kardeş düşmanlığı ve düşmana uşaklık olmasın da, ne olursa olsun kabul görür.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi kurulmuş bulunuyor. Siz de herkes gibi bu cepheye, Kürdistan'ın kurtuluşu için girebilirsiniz. Kürdistan Kürt halkıdır. Kardeşliğin hüküm sürceği bir Kürdistan'da herkese yer vardır. Kürdistan halkı, Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadeleye edenerler sadıktır. Ama, buna karşılık, Kürdistan'a ihanet edenlere de küşmandır ve onun pençesinden hiç kimse kendini kurtaramaz.

Eğer siz, "Şartlar henüz olgunlaşmamış, silahlı mücadele dursun ve pêşmergeler orayı terketsin,

- Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük!
- Yaşasın ERNK!
- Kahrolsun Askeri-Faşist Cunta!
- Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

Heval Melle Xerîb
16. 5. 1986

HAKKARI'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ...

Baştarafı Syf: 23'te

Kısacası, 1975'lerdeki bu "iltica" olayından Kürdistan halkı değil, Türk sömürgecileri yararlanmışlardır. I-KDP hareketini yaptığı şey, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geleceğine ilişkin olarak Hakkari halkını arasında yalnızca umutsuzluk ve inançsızlık tohumları ekmek olmuştur. Ama sömürgecilerle işbirliği içerisindeki ilkel milliyetçiliğin bütün bu umutsuzluklarına ve ağır tahribatlarına rağmen, PKK hareketi çok kısa bir sürede Hakkari halkının umutlarını ve inançlarını tazelemeyi başarmış, gelecek için umut ışığı haline gelmeyi bilmiştir. Yüzyıllarca özgür dağ havasını soluyarak yabancı egemenlere karşı boyun eğmeyi reddetmiş olan ve atalarımızın direnişçi geleneklerini hala temsil eden Hakkari halkı bugün de kendisine düşen rolü oynayacak; PKK'nin önderliğinde ve uzak olmayan bir gelecekte gerçek özgürlüğüne kavuşacaktır.

Besbelli ki, Hakkari'nin ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferi için taşıdığı önem sadece bunlarla da sınırlı değildir. Emperyalizmin gerici Irak rejimini, ABD emperyalizmi saldırılarıyla başlayan ve iki rejim arasında bugüne değin devam eden savaş Hakkari'yi daha da hassas bir alan haline getirmiş ve önemini giderek artırmıştır. Savaşta saldırı tarafı olmasına rağmen, kendisini toparlayarak karşı saldırıya geçen Irak yönetiminin insiyatifile egeçirmesi üzerine Irak rejimi zayıf düşmüş, bunun sonucunda Kürdistan'ın belli bir kesimi üzerindeki denetimini zayıflamış, özellikle Türkiye-Irak sınırı boyunca ciddi bir egemenlik boşluğu doğmuştur. Kürdistan üzerindeki egemenliklerinin devamı için geçmişte sömürgeci yönetimleri bir araya getiren sınırlar, savaşın tırmandırılması ile birlikte sömürgecilğin en zayıf noktalarına dönüşmüştür. Bu nedenle Irak-Iran savaşında bloklaşan Ortadoğu'nun devrimci-ilerci güçleriyle, gerici bölge yönetimleri arasında bu alan üzerinde bir karşılıklı

ondan sonra biz geliziz" diyorsanız, boşuna hayallere kapılmayın ve yerinize oturun. Nerede kalıyorsanız orası size mübarek olsun. Çünkü, hayal ettiğiniz şeyler hiçbir zaman gerçekleşemez. Öyle bir şeyin koşulları, bir daha geri dönmemesine ortadan kalkmıştır artık. Tüm dünya bir olup vursa da bu savaş, bu mücadele, bu ateş sönmez artık. Bu savaş, Kürdistan halkının eseridir. Onun omuzlarında yükseldi ve yükselmeye de onunla devam ediyor. Mücadele halka mal edilmiştir. Halkın kendisi, aziz oğullarını Kürdistan fedaisi yaptı.

Bu savaş, öyle bir boyuta varmıştır ki artık kadınlarımız da elinde silah düşmana karşı savaşıyor. Peki siz ne güne duruyorsunuz? İşte PKK'nin aslan kadınları elinde silah, gece-gündüz pêşmergelerle omuz omuza savaşıyor. Artık bize, daha fazla söyleyecek bir şey kalmıyor. Siz de erkeğe silahınıza sarılın ve Kürdistan'a gelin, kardeşlerinize omuz omuza düşmana karşı savaşın ki, ülkemiz bir an önce kurtulsun.

Ancak sanmayın ki, siz olmadan Kürdistan kurtulmaz. Şunu iyi bilin ki, Kürdistan halkı, düşmanın kölelik zincirlerinden kurtulmak ve bağımsızlığa kavuşmak için yerli bilince ve güce ulaşmıştır.

rinde durduğu ihtimaller doğrulanıyordu. Dizlerim ağırlaşmış kalkmıyordu. Helikopter karakolun önüne indi. Tüm karakolda bir korku ve karmaşa hakimdi. Cesedi helikopterden indirdiler. Muhtar olduğum için cesedi bana da gösterdiler, tanıyıp tanımadığımı sordular. Dilimi yutmuşum, ancak 'yok' diye bildim. Geri döndüğümde, yolda sanki kafama balyozlar iniyor, karşımdaki dağların çığlıkları duyuluyor, dağlar devriliyordu. Gözlerimin önünde Agit dolaşıyor, anlattıklarımı tek tek işitiyordum...

Durumu arkadaşlara bildirdiğim de tüm grupta bir suskunluk oldu ve sonra aniden hep birlikte yay gibi ayağa fırladılar; silahları havada büyük şehit Agit için saygı duruşuna geçtiler. Ardından ve içtiler.

HRK grubu durumumu biliyordu. Kendilerine katılmak istediğimi söyledim, kabul etmediler. Altı çocuğum olduğunu ve onlara bakmam gerektiğini söylediler. Agit şehit düştükten sonra Türk ordusu büyük bir korku ve panik içine düşmüştü. Bu durum halka davranışlarında açıkça yansıyor. Artık köyleri

boşaltmakta ve halkı sürgün etmekte başka çareleri kalmamıştı. Ben yurtdışına çıktığım zamana kadar, BERKEVE, CİNET, SEREDÉ, BİRKE köyleri tümünden boşaltılmıştı; DEŞTÉLALO köyünden en az 50 aile, QARNÉ köyünün yarısını sürgün edilmişti. Köyde kalacak durumda değildim. Arkadaşlar, "Dünyanın neresine gidersen git ERNK'nin çalışmaları var. Maddi ve manevi alanda yapacağınız katkıları anında bize ulaştırılıyor" dediler. Kendime ait üç uzun silahımı arkadaşlara verip savaşımla tek tek kucaklaştım; Agitlerimizden kopmak bana çok zor geldi. Onlar gözden kaybolana kadar arka arkadan baktım.

Milyonlarca lira rüşvet karşılığı çocuklarını Avrupa'ya ulaştırdım. Agit Komutanı, ilkömi ve savaşımlarımızı unutuyorum. Çocuklarımı biraz yerleştirir yerleştirmez savaşımlarına kavuşacağım. Hiçbir engel onlarla birlikte savaşmamı engelleyemez. Yaşım 65, ama Agit komutan emrediyor; İLERİ!

- Agit Yoldaşın Manevi Komutası Altında Savaşalım!

- Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!

- Bijî Hêzên Rizgariya Kurdistan!

Bir Yurtsever
21. 6. 1986

DEVAM EDECEK

TÜRK ORDUSUNDA DÜZENLEME...

Baştarafı Syf: 3'te

tehdit yönüne göre de farklılık göstereceğini belirtiyor. Bugün Türk ordusu için en ciddi ve tehlikeli tehdit, açık ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden gelmektedir. O halde, bu askeri düzenleme yapılrken, gözönünde bulundurulana Kürdistan'daki gelişmelerdir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kazandığı imge, inkar edilemez boyutlardadır. TC'nin bizzat Kürdistan'da karargah merkezini kurarak savaşı yürütmekle karşı cevap geliştirebileceği bir düzeydedir. Kuvvet komutanlıklarının Kürdistan'dan uzak oluşları nedeniyle, ani gelişmelere cevap vermede gecikmeler ortaya çıkacağından, bunu önlemenin yolu olarak böyle bir düzenleme gidilmektedir.

Peki, Kürdistan'da ani karşılık verilmesini gerektirecek gelişmeler neler olabilir? HRK birlikleri, büyüyen savaş gücü ve eylemleriyle halkımız dahi fazla ulusal kurtuluşu çekerken, sömürgeci ordu birliklerine de ağır darbeler vurmaktadırlar. Bu durum, TC'yi hiç de beklenmediği birçok gelişmeye erkenden karşı karşıya getirebilir. İşte böylesi gelişmeler karşısında hazırlıksız

yakalanmak istemeyen faşist cunta, birliklerinin hareket kabiliyetini artıracak yeni bir düzenleme içine girmektedir. Savaşı bizzat Kürdistan'dan yürütmek istemektedir.

15 Ağustos Atılımının ardından hazırlıklarını yürüten faşist cunta; özellikle Siirt'te savaş karargahını kurma çalışmalarına hız verdi. Siirt'te birliklerini merkezleştirerek, Kürdistan'da geliştirdiği özel savaş uygulamalarını bizzat buradan planlayıp yürütmek istemektedir. Son yapılan açıklama ve değerlendirmelerden de anlaşıldığı gibi, faşist cunta bu konudaki hazırlığını sonuçlandırmış bulunmaktadır.

Cephe komutanlıklarının kuruluşunun tamamlanması, aynı zamanda ismi verilmekten ısrarla kaçınılması da, Kürdistan'da yürütülen savaşın kabul edilmesidir. Türk ordu birliklerinin hareket kabuluğuna böylesine bir gereksinme duyması da bunun bir kanıtıdır. Türk ordusunda yeni düzenlemeye gerekli il kulan "kendine özgü nedenler" e baktığımızda, karşımıza çıkan gerçek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Bunun başka nedeni olmadığı gibi, bu dönemde uygulanması da tesadüf değildir.

KÜRDİSTAN'DA SÜREKLİLİK VE İVME...

Baştarafı Syf: 21'de

dönüşümcü kligi", "Partizan, özümsemisli yönetim kligi" milisleşme yolunda adım atarak, faşizmin paralelinde ideolojik, politik karalamalara, çarpıtmalara ve Fransa ile İsviçre'de olduğu gibi fiili saldırılara girişiler.(18*) Faşizm, doğrudan ortak olduğu Olof Palme suikastından yararlanıp, PKK aleyhine yoğun bir propaganda girişti.(19*) Türk burjuva kllikleri, faşist ordunun Kürdistan'daki çıkamazı üzerine yoğun tartışmalara girdiler. Şiddetle uyuşuyorlardı, ancak Türk devletinin ekonomisi ve faşist ordu savaşı daha fazla kaldıramıyordu. Kürdistan tümden kayınıyordu. Faşizmin "demokrasi oyunu" bozulmuştu. Bütün burjuva partileri Kürdistan'a abandırlar. Çıkardıkları sonuçlar devlet açısından ürkütücüydü. Sistemleri çöküyordu. Hükümeti hedefleyip devleti kurtarmak gerekiyordu. Uğur Mumcu'nun "Sağ ve soluyla terörizme karşı birlik" çağırısı, "Saçak" ve "Yeni Gündem" de ifadesini buluyordu. Artık yürüyemeyen ANAP yerine hükümeti devralmaya hazırlanan SHP, bu nedenle Bingöl, Sason ve Erub'taki işkenceleri gündeme getirdi. Ulusal muhalefeti durdurmak istiyorlardı. Bu nedenle, zindan direnişleri çarpıtılmaya çalışıldı, milisliğin işlemeyen yanları eleştirildi... Ancak bütün muhalefetin örgütleyici gücü PKK geliyordu. Muhalefet, PKK etrafında kenetleniyordu. O halde PKK üzerinde bir kez daha şans denemek gerekirdi.

(17*) SHP Genel Başkan Yardımcısı, "Suriye ile kesin bir anlaşmaya varılmadı, Suriye başkanı ile anlaşmaya varılmadı. Fesat yuvaları Suriye tarafından desteklenmektedir, bu olayların önlenmesi mümkün değildir. Bu nedenle Suriye ile anlaşmaya varılmadı. Suriye bu konuda zorlanmalı" diyor. (Hürriyet, 28 Mart 1986)

Anı tarihlerde Cumhuriyet gazetesinden faşizmin ulusal birleştirici elemanı Uğur Mumcu, şunları yazıyordu: "... Suriye, Türkiye için güvensiz, kuşku dolu bir komşudur. Ayrıca teröristlere destek olan, bu

teröristleri barındıran bir ülke ile güven verici bir anlaşma yapmak ve bu anlaşmayı uygulamak olansızdır. Suriye öncelikle teröristlere sağladığı desteği çekmeli ve bu konuda Türkiye'ye güvence vermelidir... Suriye'nin teröristleri destekleyen tutumundan vazgeçmesi pek düşünülemez." "... Kuşku dolu komşu" ile güven verici ilişki kurulamaz, Suriye'nin teröristleri destekleyen tutumunu sürdürdükçe, Firat suları üstünde güven köprüleri nasıl kurulabilir?... (Hürriyet, 10 Mart 1986)

29 Mart 1986'da Oktay Ekşi, "Ne var ki Türkiye, Firat ve Dicle sularından belli bir miktar Suriye'ye salıvermesi için Suriye tarafından yapılan anlaşma önerisini kabul etmemiş, Suriye de Türkiye'nin kendisi için hayati saydığı su sorununu çözemezmiş olmakta, üstelik Türkiye'ye karşı dahi bir tahahhüt altına girmemektedir. De arından PKK'nin bilinen son eylemleri ortaya çık maktadır. Sımdı siz olmanız acaba söyle düşünmez misiniz? Suriye bu olaylarla Türkiye'yi rahatsız ettiği ölçüde Türk hükümetini su konusunda bir anlaşma yapmaya zorlayacaktır. Eger, olaylar gelişir, örneğin yörede daha büyük çaplı bir ayaklanma hareketi haline dönüşürse bundan Suriye'nin göreceği zarar nedir? Hiç. Peki, daha da gelişir de faraza o yörede bir küçük devlet doğarsa, Suriye su meselesini onunla daha kolay çözebilir mi? Diyecesiniz ki, bu kadar vassayım bir araya gelir mi? Olayları birlikte izleyelim. Bakalım gelir mi gelmez mi görürüz... Yalnız bir şartla: Oturduğumuz kalktık uyumayalım..."

Kapya dayanan Kürdistan ve UKM gerçekliğine rağmen, halen sorunu dış kaynaklı gösterme telaşında olan Türk burjuvasının nasıl sıkıştırdığını işaretler bütün bunlar.

(18*) TKP, Kürdistan'daki mücadeleden, faşizmin çıkamazından ve tarih yaratan yüzlerce şehidin hiçbirinden bahsetmezken, açık faşizmin adamı olan Demokrat Türkiye'nin dönelerine ve faşizmin bülbüllerine açıkça sahip çıktığı gibi, Türk faşizmine karşı bir tarzda, "PKK terörizmi" hakkında raporlar hazırlıyordu.

(19*) "Son zamanlarda İsviçre Başbakanı Olof Palme cinayeti verileriyle dünya çapında da güncel hale gelen PKK adı Sovyet-Suriye destekli bir konusundadır Türkiye, Suriye'den ısrarla bazı taleplerde bulunmuştur..." (Yeni Forum, 15 Mart 1986)

Olof Palme cinayetinin ardından ABD emperyalizminin Libya'ya saldırısı, yarattığı saldırganlık histerisi, İran ve Suriye'ye tehditler, Türk devletinin açığı çıkan telaşı, belgin olarak suikast CIA-MIT-SAPO'nun gerçekleştirdiğini göstermektedir.

ALMAN CUMHURBAŞKANI R. WEIZSÄCKER...

Baştarafı Syf: 12'de

nırlı olmadığını da hemen belirtelim. Birçok uygulamadan geliştirilen ilişkilere kadar, çok şeyde aynı benzerliği gördüğümüzü söyleyebiliriz. Weizsäcker'ın gezisinin hemen ardından birçok konuda Alman heyetleri Türkiye'ye akın etmeye başladı. II. Wilhelm, gezisi ile Deutsche Bank'a Bağdat demiryolunun yapım imtiyazını elde etti. Weizsäcker ise, Almanya'nın askeri alandan ekonomisine kadar, birçok konuda 12 Eylül rejimiyle ilişki içerisinde girmesini sağladı. Bu ilişki öyle boyutlara vardırıldı ki, belediyeler düzeyinde bile karşılıklı ilişkiler kurulmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde Stuttgart Belediyesi'nden kalabalık bir heyet Belediye başkanlığına öncülüğünde incelemelerde bulunmak için İstanbul'a gitti. Yine, kalabalık bir Alman heyeti, Türkiye'de bir Alman günü düzenleyerek, kültürel sergiler açtı ve çeşitli sanayi mallarının tanıtımını yaptı. Alman askeri komutanları ile Türk askeri komutanları arasındaki ilişki trafiği hızlandı.

Bu ilişkiler daha birçok örnek gösterilebilir. Kanımızca örnek gösterilen bu bir-iki gelişme bile, 12 Eylül rejimine Almanya'dan sağlanan desteğin düzeyini göstermek açısından yeterlidir. Weizsäcker bu gezisi ile, Süddeutsche Zeitung'da da ifade ettiği gibi, "Bizzat kendi varlığı ile faşist cuntaya moral veriyor" hedefledi. Bu ise, uluslararası kamuoyundan tecrit olan bir rejime destek vererek, meşru göstermek çabasındır.

Weizsäcker'ın gezisi gündemine başka konuları da almış olsa, esas olarak amacın bu olduğu açıktır. Su bir gerçekçi ki, Almanya ile faşist cuntanın ekonomik, askeri ilişkileri canlıdır. Bu gezi bunu daha da ileri götürecektir. Yine, Türk işçilerinin sorunları, serbest dolaşma hakkı vb. de gündeme gelmekle birlikte her iki güç arasında fazla ciddi bir sorunu oluşturmamaktadır. O halde, en önemli neden olarak geriye, rejimi faşist yüzüyle meşrulaştırma çabası kalmaktadır.

"Demokrasiye geri dönüş" manevraları adı altında, eski siyasalere konuşma hakkı, çeşitli davalardan sonuçlandırılması, sosyalist parti kurma girişimleri vb. çabalar içinde bulunulsa da, faşist rejimin ordusunu 2/3'nün Kürdistan'da tutması, sürekli operasyon hali, katliam ve işkencelerin devam etmesi neme-nem bir demokrasinin yaşandığını da ortaya koymaktadır. Bu durum uluslararası kamuoyu tarafından yakından izlenmektedir. Kürdistan'da bugün bir savaşın var olduğunu kabul etmektedirler. İşte, Weizsäcker tüm bu gelişmelerin üzerine basarak ve bunları görmezlikten gelerek, faşist cuntaya el uzattı. Sadece kendisi el atmakla yetinmeyip tüm dünya halklarından da faşist bir rejimin, demokratik bir rejim olarak görülmesini ve kabul edilmesini istedi. Weizsäcker bir yemekte yaptığı konuşmada, ziyaretinin amaçlarını şöyle açıklıyordu: "Ziyaretim Türkiye'deki gelişmeleri takdir ettiğimizi ve desteklediğimizi belirtmek amacıyla...". Bu ziyareti F. Almanya'nın Türkiye'nin Avrupa ile olan bağlarını kuvvetlendirmesine verdiği destek olarak yorumlayan

Alman yetkilileri, ayrıca Türkiye ile bir eğitim anlaşması da imzalamışlardır.

Sonuç olarak; bu ziyaret Avrupa emperyalist devletlerinin 12 Eylül faşist rejimini yaşadığı cöküşten kurtarma girişimlerinin yoğunlaştığı ve rejime karşı yeni alternatifler SHP, Demireller, Ecevitler eliyle oluşturulmaya çalışıldığı bir döneme denk gelmiştir. Almanya bu gelişmelerde tarihi rolünü yeniden oynayarak R. v. Weizsäcker öncülüğünde 12 Eylül rejimine ve Kürdistan'da yürüttüğü savaş uygulamalarına tam destek verdi. Böylece Alman tekelleri, II. Wilhelm döneminde gerçekleştiremedikleri "Doğu'ya itilim" sloganını bugün yine "Tam yol Firat ve Dicle'ye" diyerek gerçekleştirmeye çalış-

İlerici-Demokratik Kamuoyu Bu Çabalara Karşı Durmalıdır

Bugün Avrupa emperyalist çevreleri, başta İngiltere, Almanya olmak üzere, tarihi suçlarını artırarak, faşist rejimin kabul edilmesini sağlamaya çalışmaktadır. Başta Türkiye ve Kürdistan halklarına olmak üzere tüm dünya halklarına, faşist bir rejim altında yaşanabileceğini ve kalılabileceğini göstermeye uğraşmaktadır.

Daha dün Kürt halkının üzerinde uygulanan katliamları unutturmuş ve faşist rejimin ordusunu 2/3'nün Kürdistan'da hareket ettirmesini normal olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Suçsuz yere salt Kürt oldukları için insanların katledilmesini ve işkencehanelere götürülmesini, birçok köyün sür-güne gönderilmesini, boşaltıl-

maktadır. Almanya'nın öteden beri Mezopotamya'da gözü vardır. Bugün hala bu hevesinden vazgeçmiş değildir. İşte bu hayalini hiç olmazsa bu dönemde gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bunun biricik yolu olarak da, faşist rejime sonuna kadar destek verip, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesini önüne hedef olarak koymaktadır.

Bunun için bir yandan SHP, Demirel ve Ecevitleri cuntaya karşı alternatif olarak hazırlama ile uğraşmakta; diğer yandan ise 12 Eylül rejimine her türlü desteği vererek, tarihsel suç ortaklığını artırmakta; ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bizzat şiddetle ezilmesine çalışmaktadır. Ama bugün görülmesi gereken bir gerçek vardır: Kürt halkı ne 1880'leri yaşıyor, ne de 1925-38'leri. Halkımız çağdaş önderi PKK önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmektedir.

"Köy Korucuları Yasası", "Pismanlık ve İnfaz" kanunları ile insanlık onurunun ayaklar altına alınmak istenmesini, insan hakları ile bağdaşır gelişmeler olarak lanse etmek istemektedirler.

Bugün halkımız karşı büyük bir vahset uygulayan faşist bir rejim, meşrulaştırılmaya ve demokrasiye geçmiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. İlerici demokratik kamuoyu böylesi bir rejimi tanımmamalı ve onun iğrenç yüzünü tüm çabaklığı ile sergilemelidir. 12 Eylül rejimini meşrulaştırma çabalarına karşı durmalıdır. Bu, bugün tarihin omuzlarına yüklediği bir görev durumundadır. Böylesi bir görevin gerçekleştirilmesi, Kürdistan ve Türkiye halklarına sunulabilecek en önemli bir destek niteliğindedir.

Alman Halkı, Alman Hükümetinin Cuntaya Desteğine Karşı Sesini Yükseltmelidir

Tarih, bugün Alman ilericilerini ve halkını yeni görevlerle karşı karşıya getirmiştir. Faşizmin acısını hala bugün bile en ağır biçimde yaşayan bu halk, faşist bir rejimin halkları katletmesine ortak edilme istenmektedir. Alman devleti askeri, ekonomik ve siyasal desteği ile, 12 Eylül faşist rejiminin yaşamasına hizmet etmekle kalmamakta, bizzat bu çabalari ile Türk cuntasının Kürdistan ve Türkiye'de yürüttüğü katliamlara ortak olmaktadır. Cumhurbaşkanı Weizsäcker bizzat yaptığı açıklamayla, cuntanın yaşadığı "gelişmeleri takdir ettiğini" ortaya koymaktadır. Bu sözlerin anlamı sizler tarafından da çok iyi bilinmektedir. Bu demektir ki, Almanya bundan sonra da faşist cuntaya her türlü desteği sunmaktan geri kalmayacaktır.

Almanya geçmişte olduğu gibi bugün de yine Türk egemen sınıfların en zor döneminde ve cöküşü yaşadıkları bir ortamda imdatlarına yetişmektedir. Osmanlı İmparatorluğunun uzun yıllar yaşamasını sağladıkları gibi, bugün de yardımlarını artırarak, rejimi zorla yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Alman halkı faşizmin acılarını çok iyi bilmektedir. Hitlerin nasıl bir

barbarlık yürüttüğünü bilmekten öte, yaşamıştır. Ama bugün Kürdistan'da faşist Türk ordusunun Kürdistan halkına karşı yürüttüğü barbarlık ve vahşetin yanında Hitlerin yaptıkları az kalır. İşte, Kürdistan halkı böylesine çaptışı ve barbar bir düşmanla karşı karşıya bulunmaktadır. Bu canavarım imha edilmesi için verilecek her destek halkımızın mücadelesini de ileri götürmektedir.

Bugün Alman devleti bu canavara can ve kan vererek zorla yaşatmaya çalışmaktadır. Alman ilericilerine, demokratlarına ve halkına da bu noktada görev düşmektedir. Faşist canavarım tarihin derinliklerine gömülmesi için, kendi devletlerinin yaptığı yardımlara karşı durmalıdırlar. Alman devletinin faşist cuntaya sunduğu her türlü desteği karşısında seslerini yükseltmelidirler. Bu görev herkesten önce Alman halkına, ilericilerine ve demokratlarına düşmektedir. Kürdistan halkına desteklerinin de bir ifadesi olan böylesi bir görevi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmelidirler. Bu görev, tarihin yüklediği ve kaçınılmaz olarak yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Impressum

V.i.S.d.P
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 fl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsviçre 5.00 skr.

14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişçilerini Anarken

Ulusların tarihine bakıldığı zaman; belirli anlar ve belirli olayların birer dönüm noktası, birer başlangıç, birer var olma veya yok olma neden olduğu görülür. İçinde yaşadıkları tarihi dönemin önemini kavrayan, onu iyi tahlil eden ve ona yön verenler, o döneme damgalarını vuranlardır. Tarihe malolan insanları vareden, onların mücadeleleridir. Aynı zamanda bu belirli anlar ve belirli olaylar gerçek liderlerini de ortaya çıkarmışlardır. Yüzerce ulusal kurtuluş mücadelesinin liderlerinin yanısıra, varoşlardan zulmün kalesine yürüyen Spartaküs, balyozuna sarılarak zalim Dehak'ı yerle bir eden Demirci Kawa bunun en bariz örnekleridir.

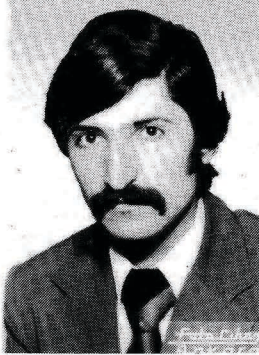
Diyarbakır Direnişini ve bu direnişin önemini kavrayabilmek, Mazlum DOĞAN'ı, Kemal PİR'ı, Hayri DURMUŞ'u ve daha niceileri şehit olmuş isimsiz kahramanları tanımak için; o dönemin ortamını ve o ortama özgü şartları iyi değerlendirmek gerekir. O dönemde zindanlarda girişilen zulüm, vahşet ve katliamlarla Türk devletinin ne yapmak istediğini öğrenmeden, Hayri, Kemal ve onlarca PKK'nin almış oldukları tarihi 14 Temmuz Ölüm Orucu kararını anlamak güç olur.

Diyarbakır zindanında yaşatılan zulüm, işkence ve vahşetin her bir günü bir kitabı sığmayacak kadar uzun ve çeşitlidir. Diyarbakır zindanlarında yaşamış; kendisine yurtsever, aydın, ilerici ve demokrat diyen herkesin olayları objektif olarak ve olduğu gibi aktarması bir insanlık görevidir. Ard niteliği düşünceleri için bunu saptıranların yüzüne tarih tükürecektir. 14 Temmuz direnişçilerini andığımız şu anda, koğuşlarda, hücrelerde ve mahkemelerde onlarla beraber kalmış; onlarla yaşamış; kahramanlıklarına-direnişlerine şahit olmuş; acı ve sevinçlerini paylaşmış biri olarak, 14 Temmuz öncesi döneme, 14 Temmuz ortamına ve 14 Temmuz eyleminin sonuçlarına değinerek, bu direnişin daha iyi ve daha berrak bir şekilde anlaşılması için çalışacağım.

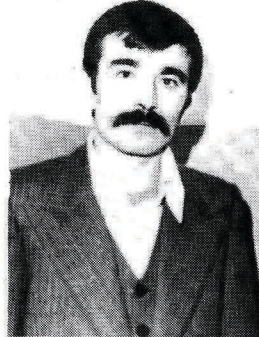
Sömürgeci Türk devleti tarihi boyunca Kürt isyanlarını kanla-barutla boğarak bastırmıştır. Bunu yaparken de tüm barbarlığı sergilemekten geri kalmamıştır. Sömürgeci Türk devleti, Kürt isyanlarına karşı yaptıklarının bir benzerini de PKK için düşünüyordu. PKK, çok kısa bir sürede yığınları etrafına toplayan ve ona önderlik eden bir güç; Kürt halkını gören gözü, düşünen beyni, tutan eli olmuştu. Sömürgeci TC, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek ve Kürt halkını sindirmek için sıkıyönetim ilan etti. Ordusunun hemen hemen tümünü Kürdistan'a kaydırıldı. PKK'nin etkinlik kazandığı ve halkla bütünleştiği alanlarda terör estirdi. Şehir, köy ve kasabalar tank ve helikopterlerle çevrilerek operasyonlar düzenlendi. 7'den 70'e herkes meydanlara toplanarak işkenceden geçirildi. Faşist devlet, aydın, demokrat, ilerici kim varsa hepsini askeri garnizonlara doldurdu. Yakaladığı PKK taraftar, sempatan ve kadrolarını en ağır işkencelerle sorgulamadan geçirecek zindanlara tıktı. Yüzerce kişi işkencehanelerde şehit edildi.

Cuntanın geliştiyle birlikte, halka dayanmayan, ayakları havada küçük-burjuva milliyetçileri ve sosyal-soven grup ve grupçuklar çil yavrusu gibi dağıldılar. PKK'nin de dışardaki kadrolarını geri çekmesiyle, faşist yönetim hapishane-

“ÖLÜM ARAYIP DA BULMADI BİZİ; YAŞAMAK İÇİN ÖLÜMÜ KENDİMİZ SEÇTİK”

Hayri DURMUŞ

Kemal PİR

Akif YILMAZ

lere yöneldi. PKK'lilerin çoğunlukta olduğu Diyarbakır hapishanesi CIA ve MIT elemanlarından oluşan uzman bir heyetin yönetimine bırakıldı. Hiç bir direniş göstermeyen diğer grupçuklar teslimiyeti seçerek kurallara uydular. İdare, PKK'ye yönelik yoğun bir saldırıya geçti. Mahkeme salonları onlara dar gelmeye başlamıştı. PKK'nin savunulmasına tahammül edemiyorlardı. Bu acizliklerini baskıları artırarak yenmeye çalışıyorlardı.

Faşist Türk devleti, mahkemede istediğini elde edemeyince daha da hırçınlaştı. İşte bu zulüm, işkence ve katliamlarla 14 Temmuz'a gelindi. Aylarca devam eden bu uygulamalar sonucu hapishane yaşanmaz bir hale gelmişti. 21 Mart 1982'de şehit düşerek, kararan hapishane ufkuına bir güneş gibi doğan Mazlum DOĞAN yoldaşını, “YERİNDE VE ZAMANINDA ÖLMESİNİ BİLMEK GEREKİR” şiarı doğrultusunda, 14 Temmuz 1982 tarihinde mahkemeye getirilen Hayri DURMUŞ, o dönemin kısa bir özeti olan tarihi kararını şöyle açıklıyordu: “Zindandaki uygulamalar siyasi savanma hakkımızı ortadan kaldırmıştır. Zindan iç güvenlik amiri zulüm uygulamaktadır. Zindanda mevcut uygulamalar, emirlerle yönetilmektedir. Zindandan dava dosyasına gönderilen yazılı açıklamalar işkence mahsulüdür, iftiradır. Beni, işkence yapıyor diye bir odaya kapattılar. Kapı gözetleme mazgalından beni arkadaşlarımız göstererek baktı, Mehmet Hayri açıklama yapıyor diyerek arkadaşlarımızı açıklamaya başlamaya zorladılar. Bu amaçla yapılan zulüm sonucu bazı arkadaşlarımız boğduruldu, yakıldı. Burada siyasi bir dava görülmemektedir. Biz ideolojimize bağlı olduğumuz söyledik. Bunun savunmasını yapmak da yasal hakkımızdır. Mevcut şartlar altında mahkemeye gelmemizin gereksizliğine inanıyoruz. Bundan böyle direnişimi ölüm orucuna başlamak suretiyle sürdüreceğim. Bu kararımı burda açıklamak istiyorum.” Kemal PİR de, “Hayri arkadaşımın almış olduğu karara aynen katılıyorum” dedi. Bunlara, aynı davada sanık olan bir çok arkadaş da katıldı. Böylece 14 Temmuz direnişi başladı.

Ölüm Orucu direnme cephesini güçlendirirken, faşist yönetimi de şaşkına çevirmişti. Ölüm Orucundaki yoldaşlar şehit oldukları güne dek, her gün periyodik olarak işkence alıp dayaktan geçirilirdi. Hiçbir güç ölüm oruçlarını kırmaya yetmedi. PKK'nin yigittir önderleri M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR, kendilerine uygun düşen millitanc dav-

pishanedeki faşist uygulamaları yüzlerine haykırırken renkten renge giriyorlardı. Her soruda, Kürt ve Kürdistan gerçeği, PKK'nin haklı bağımsızlık mücadelesi dile geldikçe cin çıpmışa dönüyor; mahkemeden kaçacak delik arıyorlardı. Mahkeme salonları onlara dar gelmeye başlamıştı. PKK'nin savunulmasına tahammül edemiyorlardı. Bu acizliklerini baskıları artırarak yenmeye çalışıyorlardı.

Faşist Türk devleti, mahkemede istediğini elde edemeyince daha da hırçınlaştı. İşte bu zulüm, işkence ve katliamlarla 14 Temmuz'a gelindi. Aylarca devam eden bu uygulamalar sonucu hapishane yaşanmaz bir hale gelmişti. 21 Mart 1982'de şehit düşerek, kararan hapishane ufkuına bir güneş gibi doğan Mazlum DOĞAN yoldaşını, “YERİNDE VE ZAMANINDA ÖLMESİNİ BİLMEK GEREKİR” şiarı doğrultusunda, 14 Temmuz 1982 tarihinde mahkemeye getirilen Hayri DURMUŞ, o dönemin kısa bir özeti olan tarihi kararını şöyle açıklıyordu: “Zindandaki uygulamalar siyasi savanma hakkımızı ortadan kaldırmıştır. Zindan iç güvenlik amiri zulüm uygulamaktadır. Zindanda mevcut uygulamalar, emirlerle yönetilmektedir. Zindandan dava dosyasına gönderilen yazılı açıklamalar işkence mahsulüdür, iftiradır. Beni, işkence yapıyor diye bir odaya kapattılar. Kapı gözetleme mazgalından beni arkadaşlarımız göstererek baktı, Mehmet Hayri açıklama yapıyor diyerek arkadaşlarımızı açıklamaya başlamaya zorladılar. Bu amaçla yapılan zulüm sonucu bazı arkadaşlarımız boğduruldu, yakıldı. Burada siyasi bir dava görülmemektedir. Biz ideolojimize bağlı olduğumuz söyledik. Bunun savunmasını yapmak da yasal hakkımızdır. Mevcut şartlar altında mahkemeye gelmemizin gereksizliğine inanıyoruz. Bundan böyle direnişimi ölüm orucuna başlamak suretiyle sürdüreceğim. Bu kararımı burda açıklamak istiyorum.” Kemal PİR de, “Hayri arkadaşımın almış olduğu karara aynen katılıyorum” dedi. Bunlara, aynı davada sanık olan bir çok arkadaş da katıldı. Böylece 14 Temmuz direnişi başladı.

Ölüm Orucunun ilerlemesi üzerine şaşırarak faşist hapishane yönetimi ve dışardan yoğun baskılara maruz kalan sömürgeci faşist Türk devleti, yoldaşlarımızı fiziki olarak yaşatma çabasına girdi. Ancak Ölüm Orucunu kırmak için gösterdikleri çabalar boşa gitti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü PKK'yi savunmasız bırakmaya güçleri yetmedi. Mazlum DOĞAN yoldaşını; yerinde ve zamanında ölmesini bilmek gerekir; şiarı doğrultusunda ve O'nun açtığı yolda yoldaşlarımız, yerinde ve zamanında giriştikleri mücadelelerini ve direnişlerini zaferle taçlandılar. Zor koşullarda inanılmaz olanı başararak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, PKK'ye ve hapishane kitlesine yönelik saldırılara canlarını siper ederek şehit düştüler. M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşları, zulme, işkenceye ve haksızlığa karşı nasıl savaşmak ve nasıl ölmek gerektiğini gösterdiler. Mazlumların ve Ferhatlardan aldıkları mirası, şehit düşerek, kalan yoldaşlarına emanet ettiler. Hapishanede bu

ranışlarıyla PKK kitlesine her alanda önderlik ediyorlardı. Ortadoğu'nun Che Guevara'sı Kemal PİR, militan önderliğinin en görkemli örneğini sergiliyordu. Sorgulamadaki direniş, hapishanedeki tavrı ve mahkemelerdeki kararlılığıyla bir semboldü. Hücrelerdeki sesi güven uyandırıyor, sömürgeci uşaklara korku salıyordu. İç güvenlik amiri faşist yüzbaşısı, “BİZİ ÖLDÜREBİLİRSİNİZ, AMA KAFAMIZIN İÇİNDEKİ DÜŞÜNCELERİ ÖLDÜRMEYE GÜCÜNÜZ YETMEZ” diyordu. Arkadaşlara sürekli güven vererek, “BİZİM TEK BİR SİLAHIMIZ VARDIR, O DA DİRENMEKTİR” diyor ve direnmenin mutlaka zaferle sonuçlanacağını sürekli vurguluyordu. M. Hayri DURMUŞ ise, devrimciliğini Kürtlerin yigittik karakteriyle bütünleştiren ender önderlerdendir. Sömürgeci faşist Türk devletinin ve teslimiyeti hain uşaklarının PKK'ye yönelik oyunlarını boşa çıkararak bir ustadı. İşkencenin her türlüünü üzerinde uygulayan sömürgeci faşistler karşısında asla boyun eğmeden diklen canlı bir abidedir. Mahkemelerdeki sakin, kararlı duruşuyla, O, bir kartalı andırıyordu. Ve gerçekten de bir kartaldı. Mahkeme heyetlerini yerlerinde bir oturtup bir kaldırıyordu sözleriyle. Her sözü bir kurşun oluyor, faşist mahkeme heyetlerinin göğsünde bomba gibi patlıyordu. O, mahkeme kürsülerinde büyüdükçe büyüyor, faşist mahkeme heyetleri ise küçülükçe küçülüyorlardı.

Ölüm Orucunun ilerlemesi üzerine şaşırarak faşist hapishane yönetimi ve dışardan yoğun baskılara maruz kalan sömürgeci faşist Türk devleti, yoldaşlarımızı fiziki olarak yaşatma çabasına girdi. Ancak Ölüm Orucunu kırmak için gösterdikleri çabalar boşa gitti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü PKK'yi savunmasız bırakmaya güçleri yetmedi. Mazlum DOĞAN yoldaşını; yerinde ve zamanında ölmesini bilmek gerekir; şiarı doğrultusunda ve O'nun açtığı yolda yoldaşlarımız, yerinde ve zamanında giriştikleri mücadelelerini ve direnişlerini zaferle taçlandılar. Zor koşullarda inanılmaz olanı başararak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, PKK'ye ve hapishane kitlesine yönelik saldırılara canlarını siper ederek şehit düştüler. M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşları, zulme, işkenceye ve haksızlığa karşı nasıl savaşmak ve nasıl ölmek gerektiğini gösterdiler. Mazlumların ve Ferhatlardan aldıkları mirası, şehit düşerek, kalan yoldaşlarına emanet ettiler. Hapishanede bu

onurlu gelenek yaşatıldı. Şu an bile bu miras hapishanede emin ellerdedir.

14 Temmuz Direnişinin kahraman şehitleri hapishane kitlesine kan vererek onu yeniden canlandırdılar. Direniş ruhunu canlı tuttular. Fedakarlığın en kutsalını ve en yücesini kitleye gösterdiler. Hiç sönmek üzere, Diyarbakır zindanlarının direniş meşalesi oldular. Sömürgeci-faşist Türk devletine büyük bir ders vererek, baskı, zulüm ve katliamların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engelleyemeyeceğini kanıtlandılar.

Onlar, canlarından çok sevdikleri ve uğruna şehit düştükleri Kürdistan için yapabilecekleri en büyük katkıyı yaptılar. Kürdistan halkına, Kürdistan'ı sevmenin en usta örneğini gösterdiler. Kürdistan halkının bağımsızlığı için, dünyada benzeri az görülen bir inançla ve düğünce gider gibi seve seve ölüme gittiler. Bu soylu davranışlarıyla Kürt halkının kalbine gömüldüler. Yüzyılların birikimi olarak doğup gelişen PKK'ye darbe indirmek isteyenlerin çabalarını boşa çıkararak, tüm insanlığın gözleri önüne serdiler. Ayrıca, 14 Temmuz Direnişiyile, beyinlerini vücutlarının her zerresine hükmettiren, insan iradesinin güçlülüğünü kanıtlandılar ve insanlık onurunun korunmasının gerekliliği konusunda tüm insanlığa birer mesaj oldular.

Kararlılığın, fedakarlığın ve kahramanlığın yanısıra, Partiyeye bağlılığın da en iyi örneklerini sunan Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, ve Kemal PİR yoldaşlar militan önderliğinde e ender örnekleridir. Gerek toplantılarda ve gerekse sohbetlerinde, Parti önderliğinin iyi korunmasının gereklerini açıklıyorlar kitleyi bu hususta duyarlı kılıyorlardı. “Parti önderliği korundu mu diğer alanlarda alınan geçici yenilgiler pek bir şey ifade etmez” diyorlardı. Parti taraftarları, sempatanları ve kadrolarına bir mesaj niteliği taşıyan bu husustaki sözlerini şöyle somutlaştırıyorlardı: Mazlum DOĞAN: “Parti önderliğini korumak için, etten-kemikten duvarlar oluşturmamız” diyordu. M. Hayri DURMUŞ da, “Abdullah arkadaşım varlığı Partiyi ayakta tutmaya yeter. Birkaç yıl daha PKK'nin başında yaşarsa, ne Türk sömürgecileri ve ne de ABD emperyalizmi, kimse bizi yıkamaz” diyor-

du.

“Ey halkın kader çizgisinin belirlenmesi ve geleceğinin hazırlanması yolunda can veren şehitler,

“Ey canları kadar sevdikleri Kürdistan için şehit düşen,

“Ey dalga dalga düşman akınlarına canlarını siper edenler,

“Ey önderliği militanlık pekiştirenler,

“Ey direniş destanının kahramanları,

“Ey mücadele bayrağını burçlara diken 14 Temmuz kahramanları; Hayriler, Kemaller, Aktifler, Aliler,

Sizi andığımız bu günde isimleriniz Kürt gencinin dudaklarında özlüm, genç kızların dudaklarında ağıt, annelerin dilinde ninni, partizanların dilinde savaş narasıdır. Bugün dağlarda, barikatlarda mücadelelenizin şavkı var.

Taşdığımız bayrak bugün Botan'da, Ağrı'da, Dersim'de ve Sason'dadır. Taşdığımız bayrak emin ellerde, tüm Kürdistan dağlarında.